

Học Viện Ác Quỷ

Contents

Học Viện Ác Quỷ	2
1. Chương 1 : Wait Waiting For People Never To	2
2. Chương 2 : When A Person Is Absent	4
3. Chương 3 : Nhã Nhi Và Thanh Hà, Nhầm Lẫn Lung Tung Cả..!!!	8
4. Chương 4 : Fiction	12
5. Chương 5 : If A Day Without You	14
6. Chương 6 : Betting	16
7. Chương 7 : Mãi Mãi	17
8. Chương 8 : Ngày Một Xa....	19
9. Chương 9 : Hậu Quả	22
10. Chương 10 : Love Or Not?	23
11. Chương 11 : A Kiss Is Not All- Một Nụ Hôn Không Phải Là Tất Cả	25
12. Chương 12 : Sự Thật Đằng Sau Sự Thật	28
13. Chương 13 : Ghen?	30
14. Chương 14 : Not That I Do Not Love You	32
15. Chương 15 : Ninny	33
16. Chương 16 : Who Is “climbing Tree”?	35
17. Chương 17 : Evening Appointments	37
18. Chương 18 : Trốn Chạy	38
19. Chương 19 : Hẹn Hò Đôi	40
20. Chương 20 : Đo Tử Lượng, Ai Thua??	41
21. Chương 21 : Chơi Game, Ai Thua?	43
22. Chương 22 : Những Rung Động Đầu Tiên Xuất Hiện	45
23. Chương 23 : Không Thể Yêu	46
24. Chương 24 : Con Đường Đến Bên Nhau	47
25. Chương 25 : Chị Sẽ Gạt Những Giọt Nước Mắt Của Em, Sẽ Ở Bên Em Mãi Mãi Về Sau	48
26. Chương 26 : Để Không Bị Tổn Thương	50
27. Chương 27 : Trở Về Nhi Của Ngày Trước	52
28. Chương 28 : Xoá	53
29. Chương 29 : Tất Cả Chỉ Là Tình Cờ	55
30. Chương 30 : Nghe Chuyện Nực Cười	57
31. Chương 31 : Gặp Mặt	58
32. Chương 32 : It’s Really Mind	59
33. Chương 33 : Phản Ứng Khó Hiểu.	60
34. Chương 34 : Người Được Chọn	60
35. Chương 35 : Hãy Thành Thật Đi !	62
36. Chương 36 : Không Phải Chứ?	63
37. Chương 37	64
38. Chương 38	65
39. Chương 39 : Mắc Bệnh	66
40. Chương 40	68
41. Chương 41	69

42. Chương 42 : Đồ Đáng Chết!	72
43. Chương 43 : Không Đáng Yêu Chút Nào	73
44. Chương 44 : Bỏ	77
45. Chương 45 : Trò Chơi Biến Thái Này Ừ? Ta Không Chơi!	79
46. Chương 46 : Couple Mới Xuất Hiện	82
47. Chương 47 : Tiếng Chuông	85
48. Chương 48 : Gọi Đại Đi!	89
49. Chương 49	91
50. Chương 50 : Cực Kỳ Mờ Ám	95
51. Chương 51 : Thực Trạng Ngọt Ngào	98
52. Chương 52 : Mở Ra Cánh Cửa Bóng Đêm	99
53. Chương 53 : Lục Lạc Pha Lê Bạc	100
54. Chương 54 : Trước Giông Bão	101
55. Chương 55 : Chia Tay	104
56. Chương 56 : Tuột Mất Một Bàn Tay	106
57. Chương 57 : Tới Lượt Anh Trai Tuấn Nam Chịu Trận	108
58. Chương 58 : Mở Hộp Pandora	110
59. Chương 59 : Kết Quả Bất Ngờ - Kì Phong Lộ Mặt Sến! =.= 	112
60. Chương 60 : Kì Nghỉ Hè Đáng Đáng Nhớ	114
61. Chương 61 : Đùng Ngốc Nghếch Bình Phẩm Vóc Dáng Của Người Con Trai Khác Ngay Trước Mặt Bạn Trai Minh	116
62. Chương 62 : Ngoại Truyện	118

Học Viện Ác Quỷ

Giới thiệu

Nếu bạn đã và đang sống ở thành phố Vincent, hẳn chắc bạn đã từng nghe đến cái tên Showa. Đúng

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-ac-quy>

1. Chương 1 : Wait Waiting For People Never To

Hôm nay, ngày khai giảng, với một tâm trạng không lấy gì làm vui vẻ cho lắm, NhãNhi uể oải bước lên lầu 2 của học viện. Học viện Vincent, với cái tên gọi đã trở thành quá khứ, bởi, giờ đây, nó đã có một cái tên mới, u ám hơn, đáng sợ hơn: Học viện Evil. Bởi ngôi trường này, thứ nhất là dành riêng ấy tay chơi, tiểu thư nhà giàu, thứ hai lại là nơi “trúng quỷ” của hai công tử tiếng tăm của tập đoàn Showa.

-Haiz...- Cô thở dài, nghĩ bụng, việc quái gì phải lắp thang máy trong trường trong khi tất cả hoàn toàn có thể đi bộ??? Còn thiếu mỗi nước lắp cái xe lăn sau đó điều khiển nó đi khắp trường không cần phải đặt chân xuống đất nữa thôi...

Căn bản, cô có thể học ở ngôi trường hào nhoáng này vì anh trai cô làm trong Bộ ngoại giao thành phố, nhà vẫn giàu như thường mặc dù bố mẹ không còn. Nhưng, cô là một con người biết suy nghĩ, cô ghét cay ghét đắng cái bọn chưa kiếm ra tiền mà chỉ biết phá phách.

Sau khi đọc cái bảng gỗ đề mấy chữ “PHÂN LỚP CHO HỌC SINH” to tướng ở hành lang tầng 2, cô lết vào trong lớp mình....Ồi trời ơi...!!! Cái cảnh tượng trước mắt...Chưa đến 1/3 lớp còn vắng mặt....Đây còn là đi học không????? Mà thôi, cô không bận tâm cho lắm. Dây dưa vào lũ nhà giàu là việc không nên. Không còn lâu chúng nó mới để yên à học. Chúng nó không đi học cũng tốt, cô bớt ngứa mắt mà

-Nhi!!!!

Cô quay lại.

- Cầm đầu chạy, người ta gọi không nghe thấy sao????- Bóng người đó chạy lại gần cô.

-Em không nghe thấy- cô đáp- À...Mới nghe thấy thôi.

Chị song sinh của cô, Thanh Hà, với một khuôn mặt giống cô y như đúc, cười tươi rồi nhìn cô rồi kéo cô vào lớp-CÁI GÌ THẾ NÀY?????- Hà hétầm lên

-Bé cái mồm thôi, chị làm gì mà hét to thế????Đây là chuyện xảy ra như cơm bữa mà- Nhi cười, một nụ cười thoáng qua rồi nhanh chóng tắt lịm như chưa từng có.

-Nhưng đây là ngày khai giảng- Hà cố nặn ra tiếng, bởi cô đang kiểm chế để không chặt đứt cái bàn trước mặt.

Giữa lúc ấy, một cái bóng lăm lũi với cặp kính dày cộp tiến lại gần Nhi và Hà

-Mấy bạn...!

-Hở???-Hà cười, còn Nhi, thậm chí còn chẳng ngẩng nổi cái đầu lên

-Tôi là Song Nguyệt, mình mới chuyển nhà đến đây, mong hai bạn giúp đỡ!!-Cô gái rụt rè

-Uhm...Tôi là Thanh Hà, một trong số ít mấy người đi học đầy đủ, còn đây là...

-À...-Nhi ngẩng đầu, cười một cái rõ “chối loà”- Tôi là Nhã Nhi

-Ủa???-cô gái ngỡ ngàng

-haha...Mình biết bạn sẽ phản ứng như thế!!!Mình biết- Hà cười, sắc súa...

-Không biết đây có phải là chị mình không nữa- Nhi lăm bầm rồi thở dài một tiếng-Tụi tôi là chị em song sinh

-Hơ hơ...-Mắt Nguyệt quay vòng vòng rồi túm chặt lấy tay Nhi làm cô giật mình- Lần đầu tiên tôi thấy “điều kì diệu” này, chị em song sinh...haha...-thế đấy, một người bạn kì lạ, vừa mới đây còn rụt rè rã làm quen, giờ cứ như biến hoá thành người khác vậy...Thật không tin nổi...

Nhi tím mặt không nói gì, chỉ cười cười góp cho vui với hai tên hề Nguyệt và Hà đang cười ha hả uốn ** trước mặt...Một ngày khai giảng mở đầu ột mớ rắc rối liên tiếp rắc rối. Đúng là điềm báo xui xẻo...

Và thế là mới nhắc đến rắc rối.....Thì rắc rối đến liền...

Chuông ra chơi mới reo, Hà đã lôi ngay em gái và đứa bạn mới quen 2 tiếng trước xuống canteen, đừng có bảo canteen đông, không một chút nào luôn, thứ nhất vì nó rộng, thứ hai, tụi học sinh nhà giàu trốn học nên kì thực rất vắng.

-Nhi, em ăn gì????-Hà hỏi-Chị đi mua, cả Nguyệt nữa.

-Cho em kẹo mút- Nhi nói, uể oải

-Cưng không được như thế, phải ăn uống đầy đủ, cưng định ăn kiêng à?

-Không, chị có mua không hay còn đứng đấy??Hay để em gái chị đi mua thay nhé????

-Được rồi, mắt công đứng đây rồi mà...Nguyệt????

-Tôi thì bánh mì nướng với sữa

-okie

***-Đây!!!!!!-Kẹo mút nè- Hà chạy về, nhanh hơn gió, nghe cái vèo một cái, thậm chí còn quá đà.

-Thôi, em đi-Nhi cầm cây kẹo, bóc vỏ rồi đứng dậy

-Đi đâu???Đi đâu???-Hà hỏi, giọng gấp gáp

-Đi WC rồi lên lớp, chưa đọc qua bài, tí nữa thầy kiểm tra chết cả nút,chị không học, em không học, tẹo nữa ai nhắc???-Nhi nhú mày

-uhm...Em lên lớp đi...-Hà cười cầu hoà

-Nèh, mấy bạn học kiểu gì thế???-Nguyệt tròn mắt hỏi

-À thì...Nó học thì tôi thôi, tôi học thì nó thôi, một trong hai đứahọc, chị em song sinh mà, hơi lạ phải không???Cái đó gọi là giỡnhỉ???à.. ừm

-Thần giao cách cảm- Nguyệt nói

-Đúng đúng, đúng rồi!- Hà hưởng ứng

Rồi sau đó...

Hà: bla...bla...bla... rồi bla...

Nguyệt: bla...bla...

Thực ra Nhi không có lên lớp, cô bé lên tầng thượng hóng gió...Tầng thượng là mát nhất!!!

Nhưng chưa lên đến bậc thang trên cùng thì đã ngửi thấy cái mùi khó chịu: mùi thuốc lá.

- Haizz...-Cô bé nghĩ- Lại tên điên nào muốn chứng tỏ mình lớn rồi hút thuốc vớ vẩn đây mà...thây kệ!!!

Nhi mở cửa, một tiếng “cạch” rất bé. Sau đó là tiếng nói vụt bay vào tai Nhi

- Cái gì???Tụi nó đánh tụi mày à???Còn không biết phản kháng???Tao ở đâu à???Hôm nay hơi mệt, tao ở trường...Tao sẽ cử người đến giúp tụimày...ờ...Thằng anh tao à???Nể tình “anh em”, đánh cho nó tàn phế cảcuộc đời đủ rồi. Bảo với nó rằng, nó chưa bao giờ có đứa em trai tên Hàn Thu hết!!!!!!

Nhi giật mình...Nể tình anh em????Đánh cho tàn phế?????Haizz...rắc rốirồi, mình đã nghe cái không nên nghe...Nhưng mình muốn hóng gió, đã mấtcông đi bộ lên tận đây rồi...

Nghĩ vậy, cô đeo headphone vào và thản nhiên mở toang cửa bước lên tầng thượng.

Dĩ nhiên, tên con trai đó nghe thấy tiếng bước chân, quay người lại,nhìn thấy một cô gái, hấn thoáng ngạc nhiên, vì thấy cô bé chẳng thèmnhìn hấn lấy một cái rồi đi chỗ khác. Hấn cũng chẳng để ý, lẽ bởi, hấnkhông sợ bị tố cáo, hấn là Hàn Thu, con trai của chủ tịch tập đoàn Showa cơ mà, cho dù bị tố cáo, nhưng rồi sẽ tin tức cũng sẽ “chìm” đi hết.

Cuộc gặp gỡ đầu tiên không đem lại bất kì một ấn tượng nào cho haingười, nhưng đây mới chỉ là mở đầu ột chuỗi rắc rối sau này màthôi...

2. Chương 2 : When A Person Is Absent

Bạn đã từng nghe nói đến hai từ “Duyên phận” chưa? Bạn có tin vào nó không??

Một khi bạn chưa tin, thì hãy thử tin một lần.....

Bởi không có gì là không thể!!!!

Tan học, Nhi và Hà lại trên con đường quen thuộc về nhà, ngôi nhà khôngrộng lắm nhưng khá đẹp và ưa nhìn. Ngôi nhà gắn liền với nhiều kí ức đẹp về cha mẹ cô, mẹ cô thích hoa sữa, cho nên khắp nhà trồng rất nhiều,mùi hoa luôn toả quanh ngôi nhà và tan vào không khí.

-Anh, tụi em về rồi!!!!-Hà mở cửa, hét to.

Từ trong nhà, một nam thanh niên đeo tạp dề, tay cầm một cái muỗng chạy ra:

-Chào hai cưng, trông anh mặc tạp dề thế nào???

-Xấu mù-Nhi nói, không chớp mắt lấy một cái.

-Thôi, vào nhà-Hà cười, đẩy ông anh mình

-Khoan, khịt khịt...-Anh ta hít hít mũi.

-Gì vậy???-Hà tò mò hỏi

-Khịt khịt...Nhi, sao người em có mùi con trai????

-Ồ???-Hai chị em ngó người, nghĩ, chó, có chó, nhà mình nuôi chó sao?????

-Anh...-Hà méo máo-Thứ nhất em rất mệt, thứ hai, ở trường chung, trong lớp có cả con gái lẫn con trai, có phải trường nữ sinh như cấp IIĐầu???Có mùi con trai cũng phải thôi.

-Nhưng-Anh ta chăm chú-Còn có cả mùi thuốc lá ám trên người Nhi

-CÁI GÌ??? THUỐC LÁ Á???-Hà hét lên- NHI KHÔNG BAO GIỜ HÚT THUỐC CÁ!!!!!!

-Anh biết, đừng có hét, thủng màng nhĩ mất!!!!

Nhi thì ngơ ngơ, replay lại “đoạn film” ngày hôm nay, à đúng rồi, lúc lên tầng thượng có tên hút thuốc, nhưng chỉ cách có 4 bước chân thôi mà, anh hai “đánh hơi” kĩ ghê.

-Không có gì, hôm nay em đi qua một tên có hút thuốc-Nhi phân trần

Sau đó, Hà nhìn anh trai như nhìn một con quái vật:

-Anh còn là người không???Mũi anh phát triển kinh thế???

-Hôm nay rút xuất cơm của Hà còn một nửa.-Anh ta đi thẳng vào nhà.

-AHHHH...Anh ơi, em chót dại, anh ơi!!!!!!

***-Hà, ra mua cho anh vài thứ ngoài tiệm tạp hoá.-Anh trai đang lúi húi trong bếp nói vọng ra

-Em đi WC đây!!!-Hà nhanh chân chạy vào phòng WC

-Đừng có trốn, để Nhi ra ngoài giờ này nguy hiểm lắm, anh thì đang dở tay, không đi được.

-Nhi...!!!-Hà ló ra từ phòng WC

-Được rồi, để em đi cho!!!-Nhi thở dài, bó tay với cô chị

-Này!!-Anh trai quát.

-Xin lỗi, nhưng mà em không thể bỏ được, tivi đang chiếu Robot trái cây.

-Em mấy tuổi rồi???Anh cho em đi mẫu giáo nhé???

-Thôi mà, em đi, anh chị yên lặng đi!!!!-Nhi lừ mắt, tất cả im thin thít.

Đi một quãng đường từ nhà ra tiệm tạp hoá khá là xa, chỗ này lại vắng bóng người, nên đi phải cẩn thận. Sau khi mua hết mấy thứ đồ anh trainhờ, Nhi quay về nhà. Tưởng như chẳng còn gì nguy hiểm cả, nhưng...

Duyên phận là duyên phận, bánh xe số phận đã quay, không ai tránh được.....

Bước ra từ con ngõ nhỏ, cái bóng cao lớn loạng choạng, người, áo tất cả chỉ còn một màu đỏ của máu rỉ ra và màu nâu của bụi và đất.

Nhi giật mình khi trông thấy con người te tua ấy, cũng bớt lo vì không phải một tên biến thái.

Đôi mắt người ấy đen láy, không có lấy một ánh sáng, dù là heo hắt...Anh ta chỉ kịp nhìn Nhi, rồi ngã xuống

-CÁI...CÁI GÌ VẬY TRỜI???? SAO NGÃ Ở ĐÂY KHÔNG NGÃ...LẠI NGÃ NGAY TRƯỚC MẶT MÌNH THẾ NÀY????LÀM SAO BÂY GIỜ???ĐỂ ANH TA NGOÀI NÀY THÌ LO, MANG ANH TA VỀ NHÀ THÌ NO ĐÒN VỚI ANH TRAI...HAY KỆ ĐI-Nhi nghĩ, bước qua anh ta một bước, nhưng lương tâm cắn rứt

***-Mình ...đúng là.... phật tổ bồ tát, mình đúng là một...người tốt...có một không hai....trên cái cõi đời này....!!!-Nhi vừa đi vừa lẩm bầm, thở dốc vì phải vác cái xác nặng nề chừng 68 kg là ít...-Haizz...Tại sao mình lại tốt thế chứ??Làm người tốt thật khó...

Kính koong...

-Cùng về rồi à??-Mua....-Anh trai ra đón, mới nói chưa hết câu thì mấy dây thần kinh đã đứt cái “phụt” một tiếng khi trông thấy em gái ảnh đang vác một chàng trai về nhà...đầy đủ....chưa?????

-Anh-Nhi cười đau khổ

-Nhi...-Anh cười lại

Phịch...

-ANH...ANH, em mệt lắm rồi, anh ngắt ở đây là em bỏ lại đó, vác người nặng thế này làm sao vác nổi anh vào nhà nữa????

-Chuyện gì vậy???Chuyện gì vậy-Hà chạy ra ngoài, trông thấy cảnh có một không hai này thì lăn ra cười ha hả

-Còn ở đó mà cười???Không mau vác anh trai vào nhà????

***Anh bắt đầu có ý thức, hàng lông mi cong quẹo rũ động đậy, nghe thấy tiếng văng vẳng bên ngoài

-nè, em thật biết nhìn người mà cứu nhỉ???Đẹp trai quá!

-Chị có biết là tại ai mà ra nông nổi này không????

-Uhm, thì...

-Thôi im đi, anh ta tỉnh rồi kìa-Nhi thở phào, may mà anh ta không chết

Anh mở mắt, một ngôi nhà khá đẹp, không rộng nhưng đủ ấm áp

-Đây là đâu?-Anh nói, ngồi dậy khỏi cái ghế sofa, người đã được băng bó hết

-Không phải chứ???Mất trí nhớ à???-Hà cười khục khặc

-Điên-Nhi lườm-Anh không sao chứ???Không sao thì về đi.

Người ta mới tỉnh, nhưng Nhi đã đuổi thẳng cổ người ta về như thế đấy

-À...Tôi còn chưa đền ơn các bạn...!-Anh ta cười, nụ cười toả ra sóng điện từ làm từ năng lượng mặt trời

Làm Nhi và Hà bất giác đưa tay lên che mắt cho khỏi chói

-Không cần-Nhi nói, mặt bất biểu cảm

-Đền ơn bằng cơ thể được không???-Anh ta cười, nắm hai tay Nhi

BỐP...

Anh trai ở đằng sau, cầm chảo và...

-AHH...ANH!!!!-Nhi hét-ANH TA NGẮT RỒI NÀY!!!!ĐÁNG LẼ RA ANH TA CÓ THỂ ĐI KHỎI ĐÂY!!!ANH LÀM GÌ VẬY???ANH MUỐN GIỮ ANH TA LẠI ÀHHHH?????

-Tại...anh ta sàm sỡ em gái anh....Huhu....Anh ta đúng là tên biến thái mà!!!!

-Ồn quá -Hà lườm

***Anh thức dậy lần hai

-Dậy rồi thì về đi!!!-Nhi đang xem phim gần đó

-Tôi không còn nhà để về...tôi là trẻ em cơ nhỡ...vô gia cư!!!!

-CÁI GÌ???THẾ ANH ĐỊNH THẾ NÀO???AI CHO ANH CHẬY LÌ Ở ĐÂY????-Nhi hét

-Không có gì, tôi làm người ở cũng được!!!-Anh ta cười, híp hai mắt lại

-Nhà tôi không cần người ở!!!!

-Cho tôi ở nhờ mấy ngày...

-Uhm...Không

Nghe thấy tiếng chí choé, Hà bước xuống:

-Anh đẹp trai...Nhi cho anh ấy ở đến khi nào mấy vết thương lành hết được không???

-Không!!!Nhà anh ta đâu có nghèo!!!-Nhi không thèm liếc Hà lấy một cái.

-Sao em biết???-Hà thắc mắc

-Nhìn xem-Nhi chỉ vào người anh ta-Anh ta là học sinh trường Vincent, nhìn đồng phục là biết.

-Lố rồi-Anh ta cười

-AHHH...-Hà hét

-Thôi được rồi, tôi sẽ trả nợ mấy bạn sau, đến trường tìm tôi nhé, hỏi ai ở trường cũng biết tôi hết-Anh ta đứng dậy đi ra cửa

-Anh là ai??-Nhi liếc anh ta

-Kì Phong.-quay lại cười mỉm một nụ cười đã trở thành công thức, anh ta đi mất.

Để lại sự ngỡ ngàng cho Nhi:

-Anh ta...Anh ta là...

-Uhm...-Hà gật gù

-Anh ta làm như bản thân nổi tiếng lắm không bằng, tên này mới nghe lần đầu đó-Nhi nguyền anh ta một cái rõ là dài. Có lẽ cô bé và chị cô bé là người duy nhất trong trường chưa từng nghe thấy hai cái tên “Kì Phong” và “Hàn Thu”

***Tại khu biệt thự Showa, Hàn Thu đang ngồi ở phòng khách, thoải mái nghe tin tức thì Kì Phong về. Cả hai chạm mặt nhau, một tia lửa điện “roẹt” qua

-Chưa chết à????-Hàn Thu cười khinh miệt

-Số tao còn lớn-Nói rồi Kì Phong quay người lên tầng.

Trong Góc nhỏ của khu nhà, Chủ tịch tập đoàn Showa và người vợ cả chứng kiến toàn bộ câu chuyện, ông thở dài:

-Làm thế nào để chúng nó hoà thuận đây???

-Muốn cả hai hoà thuận, thì cả hai phải thay đổi-Bà vợ cả có cùng tâm trạng với chồng

Có phải nói thay đổi là thay đổi được luôn đâu...Nhưng hai ông bà không biết rằng...Sự thay đổi tưởng chừng như không bao giờ có của hai tên con trai “phá gia chi tử” này lại được bắt nguồn từ một cô gái...

Ai cũng vậy mà thôi, một khi đã mắc vào lưới tình thì sẽ phải thay đổi...

Tất cả sẽ phải quỳ gối dưới Số Phận, nhưng một tình yêu thật sự là một tình yêu chiến thắng cả số phận...Đúng vậy, lần gặp gỡ đầu tiên của Kì Phong và Nhã Nhi đã để lại một ấn tượng không bao giờ phai trong lòng một người. Không nói ai cũng biết, đó là Kì Phong.

Bởi, sau này, cả Hàn Thu lẫn Kì Phong đều đau đớn nghĩ về quá khứ: “Giá như mình không gặp cô ấy”

Nhưng đó chỉ là “giả như”.....

Và cả hai đều không hề hối hận khi trao tình yêu thiêng liêng của mình ột người con gái vốn dĩ không thể được đáp lại.

Liệu cô gái ấy sẽ đáp lại ai đây????

3. Chương 3 : Nhã Nhi Và Thanh Hà, Nhầm Lẫn Lung Tung Cả..!!!

Có một điều không tưởng về chị em song sinh, đó là thần giao cách cảm. Được sinh ra trong cùng một bào thai nhưng tính cách lại khác nhau hoàn toàn.....

Nhi giống bố còn Hà giống mẹ.....

Vì thế mà sự việc đã rắc rối giờ còn rắc rối hơn....

Buổi sáng hôm sau, lại một buổi sáng ồn ào nữa...

-Nhi, đừng nhớ lời anh nói chưa...Nếu gặp...-Anh trai vừa nói, vừa đưa cho hai chị em hộp cơm to oành

-Anh, em nhớ rồi-Nhi ngắt lời-Nếu gặp mấy thằng hút thuốc lá hay mấy thằng du côn thì tránh xa nó ra, đúng không????

-Đúng rồi-Anh trai cười

-Anh không nhất thiết phải lo như thế, có em ở bên cạnh, thách chúng nó dám làm gì...-Hà cười, sát khí lộ rõ.

CÓP!!!!

-Gi????Anh trai????-Cô hét lên khi bị anh trai cốc vào đầu một cái rồ to

-Có phải lúc nào em cũng ở bên Nhi được đâu-Anh lườm.

-Muộn rồi-Hai từ, chỉ đúng hai từ đó vừa bay ra khỏi miệng Nhi thì Hà đã túm lấy tay cô bé, lôi xềnh xệch:

-TỰ EM ĐI ĐÂYYYYYYYYYY!!!!!!!!!!!!!!!

***Ngôi trường Vincent lại hiện ra trước mặt, nếu không tính cả đám bụi ở trước cổng trường.

Đó chính là ĐÁNH NHAU.

Thầy cô chỉ ở lì trên phòng giám hiệu không dám xuống, chỉ bởi, dính líu trận đánh này có hai công tử của tập đoàn Showa.

-Haizz...Đứng chắn trước cổng, người ta vào làm sao???-Nhi thở dài

-Hay để chị vào mở đường cho!!-Hà hớn hở, lâu rồi mới “tập thể dục” cho dẫn gân cốt

-Khỏi-Nhi xua tay-Em không thích dây dưa đến bọn nó!Chắc chờ chúng nó đánh nhau xong quá.

Tuy đánh nhau bụi mù, nhưng ai cũng có thể nhìn thấy, hai công tử nhà Showa không tham gia trận đánh mà chỉ đứng coi đàn em của mình lao vào địch thủ. Bỗng, có một tiếng nói:

-Ê, cô bé!!!!

-Hâm, đang đánh nhau mà cũng chào được!-Nhi nghĩ

Người đó chạy lại gần:

-Còn nhớ tôi không????

-Không, chỉ nhớ cái mặt, vừa mới hôm qua quên sao được.-Nhi thở dài-Còn tên thì chịu...

-Hó???Không biết tôi sao???-Anh chàng VÔ CÙNG KINH NGẠC khi thấy cái lắc đầu ngon ơ của cô bé.

-Anh nè,Nhi có thói quen, không bao giờ nhớ tên ai, gặp nhiều mới nhớ-Hà giải thích ngay

Đang Buôn đưa lê bán đưa bỏ xôn xao thì tiếng bước chân vọng lại cùng giọng nói lộ rõ sự tức giận kèm theo sát khí:

-Mày coi thường tao quá nhỉ???Bị đánh cho te tua còn không sợ???-Rồi nhếch mép cười cợt.

-Hừm...-Kì Phong quay ra nhìn rồi quay lại Nhi-Em có biết anh ta là ai không???Biết tên không??Nhìn thấy mặt bao giờ chưa???

Nhi ngó ra và...

1 giây....

2 giây...

3 giây..

-Không biết, chưa nhìn thấy mặt bao giờ.-Nhi đáp tỉnh bơ

Lúc bấy giờ, toàn trường, bao gồm tất cả học sinh, giáo viên, bảo vệ,Hàn Thu và bọn đàn em đã phải chịu cú shock chưa bao giờ có trong cuộc đời.

Kì Phong hí hửng vì vừa trả đũa được thằng em ngang tàng:

-Thế em có nghe tên tập đoàn Showa không???

-Không biết!-Nhi vẫn ngơ ngác

Lần này thì đừng nói ngần ấy người, cộng thêm cả Kì Phong cũng bắt ngờ chả kém...

-Cô...-Hàn thu tức không nói lên lời, không biết tập đoàn Showa đã dành, cái đấy thì tha, nhưng còn Hàn Thu, đó là một cái tên lấy lòng, với sidiện của một thằng con trai, anh không cho phép điều đó xảy ra.-Cô đang cố tình tạo ấn tượng với tôi phải không???

-Anh là ai mà tôi phải tạo ấn tượng???Anh là cái gì cơ chứ??Tôi không quan tâm!!!-Với Nhi ấy, động tay động chân thì cô chịu, nhưng động khẩu thì không bao giờ thua!!!!-Mau đẹp đường, tôi còn phải lên lớp học bài!!!

Theo bước chân cô đi, học sinh toàn trường đang túm tụm lại phải rẽ làm hai. Ôi, cô đúng là Công chúa dừng cảm...Haizz...giờ thì cô công chúa của chúng ta chết chắc! Đừng nói đến hai từ con gái, Hàn Thu không nề tình ai hết, cho dù là CON GÁI (Anh ý thật vũ phu)

-Đừng có tưởng tôi sẽ nể tình con gái!!!-Hàn thu đứng đó hét vọng lại

Nhi không nói gì, chỉ quay lại nhếch mép cười thách thức...

Giờ thì xong rồi, tất cả học sinh toàn trường đứng hai bên nam mô a di đà phật cho cô, cầu cho cô sớm siêu thoát.

Hàn Thu tức nhưng vẫn cố giữ nguyên vẻ trấn tĩnh, liếc sang bọn đàn em.Ngay lập tức, như hiểu ý, bọn chúng chạy về phía Nhi. (Anh nữ lòng nào ra tay với nhân vật nữ chính của mình như thế???)

Đánh Nhi ư???Đó là một việc không dễ chút nào. Kì Phong nào có để Nhi bị đánh???Không đời nào!!!!Đang định xông ra làm vở "Romeo và Juliet:Anh hùng cứu mỹ nhân" thì Hàn Thu lại đứng chặn.

-Đừng xen vào!!!-Hàn Thu cười cợt

-Bỉ ổi!!!Sao mày không trả thù tao????-Phong nghiêng răng kèn kẹt

-Đó là bạn gái mày à???

-Không!!!-Phong nói, hối hận vì lúc nãy đã ra bắt chuyện với cô bé mà để ra cơ sự này.

BỐP...BỐP...BỐP...

Ba tên đầu tiên bay khỏi đội hình.

-Cái gì???-hàn thu quay người lại

Sát khí ngút trời, Thanh Hà chưa kịp ra chiêu phổ biến: Đoạn tự tuyệt tông với lũ con trai. Nhưng chẳng có đứa nào dám tiến lại gần dù một bước

-Ai nào???Ai tiếp???-Hà gần giọng nói-Ai mà động đến một sợi tóc của Nhi, đây quyết không tha nhé (bể xương cho vô bệnh viện)! Tuyên bố rồi đấy!!

Hà định đánh nữa, nhưng Nhi ngăn:

-Thôi đủ rồi, khỏi, vào lớp không trễ...

Ở ngoài, khi chỉ còn lại Kì Phong và Hàn Thu, Kì Phong mới bật cười:

-Hahaha...Thú vị thật!!!

Hàn Thu quay lại, lườm với anh mắt oán hận. Kì Phong thông thả bước đi, không quên quay đầu lại, chọc một câu:

-Mày thua rồi!!!

Thế là cả ba đã đụng độ nhau, Số Phận quả đáng sợ, nó không tha ột ai hết...

Bây giờ chỉ còn lại hàn thu, suy nghĩ về người con gái ấy, một người con gái sau này sẽ gây cho anh không biết bao nhiêu đau khổ...Chỉ là anh không biết mà thôi...

Và trò chơi Nguy Hiểm bắt đầu, một trò chơi mà ba người phải lấy trác tim của mình đặt cược vào vòng quay định mệnh. Con tim nào sẽ tan nát?Ai sẽ là người GAME OVER đây???

Trước khi mở đầu câu chuyện, xin các bạn ình tóm tắt tình hình hiện tại của các nhân vật:

-Nhã Nhi, xin lỗi các nam nhân vật chính, cô bé chẳng cho ai vào mắt đâu...Cả tên còn chưa vô đến đâu, quên lên quên xuống còn nhiều

-Hàn Thu: cậu bé uất ức, ăn không ngon ngủ không yên, đêm nào cũng nằm mơ thấy ánh mắt thách thức của Nhã Nhi dành ình, đây gọi là tình yêu đến lúc nào không hay...Còn không biết mình yêu cô nhỏ lúc nào...Nhưng đây chưa phải tình yêu thật sự, đây mới gọi là nhớ nhau thôi (Ả nhầm, nhớ từ một phía)

-Kì Phong: Cứ lúc nào anh để đầu óc nghĩ ngợi, thanh thoi là anh lại nhớ đến Nhi, đây mới gọi là tình yêu nè...Phong có kinh nghiệm yêu đương nhiều, thực tế là chỉ muốn trêu đùa con gái như mọi khi: cửa cho người ta đổ rồi bỏ. Nhưng không ngờ, “người ta” còn chưa đổ thì cậu chàng đã đổ chổng kèn

-Thanh Hà: Khí thế hùng hực, tên nào xuất hiện trước mặt Nhi là xứng ngay...Hình như Hà hơi ngậy thơ, không hiểu cuối cùng cửa được anh nào đây. Muốn cửa thì bây giờ đã phải cầm rìu lên là vừa, nhưng cô nàng vẫn uể oải như thường...mải ăn, mải chơi, mải ngủ, mải đánh nhau. Trước mắt thì cô chỉ trung thành với phương trâm: Em gái là trên hết, bên cạnh chừng suốt đời

***Nếu các bạn hỏi tôi: “Ở đâu có trai đẹp, thì ở đó chắc chắn phải có thứ gì nữa???”

Thì tôi sẽ trả lời các bạn: “Ở đâu có trai đẹp, ở đó chắc chắn sẽ có fan club!!!!”

Đúng vậy, “strange”-hội fan club của hai chàng hoàng tử tập đoàn Showa sẽ phản ứng thế nào khi nghe tin có một con người không biết đến sự hiện diện của các anh ý???

Chắc chắn họ sẽ coi đây như một sự sỉ nhục

Đúng vậy, không sai.....

-CÁI GÌ CỐ???-Doanh, trưởng fanclub rít lên khi nghe tin có người không biết đến “thanh danh” của hai hoàng tử tập đoàn Showa (hai ác ma thì có)

-Thì, con nhỏ tên Nhã Nhi đó...-một đứa đứng cạnh lên tiếng

-SAO TAO CHƯA NGHE TÊN NÓ BAO GIỜ VẬY???

-Nó là em gái song sinh của Thanh Hà, người được mệnh danh là Nữ vương sau giờ học (Bởi vì, ở trong giờ học chị ấy học nghiêm túc, tan học chị đi đánh nhau)

-THANH HÀ À???-Doanh nhứ mày,đăm chiêu.-Chúng ta có nên cảnh cáo nó không???

-Phải cho nó một cái tát vì tội dám xúc phạm các anh ý ấy chứ???

Thở dài một tiếng, Doanh cất giọng đều đều:

-Mày đủ tự tin để đánh con nhỏ Thanh Hà ấy không mà đòi tát em nó???

-Tao không có ngần ấy tự tin...-con bé đứng bên cạnh cũng thở dài- Mà có tự tin làm gì khi không có năng lực đánh lại tụi nó???

Sau mấy “canh giờ” đăm chiêu suy nghĩ, cuối cùng, Doanh cũng sức nhớ ra một kế sách:

-Tao biết rồi! Hôm nay là ngày thứ mấy???

-Thứ 4-Con bé bên cạnh ngây ngô

-Yeahhhhh.....!!!!Thứ tư là được rồi!!!-Doanh nhảy cẫng lên vui sướng

-Tao không hiểu ý mày...

-Thứ 4, mày nghĩ ngày này hàng tuần là ngày gì????-Doanh mắt sáng rực hỏi đứa bạn ngu ngơ của mình

-à...-Con bé suy nghĩ một lúc rồi đáp-Là ngày họp ban cán sự

-Đúng thế!-Doanh vỗ tay cái bộp-Con bé Thanh Hà không có tên trong ban cán sự, thường thì nó sẽ về trước, để con bé Nhã Nhi ở lại họp, sao chúng ta không lợi dụng cơ hội này???

-Tao đồng ý

***Bánh xe vận mệnh đã lăn.....

Nó không bỏ qua một ai hết.....

Kể cả những người có lương tâm xấu xa.....

Kể cả những người luôn ngu muội.....

Không một ai cả.....

***-Hà, chị họp ban cán sự giúp em nhé, em mệt-Nhi uể oải, cô cũng không hiểu vì sao mình có đủ tự tin để đầu khẩu với cái tên dã man đó. Cô không hiểu.

-Được thôi, cứng về trước đi-Hà quay sang hớn hở

-Em...lo lắm-Nhi vẫn thấy điềm báo không lành

-Việc giả làm cứng chị thuộc hết rồi

-Cẩn thận-Nhi nói, rồi quay lưng bước xuống cầu thang

***-Đại ca, con nhỏ đó ra rồi!

-Là con nhỏ em hay con nhỏ chị???-Hàn Thu vừa dựa lưng vào tường, vừa đáp, mặt vô biểu cảm (Giống chị Nhi nhà ta ghê cơ)

- Anh muốn có chuyện với con nhỏ nào???-Tên đàn em hỏi

-Em-Hàn Thu nói một câu cụt lủn, nhắm mắt, điệu bộ “bất cần đời”

-Nhưng, đại ca, em không phân biệt được

-Cút về

Sau đó, khi mấy thằng đàn em đã về hết, cậu chàng mới sức nhớ ra cái gì đó

-Đứng lại tụi bay

-Dạ???

-gọi con nhỏ đó lại cho tao

4. Chương 4 : Fiction

Sống trên đời,một con người muốn trưởng thành phải trải qua muôn vàn khó khăn, và có thể, tình yêu chính là một trong những khó khăn ấy....

Có những con người ngu muội...

Lao vào ảo tưởng như những con thiêu thân...

Kết quả,

Chỉ đem lại đau khổ

Ở hiền gặp lành

Ác giả...

Ác báo...

***Không lãng nhãng nữa, chúng ta hãy tiếp tục theo dõi xem, chuyện gì xảy ra với những cô bạn thiêu thân ấy...Không có gì khác ngoài một hệ quả mà ai cũng biết

- Nhi, mấy đàn chị lớp 11B hện bạn lên sân thượng đấy~~!!-Một cậu bạnkém nổi bật trong lớp ngó đầu vào phòng họp nói nhỏ với Thanh Hà (đanggiả làm Nhi), đó là lớp phó.

- À, tìm tôi có việc gì à?- Hà nén cơn giận, tự nhủ mình phải thật thờ ơ và hiền lành mới được

- Tôi không biết, nhưng bạn cẩn thận nhé!- Cậu bạn lớp phó tốt bụngkhuyên nhủ- Hay bạn về đi, trốn không tí nữa mấy chị ấy xuống đấy

Tất nhiên, Hà sẽ không về đâu, diệt cỏ phải diệt tận gốc mà:

-Thôi, trốn hoài được sao, cứ để mình đi- Hà cười, lâu rồi mới được đánh nhau, không tránh được tâm trạng nôn nao khó tả.

Có Nhi bên cạnh là Nhi không bao giờ cho Hà đánh nhau, nhưng hôm nay,con “kì đà” đó đi về nhà rồi, giờ Hà có thể tự do hoành hành.

Đúng vậy, một trận chiến không cân sức, ngay từ đầu đã biết trước kết quả

-Ê, CON NHỎ KIA- Đứng trước cả “tập đoàn” con gái lớp 11B là Doanh-người mà ai cũng biết, chính là trưởng fanchub- MÀY KHÔNG NGHE THẤY TAO NÓI À, NHẢ NHI, RỬA SẠCH TẠI ĐI!!!!

- Nói bé thôi, cô làm gì mà căng thẳng thế? Gọi tôi lên đây chỉ để nói cho tôi biết tôi tên là Nhã Nhi thôi sao?- Hà cười, nụ cười nửa miệng như chứa tất cả sự thách thức trên thế giới này- Cảm ơn, tôi không có bị thiếu năng hay lão hoá trước độ tuổi

- MÀY...- Doanh tức giận, mặt đủ các màu, đỏ, xanh, vàng, rồi tím..vv

BỐP....

-CÁI NÀY LÀ BỌN TAO TRẢ THÙ CHO VIỆC MÀY DÁM XÚC PHẠM THẦN TƯỢNG CỦA BỌN TAO!!!- Doanh nói, cười, phỉ tay, miệt thị người mà cô ta không nên làm tất cả các việc ấy, cô ta không biết, mình đang đe dọa một QUÁ BOOMNGUYỄN TỬ!!!!!!

Hà ngỡ ngàng, đến anh trai còn không dám tát cô, từ nhỏ, tuy nghịch ngợm nhưng không ai tát được cô hết, tất cả, kể cả bố mẹ, nhưng vào năm cô 5 tuổi, vì cô đi đánh nhau suýt chết về, Nhi đã tát cô một cái trong nước mắt, từ đó, cô thề, chỉ có thể là Nhi đánh cô thôi, còn tuyệt đối không ai khác, ai cũng không được. Nếu đánh cô, cô sẽ trả lại gấp trăm lần....

Đúng lúc đó, lúc mà cả tụi fanchub đang cười hả hê, thì Hà quay mặt lại, hỏi, một câu nói chứa đầy hàn khí đang chuẩn bị bùng nổ:

- Nè- Hà cười nhếch mép- Tụi mày có biết chị gái của tao không?

-Biết...haha... Tao còn biết cả việc mày luôn núp sau lưng chị mày nữa cơ...hahaha...- Doanh vừa nói vừa cười

- Thế mà không sợ??Tao thật sự rất khâm phục mày đấy, chỉ tiếc một điều...- Hà thở dài

-Tiếc cái gì?

- Tiếc rằng, tao là Thanh Hà, không phải Nhã Nhi!!!- Hà cười.- Nhỉ?

-Thanh....Thanh Hà???- Doanh lấp bắp- Mày...nói...nói...dối!!!!

Sau hai tiếng bẻ tay “rắc rắc”:

-Nói dối hay không, tụi mày kiểm chứng!!!

*** Đó chính là cái đáng sợ của vận mệnh

Ở ngoài trường, bên một con ngõ nhỏ, có hai tên “đầu trâu mặt ngựa” đang bắt một cô nhóc

-Buông ra!!!! Mấy anh bị thần kinh hả??? Khùng hả????Thả tôi ra!!!!Ê,mấy tên điếc kia!!!!- Nhã Nhi hét, cố hết sức giãy giụa mà không được... Cô ***** mắng mấy tên côn đồ trong hai hàng nước mắt chảy ròng, cố nín mà không được, thật sự, cô sợ, rất sợ nhưng không hiểu sao mà cái miệng vẫn hoạt động được...

Hai tên đó bắt cô vào cái ngõ cụt nhỏ, rồi đẩy cô bé ngã xuống đất...

Đau. Nhi cố gượng dậy để cho chúng ăn thêm mấy “bài ca” nữa, nhưng vờangắt đầu dậy thì lại thấy tên hung thần đang đứng dựa vào tường hút thuốc gần đó, phải, Hàn Thu đấy!!!!

Hắn kì thực không hiểu trong đầu cô nghĩ gì mà cái mặt thay vì sợ hãi lại nhăn lại thế kia.

Nghĩ gì ư????Còn gì nữa ngoài “Chết rồi, lại thuốc lá, nó ám lên người mình là chết chắc với anh trai!!!”

- Anh định làm trò gì thế hả???- Cô nhú mày

-Làm gì à???- Hàn Thu tiến trước mặt cô, di sát cái mặt của anh taxpng- Để xem cô còn không nhớ tôi nữa không. (Nhìn từ xa trông thật giống tình nhân nếu không có bọn đàn em đứng gần đó)

- Về chuyện ấy à??? Không sợ tôi là Thanh Hà sao????

- Không- Hàn Thu cười, đứng hằn dầy

- Muốn nói chuyện thì dễ thôi, có điều không cần phải thô bạo như vậy chứ???- Cô giơ hai cổ tay của mình lên- nó đỡ ửng, thật mất lịch sự quá!!!

Hàn Thu liếc về bên hai tên lúc này:

- Tao bảo bọn mày đi gọi nó, chứ có bảo bọn mày lôi xềnh xệch nó về đâu????

Hai tên vừa rồi cúi gầm mặt

Tên thứ nhất lấp bắp: Đại ca.... cho ...tụi... em xin ...lỗi...

Tên thứ hai: Dạ ...là ...là ..tụi em bắt tài ...vô dụng ạ...

Hàn Thu quay người, không để ý đến hai tên đó nữa, cái tội này là tội nhỏ, anh không xử phạt chúng nó Nhưng....

CHÁT!!!!

Nếu bạn bảo cái tát này là của Hàn Thu dành cho hai tên đó là sai

Hay nếu bạn bảo cái tát này là của Nhã Nhi dành cho hai tên đó cũng sai nốt

Mà...

Đáp án đúng nhất là cái tát này là của Nhã Nhi “tặng” cho Hàn Thu.

Anh trở mặt, mở to hết sức có thể..Lãnh nguyên cái tát ngon lành...Anhkông thể tin vào sự thật này, anh, bị đánh, mà người đánh anh lại là on gái???

-CỒ...- Anh như một con thú hoang, đang định xông đến túm cổ cô nhấc lên thì...

-Anh đứng đó cho tôi- Nhi bình thản- Nghĩ mà xem, anh đường đường là một đại ca mà lại không biết dạy dỗ bọn đàn em, làm bọn chúng đối xử với “khách” như thế này, có nghĩa là anh sai, tôi đánh anh, và anh đi mà dạy dỗ lại bọn đàn em của anh!!!!

Cái gì thế này????

Nhi đứng thẳng, đôi mắt cương nghị nhìn thẳng vào con mắt đang bốc hỏa của Hàn Thu. Trên lý thuyết thì như vậy, nhưng thực ra, cô đang trả thù hấn vụ đám cho bọn đàn em xông vào đánh cô lúc hồi sáng

Rồi chuyện gì sẽ xảy ra đây???

Con tim nào sẽ rung chuyển trước???

5. Chương 5 : If A Day Without You

Vào thời tiết cuối thu se se lạnh, đi trên đường không mặc áo ấm, thì đây chính là thời điểm dễ bị cảm lạnh nhất. Đứng ở một cái ngõ cụt nhưng hút gió, trước hai đôi mắt nhìn nhau chằm chằm...Không một ai có đủ “quyền năng” để lên tiếng, nhất là khi hai “đương sự” đang “độ mắt” im thin thít thế này...

- Được rồi, được rồi...- Mạn Thiên dừng gần đó cuối cùng không chịu được mà lên tiếng...

Anh Mạn Thiên ơi anh Mạn Thiên

Cho dù anh có mất kiên nhẫn, cho dù anh là bạn thân của Hàn Thu cũng không nên lên tiếng lúc này chứ !!!!

- Dù gì thì cũng tát rồi, đâu có rút lại được...Cô nhỏ cũng đang sợ nên mới thế, không lẽ cậu định mang tiếng đánh con gái sao, Hàn Thu????-Thiên nhún vai, cười cười

-Sợ ư???- Hàn Thu liếc Mạn Thiên một cái sắc lém- NHÌN CÔ TA BÂY GIỜ GIỐNG NGƯỜI ĐANG SỢ LẠM HAY SAO????- Anh chỉ thẳng thùng vào Nhi.

-Bình tĩnh...Có gì từ từ nói chuyện- Mạn Thiên biết tính Hàn Thu mà, giờ bệnh ai cũng không tốt

- Nói gì nói đi...Tôi còn phải về nhà...Mấy anh không định giữ tôi ở đây suốt đêm chứ??- Nhi đứng khoanh tay, “nhìn đời bằng nửa con mắt”

Tiếng gió thổi, một loạt những chiếc lá vàng rời cây bay xuống dưới đất....Mang theo cái lạnh cuối thu đầu đông. Nhi bỗng chốc rùng mình.Tên Hàn Thu không thèm liếc cô lấy một cái, mà có biết cô đang lạnh thì đời nào hấn lại cởi áo khoác của mình ra choàng lên người vừa tát mình.Nếu hấn làm như vậy, cô khẳng định hấn bị điên, và đến lúc hấn vào trại tâm thần rồi!!!

Một bàn tay ấm áp cầm chiếc áo khoác tuy mỏng khoác lên người cô.....

Chiếc áo mỏng thôi...Nhưng cũng là tình cảm của chủ nhân chiếc áo...

Tiếc là cô lại không rung động lấy một cái

- Cô mặc vào đi, trời nổi gió rồi, tôi là con trai nên mặc toàn áo khoác mỏng, thông cảm- Mạn Thiên cười hiền lành

(Anh Hàn Thu đâu rồi

???Mà lại để bạn mình cướp trên giàn mướp thế kia????)

Hàn Thu đứng bên cạnh, nhìn, thấy có hai con người “tình thương mến thương” thì bỗng thấy ngứa mắt. Anh chạy lại, vác Nhi lên vai như vác bao gạo

-Anh...anh buông ra!!!!Thả tôi xuống!!!Nhà anh làm nghề bán gạo à???Thả tôi xuống!!! đồ con heo!!!con ỉn...con bla bla bla...-Cô lôi hết tất cả các con côn trùng rồi vi sinh vật ra để mắng, nhưng Hàn Thu lại không đoái hoài gì cả

-NÀY!!ANH LÀ AI CHỨ????

-ĐỪNG NÓI LÀ CÔ KHÔNG BIẾT TÔI NỮA ĐẤY NHÉ!-Hàn Thu lạnh lùng

-À...xin lỗi...tôi chỉ nhớ mặt thôi...còn cái tên thì...-Nhi nói, giọng thì nhẹ nhưng Hàn Thu thì lại như bị tạt gáo nước lạnh vào người. Hàn khí bắt đầu nổi lên, anh ném cô vào trong xe, sau đó khoá chặt cửa, làm cô không tài nào mở được:

-LẦN NÀY TÔI SẼ CHO CÔ NHỚ TÊN TÔI SUỐT QUẢNG ĐỜI CÒN LẠI!-Anh lạnh lùng không liếc cô mà nhấn ga phóng thẳng

-NÀY!!!!ANH ĐÃ CÓ BẰNG LÁI XE CHƯA ĐÂY????-Nhi hét lên

-CẦN PHẢI CÓ THỨ ĐÓ SAO???-Anh biết là cô đang sợ, miệng cười gian xảo thích thú, chính anh cũng không ngờ mình lại có vẻ mặt này...Anh cười...Nhưng chính anh cũng không biết...Quả thật là một con người có một không hai...

-RÓT CUỘC LÀ ANH ĐƯA TÔI ĐI ĐÂU????-Nhi hét lên trước khi ... hết hơi.

Hàn thu muốn dọa Nhi. Anh ta đưa cô đến một bãi đất hoang, trong đó có cái cảnh người người đang cầm dao chém giết nhau. Anh nhử nhảm, chắc chắn con nhỏ đó sẽ ngồi ôm mặt khóc cho coi, rồi cầu xin mình đưa nó về nhà.

Nhi đến nơi. Trông thấy cái cảnh máu bay đầy trời ấy thì ngồi phịch xuống đất, chống cằm ngồi xem rất chi là ...chăm chú. Đúng là một cô nhỏ kì lạ. Lát sau, cô mới quay sang anh:

-Anh luôn sống trong một cái môi trường như vậy hả???

Anh có phần hơi ngạc nhiên...à không...QUÁ NGẠC NHIÊN thì có.

-Cô không sợ???

- Hà ngày trước đánh nhau nhiều, nhưng cảnh này tôi thấy không ít khi đi với Hà, tôi còn biết bên nào sẽ thắng cơ...Anh muốn chơi cá cược không???

-Gì cơ????-Anh QUÁ LÀ KINH NGẠC. Không run cầm cập thì thôi, lại còn rủ anh chơi cá cược. Anh đánh nhau rất nhiều, tình thế thế nào, chẳng nhẽ anh không đoán được. Anh mạnh miệng:

-Cược thì cược. Cô cược gì nào???

-Tôi à???-Cô cười mỉm. Con môi đã xa bấy-Mai anh phải đi học, cả ngày không được đánh nhau, nếu không, anh không còn là con trai nữa, anh sẽ là THÁI GIÁM!!!!TÊN

TÊN

Hàn Thu, gân xanh nổi rõ mồn một trên trán:

-Được thôi, còn nếu tôi thắng???

-Thì anh muốn gì được nấy, tôi sẽ thực hiện.

-Được, nhớ phải giữ lấy lời.

-Không cần anh phải lo!!!!

***Trận đấu nào cũng chỉ có một kết quả. Thắng và Thua...Không chỉ là một cuộc đánh nhau tầm thường, bên ngoài bãi đất trống, một cuộc chiến dữ dội hơn đang diễn ra.....Không ai chịu thua ai....

***Hình như chúng ta bỏ quên một tình tiết....

Đó là Hà.

Sau khi đánh Doanh cùng bọn fanclub một trận te tua, cô phủi tay, đi xuống phòng họp.

Để lại cả bọn bên trên lẫn lộn bò toài, giống những lũ sâu....

- Con nhỏ này...Mạnh tay quá- Doanh rên rỉ

- Là con gái, nó còn nhẹ tay chán...au ui...Chứ tao nghe nói...có cả một băng đảng bị nó xoá sổ, tất cả nằm viện không dưới 3 tháng....- Con nhỏ bên cạnh kể nể

- Hừ...đừng hòng ta chịu thua!!!Thua keo này ta bày keo khác!!!Thất bại là mẹ thành công!!!- Doang ưỡn ngực tạo hào khí

Kèm theo sau là hai tiếng “rắc rắc” ở sau lưng, cô ta lại nằm bẹp xuống....

Những con thiêu thân chưa bỏ qua mục tiêu...

Bọn họ sẽ tiếp tục “đấu tranh giành công lí” cho các anh trai

Vậy Nhi sẽ gặp nhiều khó khăn đây

6. Chương 6 : Betting

Vâng, đúng nhưluân thường đạo lí, khi người ta đánh nhau, thì chỉ có duy nhất 2 kếtquả: 1 là thua, 2 là thắng.....

Sẽ có người muốn thắng cũng không được....

Sẽ có người không chịu thua cũng phải thua....

Đúng vậy....

-Nhớ giữ lời hứa đó!!!Mai tôi sẽ kiểm tra- Nhi cao giọng

-Chết tiệt, đúng là lũ chết tiệt- Hàn Thu nghiêng răng

Không nói cũng biết, Nhã Nhi, nữ thần chiến thắng đã thu phục “con thúhoang” một cách dễ dàng mà không hề tổn sức, chỉ bằng một câu nói “Anhcó muốn cá cược không?”

Trời ơi.....

Giờ không biết anh Thu của chúng ta cần giấu mặt đi chỗ nào....

- Cô bảo, ngày mai tôi phải đến lớp và không được đánh nhau trong suốt một ngày???

-Đúng- Nhi nói, ngắn gọn

-Vậy thì hôm nay tôi vẫn được đi đánh nhau- Anh nói, thâm tâm hí hửng đã lừa được nhỏ

-...- Nhi im lặng một lát- Tuỳ anh

Anh hơi sốc. Thế vẫn không si nhè???? Coi bộ anh đã gặp phải đối thủ khó nhằn rồi, đối thủ này không dễ “xơi” đâu.....

***Hàn Thu thả Nhi xuống trước cổng nhà lúc 2h chiều....

Không khí bắt đầu loang ra....

Quang cảnh đường phố bắt đầu được bao trùm một màu xám đến kinh người

-Sao thế???Sao không mau vào nhà đi???- Anh hỏi khi thấy cô ngơ ngác nhìn ra khoảng không gian vô định

-Tôi khuyên anh- đã mở cửa, nhưng cô còn quay lại- Tốt nhất hôm nay anhkhông nên đi đánh nhau, về nhà đi thì hơn- cô đi thẳng vào trong nhà

Nhưng một người như Hàn Thu mà nghe lời cô ngoan ngoãn ở trong nhà thì ” hơi” bị lạ đó nha

Anh quay xe, đi ra đầu ngõ.

Từ con ngõ nhỏ mà mấy hôm trước Nhi phát hiện ra Kì Phong, có một đám người, tay lăm lăm gậy gộc, dao, kéo, búa rìu, và có cả kiếm Nhật nữa, vũ khí thiệt là phong phú....

Bọn chúng làm theo phương trâm của Bác Hồ đây mà: “có gậy dùng gậy, có cuốc dùng cuốc...đánh thực dân Pháp, tiếc là...Có lẽ Hàn Thu bị ”liệt”vào danh sách Thực dân đây mà

Mà thôi, nói linh tinh quá rồi, chắc ai trong chúng ta cũng biết, số phận anh Thu nhà ta bị đat đến mức nào (1 chọi 52 không bị đat mới lạ đó)

***- Hà, ra mua cho anh mấy thứ!!!- Anh trai ngồi trong bếp, quen miệng gọi í ới

- Anh, Hà đi họp hộ em chưa về, để em đi mua cho- Nhi chạy lại gần anh trai

- Uhm...Nhưng mà sao nó đi lâu vậy cà???

-Em vừa gọi điện, nó bảo phôtô xong tài liệu sẽ về

Cô lại lê bước trên con đường dài quen thuộc...Mùi hoa sữa vẫn phảng phất đâu đây như là mẹ cô vẫn ở đây, chưa hề mất đi.....

soạt...soạt...

Nhi quay đầu lại, chẳng lẽ có biến thái??????

OH~MY~GOD~!!!!

-Nè anh....- Nhi chạy đến, đỡ con người đang phải bám vào tường để đi từng bước nhỏ

Chàng trai kéo tai cô sát vào miệng anh ta, có lẽ hết sức nói to rồi:

-Cô vẫn chưa nhớ tên tôi hả???

Nói xong, chắc là sốc quá, ngất xỉu luôn

-CÁI...CÁI CẢNH NÀY THẤY QUEN QUEN À NHA....KỆ XÁC ANH TA...ĐÃ BẢO ĐỪNGĐI ĐÁNH NHAU MÀ KHÔNG NGHE- Cô nghĩ, tự nói với mình- MÌNH LÀ NGƯỜIXẤU...MÌNH LÀ NGƯỜI XẤU, KHÔNG PHẢI NGƯỜI TỐT!!!KHÔNG PHẢI

7. Chương 7 : Mãi Mãi

Nhi không biết, đây là lần thứ bao nhiêu mình làm việc tốt, làm một người tốt trọn vẹn...

Nhưng có làm bao nhiêu lần thì cô cũng thấy, làm việc tốt thật nặng nhọc và, chán nhách....

Cô thậm chí còn nghĩ, có lẽ kiếp trước mình nợ nần gì mấy tên này đây mà...

Đúng là đồ của nợ!!!! Đồ thì chưa mua xong mà đã phải cật lực vác thêmcái xác thứ 2 về nhà...Thật không còn gì để nói, cô đáng lẽ nên coi hấn là củ khoai mới phải....

- Anh trai....- Cô thều thào bấm chuông cửa.

Lần này thì Hà ra mở cửa....

-Chị về rồi à???

-Uhm. Về rồi...mà cưng muốn anh trai sốc đến chết mới chịu không vác ăn mỳ về nhà nữa hả???

- Là...Hấn là cái tên hôm nay đánh nhau ở trường ấy

- Kì Phong???

- Ờ, có lẽ không phải....

-Ai???

- Vào nhà đã...nặng lắm rồi!!!- Nhi kêu ca

- Thế này đi, anh đang làm cơm...đưa hấn lên phòng cưng đi!!!- Hà phủi tay- Quyết định vậy đi!!!

-Phòng em????Sao lại là phòng em???- Nhi nhăn mặt

- Thế cưng muốn anh trai sùi bọt mép thì cứ để hấn nằm ở ghế sofa...- Hà quay mặt đi vào trong

- Chị...- Nhi vẫn cảm thấy không ổn lắm

- Tốt, chị sẽ đánh lạc hướng anh trai, cưng đưa hấn lên phòng rồi lén sang phòng anh trai mà lấy bông băng thuốc đỏ và một bộ quần áo, dươngđông kích tây nhé!!!-Không hiểu sao Hà có vẻ thích thú lắm

-Hai đứa, làm gì mà lâu quá vậy? mau xuống ăn cơm đi!!! - Tiếng anh trai gọi

- Em...đợi, anh trai...- Nhi đang cho hấn nằm xuống, nghe tiếng anh thì giật mình cái thót.

- Kệ Nhi, mình cứ ăn trước đi!!!- Hà cầm bát lên

- Nhưng...-Anh trai toan lên phòng Nhi giục

-ANHHHHHHH!!!!!!!!!!- Hà ôm chặt tay anh

-Gi????- Anh trai dùng ánh mắt nghi ngờ nhìn Hà- Có chuyện gì????

- À...- Hà lấp bắp, viện lí do gì bây giờ???Chết tui rồi- À...Lấy cho em bát cơm...- Hà chìa bát cơm của mình ra

Vậy là qua cửa ải đầu tiên, haizz...

Sau bữa cơm, Nhi mới lên băng lại vết thương cho Hàn Thu, thằng chanè...May mà hấn không tỉnh trong lúc cô ăn cơm...không thì cô nhảy xuốngThái Bình Dương cũng chưa chắc rửa hết tiếng oan.

Mà sao lâu vậy rồi mà không thấy hấn tỉnh??? Đừng nói định ngủ ở phòngcô suốt đêm hôm nay đấy nhé...mau tỉnh đi rồi còn về chứ!!!!

Mà còn một điều không ổn nữa, quần áo hấn rách te tua...Muốn thay đồ cho hấn, đồ của anh trai thì đã lấy rồi...Nhưng mà...THAY THẾ NÀO ĐÂY TRỜI????

Chẳng nhẽ mình phải lột đồ của hấn ra sao trời????Huhu...cái cuộc đời con...oà oà

12 h tối

ÔI TRỜI ƠI...TRỜI ĐẤT THIÊN ĐỊA ƠI

HẤN VẪN CHƯA TỈNH!!!!

Cô ngồi dưới sàn nhà, vái người đang nằm trên giường kia...

Bỗng lúc ấy có tiếng chân và tiếng của anh trai càng lúc càng gần:

-Nhi à? Đã ngủ chưa????

Thôi, lần này là chết thẳng cánh cò bay rồi...

Và cái lúc không mong đợi đấy thì hấn ngo nguậy... Đúng, Hàn Thu sau cảmột buổi tối bất tỉnh giờ ĐÃ TỈNH LẠI!!!! MÀ CÒN VÀO CÁI LÚC KHÔNG MONGĐỢI NHẤT!!!

Tim Nhi như muốn bay luôn ra khỏi lồng ngực, cô như đang lên dây cót... Àkhông, như đang đóng phim hành động...Cô “bay” ra tắt cái đèn học rồi nhảy lên giường, một tay bịt miệng cái tên đang mở to mắt nhìn cô kia, taycòn lại kéo chăn trùm kín đầu. Vâng, một tư thế không thể “thân mật” hơn. Nếu anh trai cô ấy có thể nhìn xuyên qua chăn, thì cái cảnh này sêsoc lắm đây: Hàn Thu như đang ôm Nhi vào lòng nếu nói không sai. Đúng là oan gia mà

- Tuyệt đối không được động dấy nếu muốn toàn mạng- Cô nói nhỏ.

Ngay sau giây phút đó, anh trai cô mở cửa:

-Ngủ rồi à???- Và sau đó đóng cửa đi ra.

Khi chắc chắn tiếng chân đã đi xa, cô mới dám động dậy:

- Đứng dậy thay đồ đi, tôi đưa anh ra ngoài cổng. Mai anh phải đến trường như đã hứa đó.

Hàn Thu không nói gì. Cũng không hỏi: "Vì sao cô cứu tôi?"

Nhi ném cho anh ta bộ đồ của anh trai rồi đóng cửa chạy xuống phòng khách "thám thính"

ÔI TRỜI ƠI

ANH TRAI C ỦA EM ƠI

SAO ANH KHÔNG VÀO PHÒNG ANH MÀ LÀM GÌ THÌ LÀM, LẠI NGỒI NGAY PHÒNG KHÁCH THẾ KIA

???ANH ƠI~~ANH HẠI EM RỒIĐÓ ANH CÓ BIẾT KHÔNG???

Cô quay lại phòng, tiu nghỉu

"Cạnh" cửa mở ra, đập ngay vào mắt cô cái cảnh hân đang cởi chiếc áo rách te tua của mình ra. Cô há hốc, tiếng hét sắp thoát ra thì may mắn có Hàn Thu lấy tay chặn ngay lại:

-Bé mồm...- Hân thì thầm

Cô lập tức chạy ra ngoài, đóng cửa lại, mặt đỏ bừng bừng.

Lát sau, khi thay đồ xong, hân mở cửa:

-Sao vậy???

-Anh trai ở dưới nhà, không ra được!!

-Thế à?- Hân nói, giọng thờ ơ, cứ như kiểu hân không về cũng được á, sau đó lăn lên giường nằm ngon ơ

- "Thế à?" là sao???Anh không về nhà không sợ bố mẹ lo à???

-Không sợ. Tôi đi đêm suốt mà...- Hân...hân nhắm mắt rồi kìa!!!

Cô đến gần:

- Bộ anh định để tôi ngủ dưới sàn nhà đó hả??? Người gì mà chẳng ga- lăng tí nào- Cô nguyệt anh một cái dài bằng cả dải ngân hà

- Ai bảo?- Nổi tiếng đào hoa như vậy, bị nói là không ga- lăng, Hàn Thu nổi máu nóng

HUYCH!!!

Anh kéo cô vào trong chăn, ôm thật chặt, cứ như sợ rằng buông ra thì cô sẽ biến mất ngay lập tức vậy á.

-Quân...sát nhân!!!Khó.....thở...Tui...cứu...anh.....mà... nỡ ...đổi... xử...với ...tui...như...vậy á????

Anh thích thú khi thấy cả khuôn mặt cô dúm vào ngực anh, tay khua loạn xạ, anh không kìm được mà "hì" một tiếng

Ngày mai thôi, một ngày mới sẽ bắt đầu...sẽ là một ngày vô cùng xui xẻo với Hàn Thu đây...

Chưa nói đi đâu xa, cặp đôi này có khi còn không qua khỏi đêm hôm nay nữa là tính đến chuyện ngày mai.....

8. Chương 8 : Ngày Một Xa....

Trong một ngôi biệt thự không to lắm nhưng đủ ấm cúng, ở tầng một phòng khách, có một con người cao lớn, bảnh bao ngồi trầm tư chuyên tâm làm việc với máy tính và không ngừng thở dài. Ở tầng hai, có hai con người đang chiến đấu trong yên lặng, phải, hai con người đó là một đôi nam nữ. Chàng trai thích thú ôm

chặt khít cô gái, còn cô gái thì không ngừng vùng vẫy để kiếm chút không khí, haizz...nghe họ cãi nhau thâm thì mà nản hần. Còn tầng 3, có một cô gái đang nằm trên nền đất, trùm chăn kín đầu cười khúc khích...

Người xưa có câu: “bạn bè để lợi dụng, anh em để bán đứng” quả không có sai (người xưa có nói thế thật sao trời???)

Vâng, cô gái đang cười ấy đang thực hiện một kế hoạch hết sức ngu ngơ mà không biết, em gái mình ở tầng hai đang mém chết ngạt

- Được, anh muốn giết ân nhân của mình cũng được, nhưng chọn một cách chết nào đẹp một chút, tôi không muốn chết trong vòng tay anh!!!- Nhìn óc đầu khỏi cánh tay cứng hơn sắt của Hàn Thu, khó chịu đáp

- Ồ, cũng được, tôi biết một cách chết đẹp lắm đấy!!!- Hàn thu nhếch mép cười, tay thì cố hết sức ôm cho Nhi chết ngột

- Thật không???Không máu me nhé!!!!- Cô nhìn anh, ánh mắt sắc lẹm

- Thế cô có biết hôn đến ngạt thở cũng có thể chết không???

- Thôi, tôi không muốn chết!!!Thả tôi ra đồ biến thái

Nhi càng bảo thả, Hàn Thu lại càng ôm chặt, cả hai vật lộn với nhau, nhưng lại cố gắng làm sao không bị phát ra mấy tiếng “huỳnh huỵch”

Cho đến khi, sức lực của Nhi đến giới hạn, không thể chống đỡ nổi nữa thì đành buông xuôi...

- Không ngờ đời mình lại có ngày bị ôm cho đến chết- Cô nghĩ- Biết thế cứ để hần ngoài đó, không mang hần về nữa!!!

- Cô đang hối hận vì đã cứu tôi???- Hàn thu đáp, bộ anh ta là siêu nhân hay sao mà đọc được ý nghĩ của cô vậy???

- Sao anh biết???- Cô không tìm vào tai mình nữa

- hơ hơ...Có bao nhiêu suy nghĩ nó hiện lên hết mặt cô rồi!!!

Nhi sờ lên mặt, sau đó lườm Hàn Thu một cái. Anh chị ấy cãi nhau 15 phút sau mới ôm nhau ngủ y như con nít mà không biết.

Sáng hôm sau, vẫn ở ngôi biệt thự bắt mắt đó. có một tiếng hét thất thanh vang lên “AHHH...”

Nếu nghĩ đó là tiếng hét của Hàn thu thì 100% là sai

Mà tiếng hét của Nhi cũng không đúng

Phải, là tiếng hét của Thanh Hà, sau khi lấy máy ảnh bấm cái “tách”, cô mới hét lên. Anh trai ở dưới nhà kêu:

- Làm cái gì thế? Cháy nhà à???- Cũng may, anh ấy nghe thấy tiếng hét của Hà thường xuyên nên cũng không bất ngờ gì, may nhất là anh không giật mình chạy lên

- Điếc tai, làm cái gì vậy??- Nhi mắt nhắm mắt mở bật dậy

- Không có gì không có gì- Hà giấu biết cái máy ảnh đi

- Anh đi làm đây, thức ăn trưa để ở bàn, mấy đứa cầm đi ăn nhé- Nói rồi ông anh mình chạy ra xe phóng đi thẳng

- Rồi rồi may rồi, đánh răng đi rồi xuống nhà

***Sau khi đánh răng thay đồng phục, Nhi và Thu xuống dưới nhà, gọi mãi không thấy Hà trả lời, hai đứa chạy vấp bếp mới thấy cô đang đứng bất động trước bàn ăn

- Có chuyện gì vậy Hà???- Nhi linh tính chuyện không lành, cô ngó đầu vào

Đúng, ba hộp cơm và một tờ giấy có nét chữ của anh:

” Nè hai em gái yêu quý, hộp cơm này các em mang đi ăn trưa vui vẻ nhé, ăn no để còn học. Còn chắc các em sẽ không thắc mắc vì sao lại có đến 3hộp cơm đâu nhỉ??? Ăn cho no đi rồi chiều về giải thích với anh nhé! Kítên: Anh trai yêu dấu của các em”

- AHHHH...- Hai chị em hét lên. lại một tiếng hét nữa xuất hiện trong buổi sáng ban mai đầy trong trẻo
Nghe tiếng hét, Hàn Thu từ phòng khách chạy vào bếp:

- Có chuyện gì vậy???

- ANH HAI BIẾT CHUYỆN RỒI SAO KHÔNG NÓI???LÀM NGƯỜI TA CỨ PHẢI GIẤU GIẤU GIẾM GIẾM PHÁT MỆT, LẠI CÒN ĐỂ LẠI MẤY LỜI SÉN VÔ BỜ BẾN NÀY NỮA!!!-Nhi hét lên uất ức

Đúng là một buổi sáng đầy giông tố

***Theo lời hứa với Nhi, hôm nay Hàn Thu phải đi học và không được đánh nhau

Khỏi phải nói đến phản ứng của học sinh học viện Vincent đi, nếu được, cả giáo viên cũng muốn chạy ngay đến bệnh viện trung tâm để khám lại mắt mình, khám lại tai mình!!!

Khắp nơi xôn xao tiếng bàn tán, nào khi không hiểu hôm nay thành phố này có bị vòi rồng cuốn sạch bay không, nào thì Đại ca của chúng ta mặt mày chầy chụa đến trường cùng Tiểu Nhi (Là Nhã Nhi ở đây bị bọn đàn em của Hàn Thu gọi thế thay vì gọi bằng “đại tỷ” nhưng mà chưa ai cho phép hết) có phải là anh ấy đã bị ăn sạch bách rồi không. Riêng hai người có một suy nghĩ giống nhau nhưng cách phản ứng lại khác nhau

Đó là Mạn Thiên thì lăn ra cười, anh ta biết thừa cái vụ cá cược đó rồi. Kì Phong thì muốn cười nhưng mà cười không được, cứ thấy khó chịu, tim hơi tí lại nhói một cái.

Vâng, ngoài hai người đó thì có một tập thể các bà chúa can đảm, đứng đầu là “bà chúa” Ngọc Doanh!!!

Tất nhiên, cô ta cho hết những gì nhìn thấy vào mắt rồi đi đến chặn đường Nhi:

- Ồ, hôm nay rồng và giun đến trường cùng nhau à???Sao mà lệch thế???

Hàn Thu im lặng không nói gì, cười thầm: thì ra cũng có ngày con nhỏ này bị làm nhục trước mặt toàn trường!!!

Nhi thì biết rõ ẩn ý trong câu nói của Doanh, cô là loại người, ăn một bữa một trăm!!!Vâng, cô chỉ vào anh chàng nhà giàu nhưng xấu xí, lại ích kỉ, tự cao tự đại nhất trong trường rồi phán một câu:

- Hôm nay tớ cũng thấy cậu với cậu ấy tình tình tứ tứ, quả hai con giun là phù hợp nhất!!!!

Doanh xấu mặt khi vừa bị Nhi chụp cái mũ lên, còn anh chàng kia thì ngược lại...đỏ mặt e thẹn kìa (chắc còn là gay nữa)!!!!

Khắp trường vừa chứng kiến một màn kịch tính hay nhất thời đại, còn có người vỗ tay, huýt sáo, rồi phần lớn số đông hét lên:

- Tở tình đi!!!!!!Tở tình đi!!!!!!

Về mặt tình yêu khi bị người ta chụp mũ thì phản ứng thế nào cũng sai, càng phản ứng càng sai. Chối hả??? Con gái chối là xấu hổ. Con trai chối là tên khốn kiếp, vô lại, vô trách nhiệm. Thừa nhận hả??? Con gái thừa nhận là đồ mặt dày. Con trai thừa nhận là không thật lòng. Im lặng không nói gì hả??? Cái này cả con trai lẫn con gái đều cùng chung một kết cục: Không thật thà với bản thân

Bây giờ Ngọc Doanh với chàng trai đó đang “tiến thoái lưỡng nan” tiến không được mà lui cũng không xong.

Chỉ có cô nàng Doanh là gằm lên:

- Câm hết đi!!!!!!!!!!!!!!- Đúng là mắt hết hình tượng thực nữ, thành ra quỷ cái

Nhi thì không sợ bị chụp mũ lại bởi có anh chàng Hàn Thu này làm bìa đỡ đạn rồi

Còn Hàn thu thì tái mặt nhìn cô bé yêu nữ trước mặt mà lòng thầm nhủ” Minh động vào sai người rồi”

9. Chương 9 : Hậu Quả

Sau khi tận mắt trông thấy Yêu Nữ Tiểu Nhi xuất chiêu, Hàn Thu đã phải nâng cao cảnh giác lên 100%. Anh thất thủ bước vào lớp, không ngờ cũng có ngày mình bị con gái bắt chẹt. Anh vừa ngồi xuống ghế chưa kịp ấm lòng đã có đám con gái xúm lại hỏi han:

- Anh à, sao hôm nay anh lại đi học cùng cô ta thế???
- Con bé đó là ai vậy anh???
- Anh có quan hệ gì với con bé đó vậy???
- Đây mấy cô thích chết à??- Đang bực mình thì chớ, lại còn bị đám vịt bầu này xúm xít lại thấy ngọt ngào- Tôi không phải Kì Phong đâu nhé, đi mà tìm anh ta ấy, bây giờ thì rời chỗ tôi ngay!!!!
- Chỉ sau câu ấy có 2 giây, tất cả lớp đã được thông thoáng. Đúng, bây giờ anh ấy ngồi một mình một lớp rồi, chẳng có học sinh nào ở trong lớp hết, tất cả đã chạy hết ra ngoài. Thầy giáo bước vào mà choáng váng:
- Sao...Sao...sao...
- Chúng nó không muốn học thì kệ chúng nó, thầy mau dạy đi cho tôi còn đi về
- Cái gì mà đi về??? Học hết buổi học, không phải học hết 1 tiết học - Nhi cầm sách vở ngồi vào cái bàn cạnh Hàn Thu- Tôi ngồi đây cạnh anh
- CÁI GÌ????-Hàn Thu trở mặt- Tôi không nghe nhầm đó chứ????
- Học đi- Nhi bày sách vở ra bàn trước bao con mắt “người đời” bao gồm cả thầy giáo
- Hà thì lon ton chạy vào ngồi cạnh Nhi. Và cảnh tượng hùng vĩ bây giờ đã hiện ra trước mắt
- A...- Thầy lấp báp
- Đợi đã thầy ơi- Mạn Thiên cười hiền lành rồi ôm sách vở ngồi sau Nhi- Cho em học với!!!
- A...- Thầy giáo còn chưa biết bắt đầu từ đâu, dạy bài thế nào
- Thầy ơi...- Lại một giọng nói vang lên. Thầy choáng váng quay ra cửa lớp:
- Lại gì nữa đây???
- Cho em vào lớp ạ- Kì phong đứng ngoài cửa, mỉm cười
- AHHH.....- Tất cả học sinh có mặt tại đó hét toáng lên
- Kì Phong thì yên tĩnh ngồi ở vị trí trước mặt Nhi
- Ồi
- Xung quanh Nhi toàn những “bông hồng” dữ dội
- Vâng, thế là một tiết học trôi qua trong không khí tang ma...haizz...
- Cuối cùng, 3 tiết đầu tiên đã trôi qua, và giờ là giờ nghỉ trưa
- Nè- Nhi đưa 1 trong 3 hộp cơm cho Hàn Thu
- Oài, Tiểu Nhi, làm cơm cho Hàn Thu mà không nghĩ tới Tiểu Mạn (Mạn thiên) với à - Mạn Thiên làm nũng, lén liếc sang chỗ Hàn Thu
- Gì đấy?? Đây là anh tôi làm, không liên quan đến tôi, cậu là đồ con heo - Nhi lườm nguýt rồi quay sang Hà- ăn cho nhiều vào để còn chiều về giải thích với anh trai, em không nói gì đâu, chị là người phải giải thích tất cả!!!!
- Tại sao?????- Hà ức chế
- Tại sao à???? Ai là người bày ra cái trò “Dương đông kích tây” vớ vẩn này để em phải chịu khổ???? Còn già mồm à???
- Nhi nổi sát khí

Kì Phong thì cũng không nói gì, chỉ ngồi nghe.

- Tôi không ăn!!!!- Hàn thu bị Mạn Thiên chọc ngoáy thì dỗi hờn không ăn. Thấy Nhi không nói gì- Cô không cầm lấy là tôi đem đổ đi đấy!!!

Nhi liếc Hàn Thu một cái:

- Tại anh mà tôi ra nông nổi này, anh trai tôi làm cho anh thì anh phải ăn bằng sạch cho tôi!!

- Tôi không ăn- Hàn Thu lạnh lùng quay mặt đi

Nhi đặt đĩa xuống đứng dậy. Mọi người xung quanh thì im thin thít chờ xem kịch

-Tôi hỏi anh lần cuối! Anh có ăn không???- Nhi lườm

- Không ăn!!!!- Hàn Thu không nhìn vào mắt Nhi, nhưng vẫn quả quyết

- Được rồi, cậu không ăn- Nhi tiến lại gần- Tôi dứt à ăn nhé, có ăn không???

Choáng....

Hàn Thu không nói được câu nào..À không, tất cả mọi người không nói được câu nào

Nhi ngồi lên đùi Hàn Thu, tay cầm thìa cơm:

- Nào có chịu tự ăn không???

Hàn thu nhất thời không biết phản ứng thế nào, chỉ há hốc mồm, sao lại có cô gái thế này nhỉ??Nhi ghé sát miệng vào tai anh, thì thầm:

- Dù sao chúng ta cũng ngủ cùng nhau cả đêm hôm qua....

- Tôi ăn, tôi ăn, TÔI SẼ ĂN!!!!!!- Hàn Thu đỏ hết cả mặt, yêu nữ hiện hình rồi!!!!

Tất cả thì ngó người, chúa ơi, cuối cùng thì người cũng cho sinh ra một người có thể đàn áp được tên Hàn Thu bất trị này...hơ hơ...

Kì Phong thì không nói gì, chỉ yên lặng ngồi ăn mà nghe trái tim mình đập nhói, anh không thể làm gì....

10. Chương 10 : Love Or Not?

Nếu phải nói, dính đến tiểu yêu nữ Tiểu Nhi thì dù là Hàn Thu, Kì Phong hay cả ông trời cũng phải chịu thua...Sau khi Hàn Thu vừa ăn vừa nhìn Nhi, Nhi phát hiện hết, cuối cùng không chịu nổi nữa, cô nhún mày:

- Làm cái gì??? ăn thì ăn đi!!!

Bây giờ tất cả mới phát hiện, Nhi tuy trông thế nhưng rất rất nóng tính, tất nhiên, cái này thì Hà biết lâu rồi, thử nghĩ mà xem, ai có thể quát nổi Hà? Ai có thể cho “Nữ vương sau giờ học” một cái tát ngọt xốt vào mặt sau đó mắng Hà xối xả??? Cái đó thì chỉ có mình yêu nữ Nhã Nhi làm nổi thôi. Thì gia phả nhà ai chả dạy: “Huynh nhường đệ kính”

Hàn Thu cũng đang trong tình trạng như Hà mấy năm trước...haizz...Cuộc đời thật chó treu mà...Đường đường là một nam tử hán đại trượng phu, là đại ca của cái trường này, đầu đội trời chân đạp đất, cũng không sợ trời, không sợ đất, chỉ sợ mỗi Nhi...hahaha...Nực cười...

Nhưng đây không phải “sợ”, đây là bị át vía!!!!

Đối với Hàn Thu, ngày hôm ấy chẳng khác nào bị tra tấn...

- Thế nào? Lần sau có muốn cá cược nữa không???- Nhi cười

- Sao...sao không dám- Hàn Thu đáp, mà con tim cứ không ngừng rung lên, báo hiệu điều chẳng lành

- Vậy được...- Nhi cười, vào trông rồi con ơi

***Ở một toà nhà cao ốc hiện đại, phải, nếu đoán không nhầm thì toà cao ốc đó chính là Công ty tài chính tập đoàn Showa. Ở nơi đó có hai con người đang nhấp nhòm.

Người thứ nhất cứ đi sang trái rồi lại quay sang phải, lòng bồn chồn. Người thứ hai ngồi trên chiếc ghế xoay, nhíu mày:

- ông cứ đi đi lại lại thế làm gì?? Chóng mặt quá!!!- Bà vợ cả, đồng thời là mẹ của Hàn Thu nói, giọng không giấu nổi sự bức bối

- Nhưng...Tin tức chuẩn xác chứ??- Người đàn ông trung niên như không tin vào tai mình

- Chuẩn.- Người phụ nữ đáp

- Thế chúng ta nên làm gì??- Người đàn ông dừng đi đi lại lại

- Đồ ngốc, ông là đồ ngốc à??- Người phụ nữ quát

- Tôi, thực sự tôi không ngờ, hai thằng con bất trị của tôi, có thể vì một người con gái mà đến lớp ngồi yên suốt cả một ngày như thế. Mọi khi ngồi hết một tiết học đã là kì tích lắm rồi.

- Tất cả là tại ông chiều chúng nó quá nên mới thế!!! ông có biết thế nào là “Sức mạnh của tình yêu”(?) Không??? Còn không mau mời cô bé đó đến đây??- Chắc nhà này theo chế độ mẫu hệ, người phụ nữ ngồi trên ghế, sai chồng- là tổng giám đốc công ty như sai thư kí, người giúp việc

Cùng lúc đó, ở biệt thự nhà Showa, người phụ nữ gầy nhưng cả người lại toát lên một vẻ gì đó rất đáng sợ đang ngồi ung dung trên ghế bành chờ thám tử mang tin tức về Kì Phong và Hàn Thu về. Tuy là một con người đầy toan tính, nhưng người phụ nữ đó cũng yêu đứa con trai của bà, chỉ tội, tình yêu của bà dành cho con trai được đóng quá nhiều mác “Made in Showa” mà thôi

- thưa bà hai...- Người giúp việc vào báo có thám tử đến

- Cho vào- Bà đáp, vẫn chăm chăm đọc tờ báo kinh tế

- Bà chủ...- Một người đàn ông trung niên, ăn bận chẳng khác gì thám tử Mori trong Conan là mấy tiến vào phòng khách- Hôm nay hai cậu chủ đều đi học cả ngày

- ĐI HỌC??- bà có nghe nhầm không đấy???

- Vâng..Tuy khó tin nhưng mà...

- Sao nó lại đi học dễ dàng như vậy???

- Tôi không biết cốt lõi sự việc nhưng mà nguyên nhân chính có lẽ là do một cô gái

“Một cô gái?”- Bà nghĩ thầm rồi bỗng quay ngoắt- Có lẽ nó sẽ giúp ích cho ta sau này, có cô gái đó, Kì Phong cũng sẽ nghe lời ta” Nghĩ thế, bà ra lệnh ngay:

- Đi mời cô gái đó đến đây, ta muốn nói chuyện!!!

Vậy là có tận hai thế lực muốn “mời” Nhi đến nói chuyện...

***Tan học là thời điểm lộn xộn nhất. Không khí như đông cứng lại. Ít ra thì giờ đây, Hàn thu đã ra khỏi tầm mắt của Nhi để đi...tung tăng

Một chiếc xe đen đỗ xích trước cổng trường, những người áo đen đã xác định được mục tiêu- Đó là Nhi, một gương mặt nào đó trên bức ảnh chụp lén

Vừa xác định là mấy người áo đen xông vào tóm luôn Nhi lên xe rồi phóng thẳng mà không để ý, một gương mặt giống y như lột đang từ khu phòng học bước ra.

Một chiếc ô tô đen nữa lại đê, nhìn thấy khuôn mặt mục tiêu, họ lại xuống và bắt đi

Vậy là cả Nhi và Hà đều bị bắt, vậy thế lực nào sẽ có được Nhi trong tay???

Cùng lúc các cô nàng bị bắt, máy của Hàn Thu và Kì Phong vang lên hai tiếng “tút tut”- Có tin nhắn

” Cô bé đó đang ở chỗ mẹ, con mau về nhà”

11. Chương 11 : A Kiss Is Not All- Một Nụ Hôn Không Phải Là Tất Cả

Với một sốngười, khi đối mặt với sự sợ hãi, cách giải thoát của họ là chạy trốn.Nhưng một khi không thể chạy trốn được??? Thì ta phải đối diện với nó,trong khoảnh khắc...

Sau khi cả đám người áo đen mang một cô nữ sinh vào phòng giám đốc rồi đi ra. Không khí trong căn phòng đó trùng xuống. Đơn giản, chẳng ai biết mở lời như thế nào

- Cháu...Có quen Hàn Thu và Kì Phong không???- Một người đàn ông trung niên mở lời, còn người phụ nữ đang ngồi trên chiếc ghế tổng giám đốc thì vẫn trầm tư soi xét đánh giá cô gái trước mặt.

- Hàn Thu và Kì Phong???- Cô cười nhếch miệng- Thì ra nguyên nhân là từ hai tên đó

- Cháu có phải Nhã Nhi không?- Người phụ nữ bây giờ mới từ từ lên tiếng, giọng nói rất dễ nghe!

- Tìm Nhã Nhi làm gì???- Cô nghe câu nói vừa rồi, lông mày nhíu lại, ánh mắt bắn ra những tia sắc lẹm

- Cháu không phải Nhã Nhi- Cả hai người đều bàng hoàng

Sau đó, một tiếng đập cửa nghe cái rầm và xuất hiện bóng dáng cao lớn nhưng đầy cô độc

- Hai ông bà đang làm gì thế?- Hàn Thu lờm những con người bên trong

- Hàn Thu, anh tới rồi à? Giải thích cho tôi nghe xem, sự việc là thế nào đây??- Hà cười

- Cô không phải Nhi? Mà là Hà?- Hàn thu liếc qua chỗ Thanh Hà

- Sao mà biết vậy?- Người đàn ông kinh ngạc- Thanh hà? có phải chị song sinh của Nhã Nhi không?

- Ông già à, đến bắt người mà còn bắt nhầm thì không hiểu tập đoàn Showa trong tay ông sẽ chìm đến đâu nữa- Hàn Thu cười- Vốn dĩ Nhã Nhi chưa bao giờ nhớ tên người khác cả!!!

- Thu, con ăn nói cho cẩn thận- Người phụ nữ đang ngồi trên ghế bất bình đứng phắt dậy

Reeng...reeng...

- Alô???- Hà nhắc điện thoại

- Hà....- Giọng nói yếu ớt ở đầu dây bên kia

- Tiểu Nguyệt? Có chuyện gì vậy??? (Song Nguyệt xuất hiện ở chap 1)- Hà lo lắng hỏi

- Nhi...nhi...bạn ấy....bạn ấy

- Nhi????làm sao???- Hà giật mình, sốt sắng

- Bạn ấy vừa từ phòng họp ra đã bị một đám người bắt lên xe chở đi mất...Đây có phải...bắt cóc không????- Song Nguyệt nước mắt dàn dụa

- Thôi, cậu về nhà đi, tớ đi tìm Nhi!!- Hà nói xong cụp máy luôn không để cho Tiểu Nguyệt nói thêm câu nào- Mấy người có biết ai cũng muốn bắt Nhi đi không??? Nghe Nhi bị một đám người mặc áo đen tóm rồi

- Cũng có thể..- Người phụ nữ nhíu mày, trầm tư suy nghĩ- Bạch Liên muốn bắt cô gái đó để điều khiển Kì Phong

Tất cả giật mình, Bạch liên chính là mẹ Kì phong....

- ĐI!!!- Người đàn ông trung niên hét lên rồi xách áo phóng ra khỏi cửa, cả người phụ nữ cũng nhanh chóng đi theo. Chỉ có một mình Hàn Thu vẫn đứng trân trân như không có chuyện gì

- Hàn Thu- Hà gần từng tiếng một

- Cái gì? Tính mạng hay bất cứ thứ gì là của cô ta, đầu liên quan đến tôi?? Chúng tôi vốn là người xa lạ- Hàn Thu lạnh lùng nói, dù trái tim cứ đập thình thịch, rất muốn biết tình hình của Nhi, nhưng chính cậu cũng không hiểu, không ghét nghĩa là có thể thích, có thể yêu

Hà tóm lấy cổ áo của Hàn Thu, mặt đầy sát khí, vô cùng nghiêm trọng:

- Anh có biết sự việc như vậy là tại ai không và dám mở miệng nói những câu đó hả???

***Một căn phòng to rộng, đầy sắc vàng của chiếc đèn trùm. Có một người phụ nữ từ tốn đưa tách trà lên miệng nhấp một ngụm rồi mỉm cười chậm rãi nói chuyện với một cô gái vẫn còn mặc đồng phục ngồi đối diện

- Nghe nói cô biết con trai tôi??- Bà ta mỉm cười

- Biết nhưng không thể gọi là biết- Nhi làm mặt vô biểu cảm, bây giờ cô mới khâm phục những cao nhân ngày xưa, đối với một đối thủ ta chưa biết rõ, tốt nhất phải làm như ta biết rõ họ, không để lộ suy nghĩ ra bên ngoài, phải thật thâm sâu khó lường!!! Biết người biết ta, tốc chiến tốc thắng mà...

- Vậy sao? Cô có thật sự yêu con trai ta???- Bà ta nói, khuôn mặt cười nhưng trong lòng không cười, cứ như là cơ mặt tự hoạt động không có sự điều khiển của cơ quan não bộ ấy

Còn Nhi thì như sét đánh ngang tai... Yêu??? Con trai bà ta??? là ai??? Tên gì nhỉ???

Đó là những suy nghĩ của Nhi. Còn người phụ nữ kia thấy cô không nói gì thì cho là cô đã thừa nhận (?)

- Nếu cô yêu Kì Phong, hãy biết làm gì hữu ích cho nó- Bà ta lại cười, hình như bà ấy cảm tình con cáo hay sao ấy

- Ý bà là gì??- Nhi vẫn làm mặt lạnh, câu hỏi có ý dò xét

- Hừm... Nó đang tranh giành quyền thừa kế công ty với Hàn Thu, và ta muốn nó phải làm tổng giám đốc!!

- Hừm... Có lẽ ý của bà là muốn tôi giúp anh ta cướp được cái ghế tổng giám đốc đó??

- Đúng

- Xin lỗi, tôi không có tài năng đó- Nhi cười, đặt tách trà xuống, nghĩ bụng: cái gì mà thừa hưởng cái ghế tổng giám đốc tập đoàn Showa?? Học dốt như bò ấy, lại suốt ngày trốn học, có làm bằng niềm tin!!!!

- Tuy không có tài năng đó, nhưng cô có thể làm việc đó mà không dựa vào tài năng

Nhi giật mình, mặt tái mét, chẳng lẽ bà ta....

- Hi... Ý bà muốn tôi làm cho Hàn Thu phải tự bỏ chiếc ghế tổng giám đốc đó??- Cô cười

- Đúng thế! Bằng cách gì cô cũng có thể biết rồi đó. Nếu thật sự yêu Kì Phong, hãy làm bạn gái của Hàn Thu và khuyên nó từ bỏ.

Ôi, bà bác của chúng ta tuy lắm mưu nhiều kế nhưng rất tiếc, người bà ta gặp không phải hình mẫu con gái hiền lành hay có trong các bộ phim tình cảm hàn quốc, phải, bà ta đang đề nghị YÊU NỮ làm việc ỉn mà không hay biết

- Bà cô ơi- Nhi đứng dậy khỏi ghế- Nếu kì phong thật sự yêu tôi, anh ta chắc không bao giờ mong muốn bạn gái mình làm bạn gái người khác, vì vậy, không bao giờ tôi làm như thế. Mà cho dù anh ta muốn tôi làm bạn gái Hàn thu, thì chắc chắn rằng, anh ta không yêu tôi, mà anh ta không yêu tôi thì tại sao tôi phải giúp anh ta?? Tôi ngu chắc???

Khi người phụ nữ kia chưa kịp lên tiếng, một tiếng đập cửa, bản lề cánh cửa bye bye khỏi cái tường:

- Mẹ!!!- Kì Phong chạy tới, người đầm đìa mồ hôi, chiếc áo đồng phục ướt sũng, mái tóc bết lại- Mẹ làm gì thế?

- mẹ ư? Làm gì ư?- bà ta cười

Kì Phong tiến tới chỗ Nhi, kéo Nhi ra đằng sau tấm lưng rộng lớn của mình:

- Nếu mẹ làm gì cô ấy, con quyết không tha đâu!!!

- Kể cả khi mẹ là mẹ con ư?

- Đúng thế!- Kì Phong trả lời dứt khoát rồi kéo Nhi lên phòng anh (Làm gì?? Làm gì?? Định làm gì đây???) Đùa thôi, đầu óc đen tối toàn nghĩ ra thứ linh tinh!!!)

Bạch Liên cười nhạt một tiếng.

Rầm rập...

Cánh cửa đã bị Kì Phong đập bay, không thì dám chắc lần này phải tan tành thành trăm mảnh!!!

- Bạch Liên!!Em làm trò gì thế? Cô bé đó đâu?- Thiên thế- tổng giám đốc tập đoàn Showa đồng thời là bố Hàn Thu và Kì Phong lo lắng đến mức quát tháo lên

- Hở? Anh đến rồi à? Bọn người này, làm ăn kiểu gì mà để bị phát hiện thế- Bà ta nửa ngồi nửa nằm lên ghế, chẳng có gì là lo lắng cả

- Bạch liên!!!

- Dào ôi, Kì Phong vừa kéo con bé lên phòng nó rồi, nó nổi khùng với em!!- Bạch Liên day day hai bên thái dương

-CÁI GÌ!!!CON SÓI ĐÓ- Thanh Hà nhanh chóng kéo Hàn Thu lên cầu thang- Chỉ cho tôi phòng của Sói Anh mau lên Sói Em!!!

- Cô nói ai là Sói Em????- Hàn Thu cau bẳn

Giờ chỉ còn 3 “người lớn” ở dưới lầu

- Thật ấu trĩ, Bạch Liên- Thanh Hoà cười mỉa mai

- Không dám nhận, nhất phẩm phu nhân mất công khen tặng rồi!!!- Bạch Liên cười đáp lại

***RẦM RẦM RẦM...

- Mở cửa ra!!!Sói Anh!!!Mở cửa!!Mi mà làm gì đòi bại với Nhi là ta không tha đâu đấy nhé!!!- hà hét lên nhưng bên trong vẫn im lặng

1 giây

2 giây...

30 giây...

RẦM...

- Đồ chết tiệt!!!- là tiếng của Nhi

Cạch...

- Nhi...- hà nhảy xổ tới ôm lấy Nhi- Tên sói đáng nguyên rủa đó có làm gì em không?

- Có- Nhi đáp, rất thản nhiên

- LÀM GÌ????- hà muốn lòi mắt

- Hắn ta dám...- Nhi đang nói thì Kì Phong ở đằng sau bịt lấy cái miệng của Nhi:

- Bí mật của chúng ta, em không nên nói

- CÁI GÌ???Cái gì mà chúng ta???cái gì mà bí mật- Hà mắt chữ a miệng chữ o

- Điều kiện kèm theo- Kì Phong nháy mắt

- Chúng ta về- Nhi đẩy Hà

- Đợi đã

3 người quay lại nhìn Hàn Thu

- Tôi phải làm rõ chuyện này!!- hàn Thu nghiêm túc

- Làm rõ cái gì???- Kì Phong lườm Hàn Thu, không mấy thiện cảm (quá không thiện cảm thì có)

- Anh là gì của cô ta???Tại sao lại quen cô ta??- hàn thu chỉ vào Nhi, ánh mắt sắc như dao

12. Chương 12 : Sự Thật Đằng Sau Sự Thật

- Mày hỏi làm gì?- Kì Phong không tiếc bao nhiêu ánh mắt mà ném về phía Hàn Thu

- Thế chứ không phải mày giấu gì sao? Nếu không tại sao không nói?- Hàn Thu cũng vậy, không nhường, không nhịn, cứ thế mà liếc Kì Phong

Hà và Nhi ở bên cạnh thật sự cũng không biết làm thế nào, chỉ thấy hơi có chút kì lạ, đây là anh em sao???

- Cô ấy là bạn gái tao- Kì Phong nói, mỉm cười miệt thị nhìn Hàn Thu, tay chỉ về phía Nhi, sau rồi mới quay đầu cười với Nhi một cách cực dạn dĩ!!!

Lần này thì khỏi nói nhé, không phải 1 mà tận 2 người đang há hốc

Đó là Hà và Hàn Thu

Tại sao ư?

Nhi đã có một thoả thuận gì đó với Kì Phong, vậy nên, việc chấp nhận làm bạn gái anh ta là không tránh được.

- Nhi...- Hà nhìn Nhi, mắt như muốn nói “Em nói đi, đây có phải giấc mơ không? cũng không phải ngày cá tháng tư mà”

- Đúng đó- Nhi thản nhiên như không có chuyện gì

- Tại sao lại vậy???- Hà tiếp tục tra khảo

- Thì...là vậy

Hàn Thu thì đứng trân trân một chỗ, trong lòng thấy hụt hẫng vô cùng, chính anh cũng không hiểu tại sao, trái tim lại đau như vậy??? Có phải nó đã ngừng đập rồi không? Không ngừng đập được đâu anh à)

Chẳng hay có phải thấy Kì Phong có bạn gái trước mình nên cảm thấy khó chịu??? Hàn Thu cũng cảm thấy cái lí do đó thật lố bịch!!!!!! Làm gì có chuyện đó hả anh hai??) Nhưng có còn hơn không, anh là lấy cái lí do mỏng như lá chuối làm khiên để không hét ầm lên “tại sao cô ấy lại là bạn gái của tên khốn kiếp này!!!!”

Trở về phòng, Hàn Thu nằm lăn ra giường, anh nhớ lại cái ngày đầu tiên gặp Nhi, ở trong con ngõ nhỏ, rồi sau đó giật mình, không phải ở chỗ đó, thật sự là ở...Trên tầng thượng trường học!!!

Rồi anh khẽ mỉm cười, trong đầu bây giờ tràn ngập toàn hình ảnh của Nhi rồi, một gương mặt cực trẻ con nhưng tính cách thì không gì già hơn.

Anh không phát hiện mình đã bị Nhi cuốn hút, bởi suốt quãng thời gian trở về trước, cuộc sống của anh không có gì ngoài đánh nhau cả!!! Nên đó là lí do anh không có một mảnh tình vắt vai nào.

***Nhi cũng về tới nhà khi trời đã tối. Anh trai thì làm mặt hầm hầm ngồi trên chiếc bàn ăn đã bày sẵn mấy món đã nguội hết...

Haizz...nhìn thế nào cũng giống bà vợ chờ chồng đi làm về muộn, trong lòng thì thấp thỏm nghi ngờ không biết chồng có ngoại tình không ...

- Anh trai ...- Hà bước vào, trưng ra vẻ mặt ăn năn hối lỗi

Còn Nhi thì ngược lại, mặt cứ như là mình không hề có lỗi, bước vào nhà

- Chào anh trai, em về rồi

- Vào ăn đi, thức ăn nguội cả rồi- Anh trai quay mặt đi, đơn giản vì anh ấy đang chờ hai cô em gái nhỏ giải thích chuyện cả ngày hôm qua cả ngày hôm nay.

Nhi nhận ra trạng thái không- bình- thường ấy của anh trai nhưng quẳng cho anh cực lơ coi như không nghe, không thấy, không biết (Chị Nhi gian manh dữ)

Nhi ngồi vào bàn ăn...Thử xem ai kiên nhẫn hơn...

- Được rồi, mau giải thích cho anh nghe đi, cả chuyện hôm qua lẫn hôm nay- Anh trai luôn là kẻ bại trận mà...hahaha...

- Chẳng có gì, em nhặt một con cún vừa đánh nhau với các con cún khác về nhà, em định đợi nó tỉnh như con cún trước đây rồi đuổi nó đi, nhưngchị Hà bảo là nó rất thú vị và tổng lên phòng em, chị ấy bảo làm vậy để đánh đỡ shock...rồi hôm nay thì bố mẹ con cún đó và con cún trước đây hẹn em tới để cảm ơn nên em về hơi trễ

Xong, giải thích đến thế là cùng

Trong đầu anh trai chỉ nghe đúng một tiếng “Rầm” và không còn gì để hỏi nữa

***Sáng hôm sau, người ta không hề thấy bóng dáng của Hàn Thu hay Kì Phong trong trường, thậm chí, vậy cũng tốt, shock nguyên một ngày là đủ rồi, không cần đến ngày thứ hai!!!!

Và ở một lớp học cực kì vắng, có một hồn ma đang nằm liệt trên bàn...

- OUCH... Cứng sao vậy?- Hà hỏi, cầm hộp sữa mút rùm rụp

- Gì chứ? hôm qua em mất ngủ cả đêm, sáng hôm nay thấy một đàn quạ bay trên đầu, thật xui xẻo

- Chào Nhi, Hôm qua tớ thấy cậu bị bắt, không sao, thật may quá- SongNguyệt kéo ghế lại gần- Mà cậu nghe tin gì chưa? Hôm nay, đại công tử của Showa sẽ đến trường để công nhận bạn gái trước toàn dân thiên hạ đấy, không biết cô gái nào may mắn vậy nhỉ?

Nhi tránh không khỏi giật mình. Công nhận bạn gái????Haiz...tiêu rồi

Vừa nhắc đến Tào Tháo là Tào Tháo Kì Phong tới liền nè, tay hắn còn cầm bó hoa hồng to đùng...

- Nhi- Hắn gọi

- Chào- Nhi đáp, quay mặt đi chỗ khác, tránh mấy thứ lấp lánh

- Thử đếm xem ở đây có bao nhiêu bông hoa hồng???

- Nhìn là đủ biết, 999 bông!!!

- ôi~~Bạn gái tôi có khác, Thật giỏi quá

Nhi không nói nữa ...

Không khí xung quanh im lìm

Cứ tưởng chỉ ho he một tiếng là sẽ dứt lìa cái đầu (Anh Phong cũng dữ chẳng kém anh Hàn Thu nha)

- Nhi này, anh muốn, một lần nữa hỏi em, em hãy làm bạn gái anh nhé???

Giờ thì ai cũng có thể tưởng tượng được “thảm cảnh” này. Đám con trai thì há hốc, đám con gái thì lặn ra đất ngất xỉu....

Nhi hơi bất ngờ, nhưng cũng chẳng quay đầu lại, chỉ “ừm” một tiếng. Kì Phong đâm sọt ruột:

- Tiểu Nhi, anh cho em cái này...

Nhi quay qua và....

Oh my god

Một nụ hôn rất ngọt ngào...

Chỉ là khoảnh khắc chạm nhẹ giữa hai đôi môi...

Nhưng dù sao, với nhi, đó là nụ hôn đầu

Sau khi Phong buông ra, Nhi mặt đỏ ửng...

Đây mới chính là phản ứng của cô thiếu nữ bình thường nè

(oh yeah

)

Nhi nhìn Phong rồi nắm bàn tay lại:

- Tên kia~~Ai cho người hôn ta hả????- Sau đó đôi uyên ương rượt nhau khắp trường mà không sợ bị nhòm ngó, đơn giản, tất cả đã hoá đá ...

Đâu đó quanh đây, có một cặp mắt vô hồn đang cảm phần nhìn hai người...

“Tại sao người được chọn lại là hắn mà không phải là anh??”

Dù chính anh không hiểu ...

Hôm nay mình đến trường làm gì...và

Tại sao trái tim thấy thật khó chịu

13. Chương 13 : Ghen?

Sau khi đuổi rượt chán chê, Nhã Nhi mệt mỏi lết xác lên tầng thượng thư giãn, vừa đi vừa ***** “con heo Kì Phong”.

Cạch

Cô mở cửa. Đứng trước mắt cô là một tấm lưng thẳng, hơi gầy, đôi vai hơi chùng xuống, mái tóc đen bay tứ tung theo chiều gió.

Ồ~Một sự trùng hợp đáng kinh ngạc!!!

Anh nhận ra có người đằng sau lưng, nhưng chẳng buồn quay đầu lại

Cô cũng không có gì để nói với hắn, tiếp tục công việc của mình, tìm một chỗ yên lặng để vừa ngắm trời ngắm đất, vừa nghe nhạc...

Mỗi người một suy nghĩ ...

Anh quay đầu lại, nhìn thấy bóng dáng một người con gái, một người con gái đã chiếm lĩnh trí óc anh cả ngày hôm qua ...

Anh cảm thấy có cái gì đó thôi thúc anh về phía cô

- Là bạn gái của hắn sao?- Anh nói, trước khi cô đeo headphone lên tai,và trưng ra cái mặt như là thấy người ngoài hành tinh!!- Đúng không???

- Đ...Đúng..!- Chưa bao giờ cô nghĩ mình tàn nhẫn, nhất là bây giờ!

- Tại sao?- Anh hỏi, cảm thấy hàn khí bốc từ đầu đến chân, tại sao chỉ cần một câu nói của cô mà có thể làm trái tim anh đau đến thế?

Anh không hiểu nổi ...

(Tệ quá anh ơi~ Thế này thì Kì phong có cơ hội rồi~)

- Thì... - Cô thề với trời đất rằng, cô hoàn toàn không cố ý chọc vào ổ kiến lửa hàn Thu!!!

Anh kéo đôi bàn tay của cô về phía mình, mạnh bạo, nắm lấy chiếc cằm bé nhỏ (tội nghiệp) mà nâng nó lên, ép môi mình vào môi của cô, không dịu dàng, không dè dặt mà chỉ có sự trừng phạt.

Hiện tại thì Nhi đang trở ra đó không biết phải phản ứng ra sao...

Chỉ trong có một ngày mà cô bị hôn đến hai lần?

A a a a...

Sau khi lấy lại ý thức, cô cố sống cố chết đẩy anh ra trước khi bị người khác nhìn thấy mình có hành vi “bất chính”

-Anh điên à?- Vừa thở vừa nói

- Ừ...

- Hả?

- Tôi đang điên đấy! Đang nổi khùng đấy!

Nói rồi anh đi xuống dưới lầu, làm bộ mặt hằm hằm

Tại sao????

***-Có ai nói cho tôi vì sao khôngggggggg????Cái tên chết bầm kia!!!Nhà người muốn gì đâyyyyyyyyy!!!!- Cơ hội để Nhi giận không nhiều, đây là một cơ hội hiếm hoi...

Ai~Thật không hiểu nổi lũ con trai trên trái đất này...

Bỗng dưng có tin nhắn, cô mở điện thoại:

“Mai có rảnh không?”

Là của Kì Phong

“Không”

“Gì kì vậy? Mai ta hẹn hò nhé”

“Không điên”

“9h anh qua đón ^^”

“Không”

.....

....

...

..

.

-Á~Lại tên điên này nữa- Cô kêu trời kêu đất- Làm ơn tha cho con trời ơi

~***Nhắc đến Hàn Thu, sau khi dờikhỏi trường (ngay lúc ấy) thì đi xả xò trét ở quán bar, đang uống rượu thì có lũ người từ đâu lại gần gây hấn, vậy là đánh nhau...

Sau khi làm một phát ở khoé miệng, một cú ở dưới mắt 5 phân thì anh mới lết cái thân tàn ma dại về nhà...

Trước đó, anh có rẽ qua nhà Nhi, nhưng chỉ đứng ở ngoài ngắm nhìn, thả hồn vào hương thơm dịu dàng của hoa sữa, giống như được mẹ ôm vậy!

Sau khi về nhà, anh lại đụng mặt Kì phong đang hớn ha hớn hở vì mai được hẹn hò với Nhi nên tâm trạng trái ngược với cậu em, vì thế, cũng chẳngchâm chọc Hàn Thu như mọi ngày.

-Ngứa mắt quá - Hàn Thu sau khi dán hai miếng băng cá nhân và tắm rửa thì ngồi ở ghế sofa phòng khách

- Tao không thèm đi chảnh chơi với mày, mai tao đi hẹn hò rồi hahah...Thật là hạnh phúc quá~

Đùng một tiếng...

14. Chương 14 : Not That I Do Not Love You

Trong tình yêu, nếu để từ bỏ bất kì một cơ hội nào thì tình yêu đó chắc chắn biến mất mà không để lại cơ hội thứ hai. Vì vậy, nếu có thể, xin hãy níu giữ, thật chắc trong vòng tay của bản thân

***Hàn Thu sau khi nuốt hết mấy câu nói của Kì Phong thì thấy cực kì khó chịu, thậm chí nghĩ anh bị bệnh, nếu không thì tại sao lại không theo phản xạ đứng phắt dậy?

- Mà sao vậy? - Kì Phong nhếch mép cười đùa giả - Ghen tỵ thì kiếm một cô bạn gái đi

Nói rồi Kì Phong đứng dậy đi lên phòng mà quên mất, chiếc điện thoại còn nằm trên bàn. Ngay sau đó, điện thoại phát tín hiệu có tin nhắn, Hàn Thu mới để ý thấy chiếc điện thoại đang nằm ngon lành trên bàn, thật sự khiến người ta tò mò...

Nhưng có lẽ, Hàn Thu không nên mở nó ra để xem tin nhắn, bởi làm vậy chỉ khiến trái tim anh lại một trận đau đớn...

Nhất định phải đi khám!!!!

"Mai em không đi lúc 9h được, đổi thành 3h chiều được không? Em phải làm bài tập!"

Tất nhiên đó là tin nhắn từ máy điện thoại của Nhi, nhưng điều đó không có nghĩa là Nhi là người nhắn. Haizz... Trừ phi Kì Phong nhắn tin mào đầu, không thì đừng hòng cô nhắn cho anh.

Đúng, tuy là máy của Nhi, nhưng người nhắn là Hà, phải, Thanh Hà!!!

Sau khi nhắn tin xong, con người ngu ngơ nói với em gái mình:

- Kì Phong anh ta bảo mai 3h chiều đi chơi, 9h anh ta bận- nói rồi nhanh tay xóa tin nhắn

Cùng lúc đó, Hàn Thu nhận được tin nhắn cũng không có ý định nói với Kì Phong, sau khi xóa tin nhắn, để xuống bàn, anh bật tivi lên coi, không may nó chiếu ngay một cảnh hôn nóng bỏng giữa hai con người. Và thành công trong việc khơi lại trong anh nụ hôn hồi chiều với Nhi....

Kì Phong đi xuống nhà lấy điện thoại, tí ta tí tởn đi lên phòng mà không biết, ngày hôm sau anh sẽ bị leo cây!!!!

Thanh Hà sau khi tính toán rằng chắc chắn khi chờ lâu quá Kì Phong sẽ gọi cho Nhi và bại lộ tung tích thì cô đã phải kì kèo muốn dứt lưỡi để Nhi đổi điện thoại cho cô một ngày

Bốn con người...

Mỗi người một suy nghĩ, một tâm trạng riêng...

Có người hạnh phúc tột cùng vì được chìm đắm trong cái bể tình yêu

Có người đau khổ, trái tim cứ đập thành thịch, cứ ngỡ mình bị bệnh

Có người hí hửng bởi sắp được xem kịch hay

Có người chẳng có tâm trạng gì, dù mai là ngày hẹn hò đầu tiên trong đời của cô

Cái gì đến sẽ đến.....

***Thực ra, Hàn Thu đang phân vân....

Sáng sớm, à, 8h30' sáng, kì phong khoác áo tươi cười "ra đi" làm "hai ông bà già" không khỏi ngỡ ngàng

- ăn sáng đã con- bà Thanh Hoà, bà vợ cả của ông chủ tập đoàn Showa chưa hết choáng váng

- Con sẽ ăn sáng cùng cô ấy- kì phong đáp lại bằng một nụ cười chân thật hiếm hoi

- Cô ấy???- ông Showa phun hết ngụm cà phê trong miệng ra

- Hôm nay con đi hẹn hò- Kì Phong lại khoe rằng

- Ai dà~Cô bé nào mà xấu số thế? Để bố mẹ cá cược xem bao giờ con đá cô ấy nhé?- Bà Thanh Hoà mỉm cười

- Không bao giờ con đá cô ấy đâu, có chăng thì chỉ cô ấy đá con thôi- Kì Phong nhắm tịt mắt cười cười

- Ai chà, là ai thế?- Bà tiếp tục hỏi, càng hỏi càng tò mò

- Nhi, Nhã Nhi...

Rầm.....

Chẳng phải Hàn Thu cũng thích con bé đó sao? Giờ Kì Phong...

Nói rồi Kì Phong chào bố mẹ rồi mất bóng

Giờ này, anh đâu biết, “cô ấy” đang nằm lăn lóc ở trên giường, định ninh là 3h chiều mới phải có mặt

Haizz...

Hàn thu thì đang phân vân...

Cuối cùng anh quyết định, nhất định phải làm rõ cảm xúc này, mà muốn làm rõ thì phải đến gặp đương sự, đó là Nhi!

Và nếu làm không rõ được thì hãy tới bác sĩ

***Hiện tại, thời tiết đang khoác lên mình lớp áo mùa đông lạnh lẽo

Thật sự chờ một người con gái dưới thời tiết này thì anh mới làm lần đầu, thật sự thấy hồi hộp

***Bốn con người....

Mỗi con người đều có công việc

Người thì đang hồi hộp chờ đợi

Người thì đang lo lắng

Người thì đang ngủ ngon chẳng nghĩ ngợi

Người thì nằm mơ cũng trông thấy bộ dạng bị cho leo cây tức cười của người kia

.....

Thế mới là cuộc sống

15. Chương 15 : Ninny

Chờ...chờ...chờ đợi.....

Từng giây...từng phút...từng giờ.....

Hơi thở của anh đã đông cứng, bàn tay không còn cảm giác....

Anh, đã chờ đúng 3 tiếng 30 phút...

Mất kiên nhẫn, anh rút điện thoại gọi cho Nhi, nhưng gọi đến cuộc thứ 5 mới có người nghe máy:

- Nhi à?

- Ờ, thế không thì là ai...- Cái giọng Nhi quen thuộc vang lên, kèm theo giọng cười cười, anh có cảm giác, đó không phải là Nhi

- Đúng là Nhi không?

- Ồ...cái anh này hay nhỉ?

Sau đó Hà cụp máy, cười he he...

Cuộc gọi tiếp theo vang lên, Kì Phong tiếp tục gọi, Hà khoái chí nhấc máy:

- Số máy quý khách vừa gọi đang nằm ngoài vùng phủ chắn, xin quý khách gọi lại sau, heheh...

- ...- Lại cụp máy

Anh bó tay, phóng xe tới thẳng nhà Nhi, nhưng đâu biết rằng, Nhi đã ratiệm thức ăn nhanh sau đó mới tới công viên giải trí. Lúc phong đến thì Nhi đã bị Hà đẩy đi lâu rồi

Anh bấm chuông.

- Nhi không có nhà.-Hà ra mở cửa, đáp một câu củn lủn

- ...- Phong quay đi, hơi ầm ỨC một chút

- Đợi đã...- Hà kéo tay phong lại

- ...- Phong quay lại, nhúu mày thắc mắc- Có chuyện gì

- Cậu có vào nhà đợi Nhi không?Nó sắp về bây giờ- Hà cười gian manh

- ...Phong hơi phân vân, có nên ở hay không? Nhìn mặt con nhỏ này có chút không yên tâm, haizz...

3PM...

- Tên chết tiệt nhà người!!!!!!!!!!!!!!!!Dám cho ta leo cây,bớ tên phong lão toét...Ta thề ta không bao giờ tin người nữa!!!Tathề!!!!- Nhi nắm chặt tay làm gân xanh nổi lên tùm lum, haizz...khônghiều sao cô lại tin tên đáng chết đó

Một bước định về thì cô nghe có giọng nói đằng sau, một cái giọng mà cô không biết phải đối diện với chủ nhân nó thế nào nữa

- Tức giận đến thế sao?

Cô quay lại. Quả nhiên...

- thì...thì sao chứ?- Cô bối rối, đỏ mặt, nhớ lại nụ hôn ngày hôm qua là muốn độn thổ, tại sao anh ta lại làm như không có chuyện gì xảy ra thếnhỉ? tên chết tiệt

Cô nghĩ vậy là đâu có biết. Vì giữ gìn hình tượng lạnh lùng vô cảm màanh phải chịu nội thương để làm ra vẻ bình thường, chứ anh đang ngượngchết đi được (rồi đó rồi rồi đó Ta thành công rồi)

- Thì sao à?

- Đây, sao anh vô duyên thế?- Cô nhanh chóng biến ngượng ngùng thành tức giận- Nói chuyện vô duyên, mặc kệ anh!!

Nói rồi quay lưng bước đi

- Tôi muốn hỏi- Anh nói với, trời ơi~sắp không chịu được rồi, sao tim anh cứ đập thình thịch thình thịch thế này?

- hỏi cái gì?

- Cô thích kì phong thật sao? (anh giai ơi, tại sao lại tự hành hạ mình thế?)

- Thích thì sao?...- Cô đáp, đang định thêm về sau là:không thích thì sao nhưng Hàn thu đã chạy mất dép rồi

***Hàn Thu phóng ngay cái moto đời mới tới chỗ bác sĩ.

- Bác sĩ!Tôi bị bệnh

- hỏi?- Tội ông bác sĩ già, chẳng biết gì mà tự nhiên bị xách cổ lên

- Tim tôi thỉnh thoảng tự nhiên đập mạnh hơn, đã thế nó còn rất đau, có phải tôi bị bệnh tim rồi không?

Sau 1 giây ngỡ ngàng, ông bác sĩ ôn tồn:

- Đúng, cậu bị bệnh, nhưng không phải bệnh tim...
- Thì là bệnh gì? Ung thư?
- Không
- Sốt ruột
- là bệnh yêu
- á...
- Nếu cậu muốn chữa khỏi, hãy đến gặp người làm trái tim cậu đau đến vậy là ổn thôi

16. Chương 16 : Who Is “climbing Tree”?

Tác giả rất muốn nói về tâm trạng Hàn Thu vào giờ phút này, nhưng mà tiếc rằng, chúng ta phải “soi” vào cặp đôi Kì Phong-Thanh Hà ở nhà đã...

- Bao giờ Nhi về?- Phong nói, dường như không hề quan tâm đến Thanh Hà nhưng thực tâm thì đang dò xét xem cô định làm cái gì.
 - Không biết- Hà đáp, rót nước đẩy tới trước mặt Kì Phong, thực ra cô muốn hất cả cốc nước vào mặt anh cơ!!! (Chị này được đây)
 - Sao lại cầm điện thoại của Nhi?- Anh lại tiếp tục hỏi
 - Của tôi giống của Nhi nên cầm nhầm- Hà chối bỏ không thương tiếc, lído hoàn hảo, có điều mặt cô không giống nổi tâm trạng vui mừng hứng khởi (đồng kịch phải đồng cho đạt chứ)
 - Tôi về- Phong không chịu nổi nhà chỉ có hai người, đành đứng dậy, trong thâm tâm lo sợ Nhi sẽ bị ai đó bắt cóc đe dọa, ví dụ như kẻ thù của anh chẳng hạn. Nhưng mà bây giờ chưa có cuộc gọi nào cả...
 - Tốt- Nhi nói, ít ra người đã phí hoài cả một ngày, kakaka....
- Nhưng mà, tiếc thay cho Hà, khi Phong đi đến cổng thì cũng vừa gặp Nhivề [Hà: tác giả!!!!Tại sao lại cho tên sở khanh ấy gặp em gái tôi????Tôi đã mất công bày kế hoạch!!!Đồ phá đám!!!]

- ơ...- Cả hai đều ngơ ngác
 - Đây, tên khốn kiếp kia, ai cho người cho ta leo cây hả?????- Nhi nhìn Kì Phong, ánh mắt phẫn nộ, trên đầu bốc lên một đám khói
 - Em? Em leo cây ư??- Kì Phong cũng ngơ ngác không kém
- (P/S: Ngay lúc này thì Hà đang rón rén bước vào nhà, một bước lên phòng khoá cửa tự kỉ ^^)
- Phải, tôi chờ anh một tiếng đồng hồ anh có biết không hả?
 - Nhưng anh đã hẹn em lúc 9h rồi mà?Anh cũng chờ em mà không thấy..
 - Không phải anh bảo bạn đổi xuống 3h chiều sao?
 - Không, anh đâu có...Ai bảo em vậy?
 - Thì...Hà...

Cả hai nhất loạt quay về phía Hà, nhưng chỉ nhìn thấy khoảng không trống vắng, còn người thì đã đi xa rồi (chị ấy chuồn nhanh dữ)

Kì Phong sau khi hết ngơ ngác mới phì cười

- Anh có thể hẹn lại em bù vào tối nay không?- Anh cười, nụ cười sát gái

- Không- Cô từ chối thẳng toẹt, trong cuộc đời anh của không biết bao nhiêu gái, lần nào hẹn hò thì chỉ có “bạn gái” anh gọi điện hẹn, lần này thì một cơ hội hẹn hò anh cầu xin mà đối thủ cũng không cho, thật đau khổ!!!!

- Thì cứ coi như em nể mặt anh đã chờ em 4 tiếng ngoài trời đi, cộng thêm 3 tiếng ở nhà em nữa, đi chơi với anh đi

Cô cũng hơi do dự...Có nên đi hay không?

Chập tối, ông bà nhà Showa đang ăn cơm thì thấy Hàn Thu về, thất thểu, không phải gương mặt của người thất tình thì là gì???? mà giờ cũng chưa thấy Kì Phong về

- Con sao vậy?- Bà Thanh Hoà đi tới chỗ con trai, trườm nhìn anh

- Con nghĩ con bị bệnh, nhưng bác sĩ lại bảo không phải

- Con bị bệnh??- bà Thanh Hoà hoảng hốt, đưa tay lên sờ trán anh, không sốt, nhưng mà hơi lạ, bình thường, anh đi đánh nhau về, vết thương nặng thế nào cũng không chịu đi gặp bác sĩ, chỉ đồng ý bằng bố ở nhà, giờ không hiểu vì sao lại tự mình đi gặp bác sĩ mới chết- Con bị bệnh gì?

- Con không biết- mặt anh tối sầm, hối hận vì nói ẹ quá nhiều chuyện, anh thăm cầu nguyện ẹ anh đừng hỏi anh câu tiếp theo, đừng hỏi anh cái “câu ấy”

- bác sĩ bảo con bị bệnh gì?- Quả nhiên, mẹ anh hỏi đúng tim đen rồi, anh trả lời mẹ sao đây? Nói với mẹ là anh mắc bệnh...Không đời nào!!!!

- Không có gì, thôi con lên phòng đây

Con trai đi rồi, bà Thanh Hoà mới dám nói với chồng:

- Em lo cho chúng quá. Vấn đề quan hệ đã không tốt, giờ cùng yêu mến một người con gái lại càng tệ cho xem, mà mình xem, có phải Kì Phong đã thay đổi rồi không? Thăng bé vui vẻ cởi mở với chúng ta hơn, thế mà anh bảo, có trời mới thay đổi chúng được- bà nguyền rủa chồng một cái dài cả thế kỉ

- Gì??? Anh đâu có biết Kì Phong dễ thay đổi thế đâu? Có lẽ Hàn Thu sẽ không như Kì Phong đâu, sẽ không thay đổi dễ như Kì Phong đâu- ông chủ tịch tập đoàn Showa vừa gặm đùi gà vừa nói (nhầm rồi cụ ạ)

- Rồi anh xem

- Mà này, nếu em lo chúng sẽ có quan hệ tệ hơn, vậy anh có phương án B rồi

- Phương án B?- Bà nhún mày, dự cảm có chuyện không hay

- Phải...- cắn một miếng- Anh đã tìm cho Hàn Thu một vị hôn phu

- Hả?- Cầm của bà suýt tí nữa rơi xuống đất- Anh nói cái gì? Vị hôn phu? haha...Anh nghĩ con của anh là ai? gấu chắt? hay là hổ được thuần hoá???? Haha...Anh ép nó được, em cho anh cưới bà vợ thứ 3- Bà tiếp tục lăn ra cười

- Đừng có đùa- Ông đặt miếng thịt gà xuống đĩa- Anh tin vào con mắt nhìn người của anh mà. Cô gái này là con gái của đối tác, vô cùng sắc sảo kiêu ngạo, tất nhiên là xinh đẹp chẳng kém ai, chắc chắn núp chân được thăng Hàn Thu nhà mình- ông cười ha hả...

Bà Thanh Hoà thở dài, hơn ai hết, bà hiểu được thăng con mình, tuy giờ nó chưa nhận ra, nhưng sớm muộn gì cũng sẽ nhận ra thôi, tại sao chồng bà không hiểu nhỉ? Thôi thì bà cứ buông xuôi vậy

17. Chương 17 : Evening Appointments

Nếu có người hỏi ta, một cuộc hẹn lãng mạn cần có những gì? Thì chắc chắn bạn sẽ phải tưởng tượng tới một khung cảnh yên tĩnh, bốn bề tối đen, chỉ có chớp chờn những ánh nến, người con trai mặc ple, hay đồ trẻ trung gì cũng được nhưng chắc chắn phải hợp thời, người con gái then thùng ngồi đối diện, không khí ngượng ngập bao trùm xung quanh....

Nhưng, tại sao cuộc hẹn của Kì Phong lại khác một trời một vực vậy???

Vừa bước vào căn phòng sắc mùi lãng mạn ấy, Nhi ngay lập tức kêu lên: “Tối quá, mau mở đèn”. Tiếp, mấy bản nhạc nhẹ nhưng tràn ngập tình cảm vang lên thì cô kêu không thích, cô thích youth music, lively music và rock hơn

Ai đời đi ăn tối lãng mạn lại nghe rock?

Nhưng thế nào mà anh lại chấp nhận

Đổi lại, cả một buổi tối, anh nhận được...một nụ cười hiếm hoi của cô, có thể coi là không bị lỗ (thật sao trời?)

- Em nên cười nhiều, bởi vì nụ cười của em rất đẹp- Anh thề rằng, đây là lời nói tận đáy lòng của anh, nhưng đáng tiếc rằng, mọi khi anh đóng kịch quá đạt, đạt đến nỗi, không ai có thể phân biệt được, đâu là thật đâu là giả nữa...Trong trường hợp này, Nhi sẽ cho là giả, đúng, là giả...Ai~Thật khổ tâm...

- Ồ, cảm ơn...- Cô nói, cố gắng song không giấu được sự lạnh lùng

- Em không tin à?

- Chắc là tin

Sáng hôm sau, khi mọi thứ đã trở lại vị trí vốn có của nó, Nhi đang lăn trên giường, Phong thì thức trong một đêm hạnh phúc, Hà thì nằm sợ hãi, trần trọc vì hãi ai đó sắp “làm thịt” mình, Hàn Thu thì khỏi nói, anh mơ thấy ác mộng: anh đi tỏ tình với con nhỏ Tiểu Yêu Nữ ấy bằng một bó hoa có 1000 bông (có nghĩa là hơn kì Phong 1 bông, sao mà chẳng thấy ý nghĩa gì hết) thì bị cô nhỏ vút thẳng toẹt, anh bật dậy, ở ngoài đời đã đành, tại sao mà lại chui hẳn vào trong giấc mơ làm phiền anh nữa? Đúng là Tiểu Yêu Nữ, anh nên tránh xa mới được, nói sao thì nói, còn lâu anh mới thích một người như cô ta!!

Ngồi trong bữa sáng của Nhà Showa có thêm một con người khó chịu, đó là bà Bạch Liên, mẹ Kì Phong

- Tại sao cô ta lại có mặt ở đây? Tôi tưởng cô ta phải ở ngôi biệt thự ở Bellivel chứ?- Bà Thanh Hoà bắt đầu nói

- À, anh có việc muốn nói với cả nhà- ông Showa đưa đồng hồ đeo ở cổ tay lên nhìn- Chắc là sắp tới rồi

- Sắp tới? Ai sắp tới hả Ba?- kì Phong cười vui vẻ

- Con sắp sái quai hàm rồi đấy- Bà Thanh Hoà lườm

- Rồi mà...Chỉ tại con...vui quá...- Phong lấp bắp gãi đầu

Kính koong...

- À, tới rồi- ông Showa liếc sang hai thằng con trai- Bạn của ba, các con cư xử cho lễ phép đấy

Không ai nói gì

Tiếp theo, bước vào phòng có 3 người, có một người đàn ông trung niên, 2 đứa con gái, đầu tóc nhuộm một màu vàng một màu đỏ

- Chào ông Showa, thật ngại quá, ông mời chúng tôi tới ăn bữa sáng thế này...- người đàn ông nói, theo phép lịch sự chào hỏi

- ăn sáng ư? Hôm nay con phải đến trường- Kì Phong thì thầm với 2 bà mẹ, phải đến chứ, đến để tận hưởng hạnh phúc của một con người đang yêu, không thể cách xa bạn gái một giây phút nào nữa

- Đến cái gì mà đến, mọi khi con bỏ học hoài, giờ cũng vậy có sao đâu- bà Thanh Hoà Khó chịu nói vì đang ngứa mắt ai đó đang ngồi ung dung đằng kia

- mẹ chẳng hiểu tâm lí của một người con trai đang yêu gì cả- Anh thở dài, tí nữa sẽ lên chuồn đi

- à...đây là hai đứa con gái của tôi- ông chỉ vào một cô gái tóc vàng, ăn mặc theo phong cách lolita- Con giới thiệu bản thân đi

Cô gái cúi người một góc 45 độ, dịu dàng trả lời:

- Em là Tiểu Hương, sau này xin nhờ mọi người giúp đỡ

- Tiểu Tiểu?- Kì Phong đang gật gù, nghe thấy thế thì phá lên cười- Đi tiểu á?

- Kì...Phong- ông Bố lườm, anh vờ ngồi im re

- Còn em là Tiểu Hằng- Cô gái tóc đỏ cũng cúi người theo- Tiểu Hương là chị gái em

- Lại Tiểu...- Phong cố nén cười, vai run bần bật

- Phong...- ông bò nguýt một cái

Bữa sáng cứ thế kéo dài, bình yên lắm, cho đến khi...

- ĐÍNH ƯỚC?- Hàn Thu nhảy dựng lên

- đúng vậy, con xem, Tiểu Hương dễ thương lại lễ phép như vậy, sao lại không tâm đầu ý hợp?- “Ông Bố” cố vớt vát, trong lòng không khỏi thấp thỏm sợ thằng con hổ báo của mình đập đổ mâm cơm vừa mới được dọn ra, đáng lẽ phải nói sau khi ăn cơm mới phải

-Không thích- Hàn thu đáp gọn lỏn, mặt hầm hầm

- Đúng, con cũng không muốn, con có bạn gái rồi, tâm đầu ý hợp rồi- Phong chen ngang

- Ai biết bao giờ con đá nó? - “ông bố” nhắm mắt lại- Quyết định vậy đi, Tiểu Hương với Hàn Thu, Tiểu Hằng với Kì Phong- Nói rồi chạy biến

- Sau này xin các anh giúp đỡ nhiều- Tiểu Hương cúi đầu

Giúp đỡ cái gì ấy, lòng tôi chỉ có một mình Tiểu Nhi thôi!!! Kì Phong muốn hét câu ấy lên lắm, nhưng chỉ có thể giữ trong lòng, nghĩ thầm: Ông bố kia, hãy cứ đợi đấy! (Anh hùng trả thù 1 tỷ năm chưa muộn mà)

Trùng hợp rằng, cả Hàn Thu và Thanh Hoà đều nghĩ y như vậy, Bạch Liên thì không nói gì từ đầu chí cuối, chỉ cười mỉm, e rằng bà ta lại sắp có âm mưu gì đây

18. Chương 18 : Trốn Chạy

Nếu không phải Kì Phong đã thực sự thích Nhi thì chắc chắn ngày hôm nay, anh ấy sẽ đồng ý với bố mình chuyện làm quen con gái “đôi tác”. Dù sao cũng chỉ là đùa vui, hết hứng thú thì bỏ, đâu có chuyện lại còn làm lễ đính hôn nữa? Đùa vui, Kì Phong cũng chẳng mất cái gì, cùng lắm là ăn một cái tát

Nhưng từ quen Nhi, Phong lại không nghĩ vậy. Nhi có một cái gì đó rất lạ, mà chỉ có mình Nhi có, sự cuốn hút? Chắc thế...

Người ta thường không để ý, nhưng có một điều kì lạ là, nếu thích, yêu quý một ai đó, người ta thường ngửi thấy một mùi hương thoang thoảng chỉ có khi ở gần người mình yêu mến. Một mùi hương đặc trưng không ai giống ai, cũng không phải là một mùi nước hoa của nhãn hiệu nào, một mùi hương yên bình

Có thể vì thế mà Phong ngửi thấy mùi hương nhẹ nhàng từ người Nhi. Một mùi hương có pha chút mê hoặc của hoa sữa gần nhà, mùi xà bông còn vương lại, mùi bông phiến ở quần áo, hay một mùi gì khác mà Phong cũng không biết là mùi gì, không thể định nghĩa được...

Cậu chạy như bay đến nhà Nhi, thật may là kịp, Nhi đang uể oải ngáp ngáp dài từ nhà bước ra, hơi giật mình khi thấy Phong:

- Anh...?

- Chưa nhớ tên anh sao?- Phong mờ hồ nhể nhại, thở không ra hơi- Vậy mỗi ngày, anh sẽ nhắc tên của anh cho em nghe, đồng ý chứ?

- Kì...Phong?- Cô nhăn nhó, mỗi ngày đều nhắc ư? Thế thì cô bị bội thực mất!

- Em nhớ rồi đấy!- Kì Phong cười, xoa đầu Nhi, gương mặt đầy vẻ nuông chiều và có chút...bất trị!

- Làm gì thế? Ngứa mắt quá đi!- hà lập cập từ trong nhà chạy ra. Anh trai cũng theo sau

- Em chào anh!- Kì Phong cúi đầu chào “anh dâu tương lai”, nhất định phải lưu lại ấn tượng tốt!

- Chào...- Anh trai cười, lộ hàm răng trắng sáng, chắc mẫm, Nhi à, em tìm được mỏ vàng rồi! mau đào thôi!- Cậu là Kì Phong?

- Dạ vâng

- ừm, không có gì, mấy đứa đi học đi, muộn mất rồi!- Nụ cười thường trực, anh trai không ngớt cười.

- Anh trai sao thế?- hà nhướn mày hỏi chính mình

- Sái quai hàm mất- Nhi lạnh lùng

- Hả?

“kết”

Một chiếc xe đen đỗ xích trước mặt 3 đứa, một giọng nói vừa lạ vừa quen vọng ra:

- Lên xe đi- Bà Bạch Liên cười, ánh mắt sáng lên

Nhi quay đầu nhìn Kì Phong, Phong cũng vậy, ánh mắt bối rối hơi lo sợ:

- Nhi đi trước đi, phong sẽ đuổi theo sau!

Khi hai chị em đã đi khuất

- Mẹ, mẹ làm gì thế?

- làm gì ư? Mẹ muốn nói chuyện với cô bé đó- Bạch liên đánh mắt theo hướng hai cái bóng vừa đi khuất

- Con đã nói mẹ đừng động tới cô ấy nữa!

- Con tưởng mẹ không biết vì sao cô bé ấy lại đồng ý làm bạn gái một đứa trẻ trắng hoa như con sao?

- Đúng đấy, nhưng con không tin, cô ấy sẽ không yêu con! Và mẹ đừng xen vào việc của con!

- Thoả thuận đó...- Bạch Liên nhanh chóng tiếp lời

-...

- Con sẽ thất bại- Nói rồi phóng xe đi thẳng

19. Chương 19 : Hẹn Hò Đôi

Bước từng bước nặng trĩu trên con đường quen thuộc, Nhi cảm thấy lòng mình trống trải.

- Hà, chị đến điểm danh cho em nhé!

- Hả? Em muốn nghỉ học???

-Uhm...

- Này, khoan, đợi đã...đợi!!!Nhi!!!!Em chạy đi đâu vậy???

- Em sẽ về đúng giờ, em sẽ không tắt điện thoại đâu!- Nhi ngoái đầu lại

- Nhi đâu?- Phong chạy lại, mặt đầy mồ hôi, thở gấp

- Hỏi làm gì?- Hà cau mày

- Bạn trai mà không có quyền biết bạn gái mình đang ở đâu sao?

Hà cắn môi, nghiêng răng:

- Đi chơi rồi.

- Hả?- Quá ngỡ ngàng

Hà lườm Phong, sau đó khoác cánh tay Phong:

- Chúng ta cũng đi!

- Hả?- Phong ngỡ ngàng lần 2- Cô bị đứt dây thần kinh số mấy rồi à? Tôi không thích hẹn hò với một đứa con trai!

Hà nghiêng răng, trời, răng cô sắp gãy hết cả hàm vì cái tên ngu ngốc này rồi!

- Người ta đã nói rồi, người ta muốn đi chơi...- Thật ra Hà cũng mắc ói vì cái cách này, những biết làm thế nào đây? Chẳng phải Hà có khuôn mặt của Nhi sao?

Phong cứng họng, có một tia sét roẹt qua...

“Soạt”

Vùng đồng cỏ xanh này đẹp nhất thành phố nhưng lại chỉ có một số ít người biết, cảm giác thả hồn theo gió thật là hạnh phúc! Nhi hít một hơi, những bụi bặm khó chịu thường ngày dường như đã tan biến

“Bộp”

Nhi úp sấp mặt xuống đất, thật là khó chịu! Tên đáng chết nào ngang nhiên nằm ngủ ở đây để cô vấp phải thế? Cái tên chân dài khốn kiếp nào???

- Hả?- Bạn biết Nhi gặp ai không? Thật là số phận đã sắp đặt những thứ thuộc về nhau, thì dù có chết cũng không tách ra được

- Àh...Hàn Thu?

- Sao cô lại ở đây?- Hàn Thu cau mày, những vết xước loang máu trên mặt tố cáo việc cậu vừa làm

- Tôi ở đây thì sao? Đồng cỏ này của riêng anh chắc?

-...

- Anh lại đi đánh nhau à?- Nhi cời chiếc cặp, mở khoá, lấy ra một chiếc urgo hình thỏ vô cùng dễ thương

- Cô làm gì thế?- Không phải định dán cho anh thứ đó lên mặt chứ?

- Đưa mặt đây!- điều anh sợ đã diễn ra, ánh mắt Nhi nhìn Hàn Thu như đe dọa: “Đưa mặt đây, hoặc chết”

- ...

- ?

- ...

Thấy Hàn Thu bất động, không hề có ý định đưa mặt mình dán, Nhi vốn nóng tính, chẳng qua chỉ bọc trong lớp vỏ thờ ơ, lập tức kéo đầu Hàn Thu tới gần sát mặt mình để dán urgo...

Ồi cái cảnh thân mật này có giống phim Hàn Quốc quá không?

Dán xong, lập tức Nhi bật cười, đúng là những vật dễ thương luôn làm người dùng nó dễ thương luôn!

Hàn Thu cau mày, méo xệch

- hahaha...Dễ thương thật!

Ồi ối...Ai nói gì? Ai nói gì? Hàn thu được khen là người dễ thương...Ồi ối...Chúa trời sinh nhầm người rồi!!!

Hàn Thu mặt thoáng đỏ lựng, á á...Anh còn là Hàn Thu của ngày trước nữa không?

Anh toan chạy cái vèo ra chiếc mô tô đỗ ở mép sông thì bị tay Nhi kéo lại

- Làm ơn...

- ...

- ...Thật buồn chán, đưa tôi đi cùng với

- Đi “game’s Man”!

- Không!

- Tại sao?

- Đi chơi với người khác ngoài bạn gái là có lỗi!- Phong vẫn giữ vững lập trường

- Bớt nói vớ vẩn đi, anh có bao nhiêu cô bạn gái hả? Một lần hẹn hò không phải anh tiết kiệm thời gian nên hẹn hò với một lúc 2 cô sao?

-...- Ách

- Đi!!!

20. Chương 20 : Đo Tửu Lượng, Ai Thua??

Ở một quán bar khá đông đúc, những ánh đèn nhiều màu di chuyển khắp nơi làm cho người ta cảm giác choáng váng. Những mảng màu tối thì nhau uốn **, không ngừng lấp ló bên này lờ bên kia

- Tối đây làm gì?- Nhi hỏi, nếu không bám vào áo Hàn Thu, chắc chắn cô sẽ lạc mất.

- Chơi, không phải cô bảo đang rất buồn chán sao?- Hàn thu lấy lại vẻ phong độ rồi, thật may quá, nếu có ai biết anh vì một cô gái mà đỏ mắt thì chắc cả đời này anh cũng không thể ra khỏi nhà mất.

- Nhưng...chỗ này có hơi quá...!!!- Nhi rất ngại mang tiếng con gái hư

- Ở đây đều bằng tuổi cô trở lên hết, à, một số ngoại lệ là kém tuổi cô- Hàn Thu cười nhếch mép, haha...Tiểu hồ ly cũng có cái sợ phát run rồi, dễ thương quá! Á?Cái gì?Dễ thương ư? Anh vừa nghĩ cái gì? Không thể nào?Nghĩ cô ta dễ thương, đầu óc anh có vấn đề rồi!

- Buông tay ra, tôi vào nhà WC!- Anh nói, phải vô đó rửa mặt cho tỉnh táo

- Cho tôi đi với...À, ý tôi là...Tôi sợ lạc mất anh!- Nhi đỏ mặt, sao có thể lỡ lời như thế chứ?

- Ra đứng bên đó- Anh chỉ ra quán rượu bên phải

-...

Nhi lật đặt đi từng bước nhỏ tới quầy rượu

- Chào cô bé, lần đầu tới đây phải không?- Anh chủ quầy rượu khoảng 20, cười híp cả hai mắt...Ít ra trông có vẻ...đứng đắn!

- Dạ..!- Nhi hơi sợ- Anh có thứ gì uống mà không say được không?

- Không có- Anh ta cười- Ở đây nhẹ nhất là rượu, còn có người dùng cách chất kích thích kia kìa- Anh chỉ vào một đôi nam nữ đang ở bên sàn nhảy

Tim Nhi vọt ra một cái

- Em xem nhé, tí nữa còn có cuộc thi “Ai có tử lượng cao nhất” cơ!- Anh không ngớt nụ cười trên môi, đưa cho Nhi một cốc rượu nhiều tầng, mỗi tầng một màu, rất giống kẹo!

Cô nhấp một ngụm, ngọt ngọt

- Đây có phải là rượu không vậy?- Nhi ngẩng đầu hỏi

- Là loại nặng nhất!- Anh cười trên nổi bâng hoàng của người khác- Một ngụm đủ để một cô gái “đo ván” rồi

Nhi nhấp một ngụm nữa

Có phải cô say rồi không? Đến nổi mà say cũng không biết mình say?

Rồi lại một ngụm nữa

Một ngụm nữa

Trước con mắt bâng hoàng của anh pha rượu và chủ quầy rượu, thề có chúa trời chứng giám, cô vừa uống hết cốc rượu siêu nặng dành cho cuộc thi “ai có tử lượng cao nhất”

- Chẳng thấy gì cả!- Cô ỉu xìu đáp, cứ tưởng phải say đến nổi nói linh tinh, phá cửa hàng nhà người ta để tên Hàn Thu kia phải đền một vớ lớn...

- Em....!Quá giỏi! Lại đây, thi với bọn họ đi!- Anh pha rượu kéo cô tới phía cuộc thi “đo tử lượng”

Cô thì trong lòng thấp thỏm “Tên khốn Hàn Thu kia làm gì trong phòng WC mà lâu thế?”

Còn Hàn Thu cơ. Anh rửa mặt xong thì tỉnh lên về nhà chơi cô một vớ, nhưng thật không may, đang đi lấy xe thì có tiếng hai thanh niên (vô danh) nói với nhau:

- Này mày biết không, hôm nay có một cô bé siêu giỏi đang thi “đo tử lượng” với mấy tên đại ca có máu mặt ở trong đó

- Thật á?

- Ờ, không hiểu cô bé đó làm gì mà khiến mấy tên đại ca đó mất mặt trước người yêu luôn

- Vào đi, tao muốn coi!

- Dễ thương lắm!

“Rầm” một tiếng...

Anh vừa nghe thấy cái gì thế này?

21. Chương 21 : Chơi Game, Ai Thua?

-Chết tiệt!- Kì Phong quát ức, không biết giấu mặt vào đâu cho đỡ xấu hổ. 5 ván thua liên tiếp, hơn nữa từ khi bước chân vào đây chơi trò gì cũng không thắng được Hà. Nên nói hôm nay anh xui xẻo hay là vốn anh chơi game rất ngốc đây? - Chơi lại!

-Lúc đầu nằng nặc không chơi, giờ thì bắt người ta chơi đến lần thứ 6, anh coi anh có quá đáng không? - Hà buồn cười muốn chết nhưng vẫn phải kìm chế, một khi cô đã cười thì cười như điên, sẽ có người tổng cô vào trại thương điên mất, mà cô cá chắc là, người đầu tiên gọi điện thoại cho bệnh viện chính là Kì Phong!

-Lắm lời!- Nhất định phải lấy lại thể diện! Không thể thua một đứa con gái!

Do quá chuyên tâm vào game, Kì Phong hoàn toàn không để ý, tuy miệng cứ blô bla cô là con trai phẫu thuật thẩm mỹ thành con gái nhưng trong đầu không biết lúc nào lại mặc định cô là con gái mất rồi!

-Đồ chẳng chơi!- Hà muốn đấm cho tên này một phát cho hấn xì máu ngay tại đây nhưng mà ở đây cũng có rất nhiều người, sẽ rất rắc rối!

1 ván thôi....

1 ván thôi cũng được

Chỉ một ván thắng thôi cũng được....

Kì Phong knock out với tỉ số 0-9.....

Đây có thể là một kết quả có thể lường trước được!

- Ngày nào tôi cũng luyện game, anh làm sao mà thắng cho được!- Hà nhất định không nhường đối thủ, cho dù chỉ một ván!

Phong ỉu xiu. Thua một đứa con gái ư? Chuyện này mà lộ ra, nhất định anh sẽ bị cười cho thối mũi!

Và không biết vô tình hay cố ý, nhìn Hà, anh lại nhớ đến Nhi dễ thương “của anh”, con tiểu hồ ly bé nhỏ lắm chiều “của anh”

- Làm gì mà thần thờ thế? - Hà lấy tiền của Kì Phong đi mua cà phê- Cho anh này!

- Cho gì chứ? - Phong nhăn nhó- Đây là tiền của tôi!

- Hì hì... làm con trai gì mà nhỏ nhen thế? Sao anh nhớ dai vậy? - Hà lè lưỡi tinh nghịch

-...

- Thần kinh à?

-...- Hơi nhú mày

- Hâm à? Điên à?

- ...Nhú mày

- Đại thiếu gia Kì Phong đang tương tư!!!!- Hà nói như muốn hét lên

“Bốp”

Một cái cốc giáng vào đầu Hà

- Ai da...Đàn ông con trai kiểu gì mà cứ động tay thế?

- Có đau không? - Kì Phong cúi đầu hỏi

- Đau...Đau...Rất đau!- Hà lập tức đáp ngay không chần chừ

“Bốp”

Một cái cốc nữa

- Có đau không?- Kì Phong lại hỏi

- Đau...

Kì Phong giơ tay lên, chuẩn bị phát cốc thứ 3

- Không đau, không đau, hết đau rồi!- Hà cuống quýt

- Tốt.- Kì Phong thu tay lại

- Đi chơi đi, ra công viên chơi đi!- Hà hớn hở nói

Phong lập tức làm rơi cốc cà phê xuống đất:

- Cô điên à?

- Không có, không có bị sao hết!

* * *

Ai là người dẫn Hà đi chơi công viên?

Kì Phong

Ai là người trả tiền tất cả các trò Hà chơi?

Kì Phong

Ai là người dọn dẹp hậu quả mỗi khi Hà tấn một tên lằng nhằng lần la đến làm quen?

Kì Phong

Ai là người phải mua hết thứ nọ đến thứ kia cho Hà?

Kì Phong....

Chỉ vì một lần lầm đường lạc lối, ham hố thi chơi game với Hà, Kì Phong đã phải gánh chịu hậu quả. Thực ra cái giá của nó “hơi” đắt một chút

Nắm tay nhau đi dọc bờ sông, đó là những việc mà chỉ những đôi tình nhân mới làm với nhau. Hà nói Hà muốn thử. Kì Phong tổn 3 năm tuổi thọ

- Chỉ là thử thôi mà- Hà nài nỉ

- Không, không muốn!

- Đi mà- Hà nhăn mặt- Hay anh cứ coi tôi là Nhi là được!

Kì Phong ngơ ngác mất vài giây

Nào thì nắm tay, chỉ một chút thôi mà!

Thực ra...Tay của Hà cũng giống tay của mọi đứa con gái khác, dài, mịn và rất ấm. Cái ấm áp mà Phong thiếu chính là đây, nhưng mà số phận chưa cho anh nhận ra!

Hà mặt hơi đỏ, tim đập nhanh mất một nhịp. Bạn có thể hiểu vì lần đầu tiên nắm tay bạn khác giới, mà lại là Kì Phong, siêu đại thiếu gia! Hoặc có thể là vì một lý do nào khác chẳng?

- Mặt đỏ quá!- Kì Phong biết thừa phản ứng này, con gái ai gần gũi anh đều như vậy, tất nhiên là trừ Tiểu hồ ly “của anh” ra

Hà giật mình, lúng búng:

- Này, sao tay anh nhiều mồ hôi quá vậy???

- Này, này cái gì mà này, tay tôi không có mồ hôi, là mồ hôi của cô đấy- Anh cũng giật mình

- Sao lại thế?

Không biết mồ hôi từ tay của ai nữa....Hay là của cả hai?

Ôm nhau, đó cũng là những hành động chỉ có những đôi tình nhân mới làm, tiến thêm một bước nữa. Hà cũng nói muốn thử. Kì Phong tốn 6 năm tuổi thọ

- Ôm cô á?

- Thử thôi mà!

-...

- Cứ coi như tôi là Nhi là được

...

Ôm thì ôm, cũng chỉ có một chút thôi mà!

Ở trong vòng tay của Kì Phong, một lồng ngực vững chãi, Hà thì thầm:

- Anh yêu Nhi, nhiều lắm sao?

- Yêu...-Kì Phong đáp ngay- Yêu nhiều lắm

22. Chương 22 : Những Rung Động Đầu Tiên Xuất Hiện

- Khônkiếp- Hàn Thu đá chiếc cửa đáng thương của quán bar, nhìn thẳng về phía cuộc thi tửu lượng đang tới hồ “cam go”- Nhã Nhi, cô ra đây!!!

Nhi đang đưa vào miệng ngụm rượu thứ n, thấy Hàn Thu dùng dùng nổi giận xông vào “cứu” thì cô cảm động muốn chết, cô nhìn anh bằng ánh mắt không-thể-yêu-quý-hơn!

- Hàn...Hàn...- Cô định nói tên Hàn Thu, nhưng sợ nhớ rằng quên tên người khác là bệnh kinh niên của mình, ấp úng mãi, cuối cùng cô cũng có cách lấp liếm- Tiểu Hàn!!

Và, những người có mặt ở đó, bao gồm cả Hàn Thu, đều ngớ mặt ra...

Hàn Thu...

Lại có cái tên dễ thương như thế sao?

Trong khi tất cả mọi người chưa ai có phản ứng gì, thì anh chàng pha rượu đã phì cười:

- Tiểu Hàn, bạn gái em có tửu lượng khá tốt đấy, mà này, tưởng em tránh xa nữ sắc, ra là giấu bạn gái kĩ nha~ -Anh chàng này có vẻ là bạn thân của Hàn Thu, nếu không thì đã sớm muộn bị bum ột phát rồi!

- Cô ta không phải bạn gái tôi- Hàn thu đỏ mặt

HÀN THU ĐỎ MẶT- Tất cả sock tập 2!

Và tất cả đều hiểu, chỉ mình có một người không hiểu, đó là Nhi~Nhi không hiểu, tại sao mọi người lại “ồ” lên một tiếng to như vậy...

-Thôi đi!!- Hàn Thu gắt, chạy tới chỗ Nhi, thô bạo kéo mạnh một cái.

Ngỡ là Nhi sẽ kêu lên là “ôi đau quá, cậu nắm tay tôi đau quá~Buông ra!”

Nhưng Nhi không nói gì.

Hàn Thu quay lại, thấy gương mặt đang cố chịu đựng của Nhi, đôi môi mím chặt

- Sao vậy?- Anh dừng lại

- Tay...- Cô lúng búng- Tay đau...

- Sao không kêu tôi buông ra?

- Kêu thì anh sẽ buông ra thật sao?- Cô mở đôi mắt to

-...- Có lẽ anh sẽ không buông tay ra đâu!

***Nếu có ai hỏi tôi...

Yêu là gì?

Chắc có lẽ tôi sẽ không trả lời được...

Vì tôi chưa yêu...

Cũng đang muốn yêu!

Hàn Thu và Nhi...

Chẳng tiến triển đến đâu...

Hay cứ để nó dừng lại nhỉ?

Không phải là không rung động

Chỉ là không biết cách thể hiện ra mà thôi

Hàn Thu ư? Anh có thể làm một việc đáng xấu hổ như thế với Nhi không?

Tôi dám chắc là không...

- Tôi thích em!

Phải, lời tỏ tình ngay chỗ gửi xe của quán bar ấy. là, của, Hàn, Thu!

Nhi ngơ ngàng

Hàn Thu tìm đập thành thịch, phải, bệnh tương tự của anh chữa đúng bác sĩ rồi!

Chẳng có ai đoán được lòng người cả

23. Chương 23 : Không Thể Yêu

- Tôi yêu em!

Nhã Nhi không biết nên phản ứng thế nào. Chỉ đứng đực mặt ra đấy.

“Yêu” ư? Cô có thể sao?

- Xin lỗi.- Cô ngập ngừng- Tôi không yêu anh!

***Nhi về đến nhà sau một ngày dài đầy mệt mỏi. Tâm trạng phảng phất một nỗi buồn không tên, Hà cũng vậy, cảm giác như bị thất tình vậy!

- Hai đứa không xuống ăn cơm sao?- Anh trai nói vọng lên

- Em không ăn đâu!- Hà xuống rót nước

- Em không ăn??Em còn là Thanh Hà không đấy?- Anh trai hơi bàng hoàng, em gái anh, Thanh Hà, con lợn nhà anh, giờ lại bỏ cơm- Còn Nhi?

- Không ăn!- Hà bỏ lên phòng

***Lúc bấy giờ, Hàn Thu và Kì Phong cũng chẳng khá khẩm gì hơn, cũng nhốt mình trong phòng uống rượu, thì ra cảm giác thất tình cũng chỉ có vậy mà thôi. Ít ra cảm giác của anh với Nhi cũng chẳng sâu nặng gì, anh cũng không hiểu vì sao mình lại tỏ tình với cô nữa, chỉ là nhìn thấy khuôn mặt cô rồi buột miệng thốt ra, không ngờ lại bị từ chối, vậy...

Cái cảm giác đau đốn từ trong trái tim là thế nào đây?

***- Nhi!- Kì Phong chạy học tốc tới chỗ Nhi- Em gọi anh à? Đến tận lớp anh thế này chắc là chuyện quan trọng lắm nhỉ?

- Quan trọng lắm- Nhi lạnh lùng nhìn Kì Phong- Kì Phong, chúng ta chia tay đi!

Nhi nói nhẹ nhàng, nhưng vào tai Kì Phong thì thành búa tạ

Lời “chia tay” anh đã nói với nhiều cô gái, nhưng hôm nay anh mới cảm thấy, sao nó lại khó nghe tới nhường này?

- Em ...nói gì thế?- Phong cố vớt vát, cái anh cần không phải sĩ diện của anh, mà là Nhi!

- Chúng ta chia tay đi!- Nhi nhắc lại, nét mặt lạnh lùng không chút xúc cảm

- Tại sao?

- Em không cần anh bảo vệ nữa, mẹ anh...có lẽ cũng không cần tìm em nữa!- Nhi nói, nhú mồm, dường như cô vừa đưa ra một quyết định rất khó khăn vậy!

***Chúng ta trở lại mấy ngày trước, khi mà mẹ Kì Phong bắt Nhi tới nói chuyện, kì Phong kéo Nhi lên phòng mình...

- Xin lỗi, mẹ anh gây phiền phức cho em rồi

- Anh nên “quản lí” mẹ mình tốt hơn

- Thế này đi, nếu em làm bạn gái của anh, anh sẽ bảo vệ em, không để mẹ anh bắt cóc em lần nữa!

24. Chương 24 : Con Đường Đến Bên Nhau

- Không cần anh bảo vệ nữa...Mẹ anh sau này...có lẽ cũng không đến tìm em nữa!- Nhi ngược mắt lên, mềm mỏng nhưng chắc như đinh đóng cột

- Sao em có thể biết rõ điều ấy?- Mặt Kì Phong trắng bệch

- Sau này, em sẽ không có quan hệ với anh, với Hàn Thu, cùng lắm chỉ là bạn bè không mấy thân thiết...Em nghĩ mẹ anh cũng không cần lợi dụng em nữa rồi!- Nhi cúi đầu, cô phải trở nên mạnh mẽ, con gái bình thường phải mạnh mẽ để không bị xỏ mũi, cô lại càng phải mạnh mẽ hơn!

- Tại sao chứ? Anh không đồng ý!- Kì Phong bắt đầu hoảng loạn, nắm lấy vai Nhi- Anh không thích!

- Tuỳ anh- Nhi gạt hai tay Phong ra dù biết trái tim anh sẽ đau đớn như thế nào

Cô chạy mất bóng nhanh chóng...Cứ như cô muốn chạy tới khi không thể nhìn mặt anh nữa..Cứ như cô đã chán ghét anh tới tận cùng...cứ như...trái tim cô không còn anh nữa...Cô đã quên anh, và quên anh mãi mãi.....

Phong thần thờ, sau đó cũng đi về phía cổng trường, khác với Hàn Thu, với Kì Phong, vết thương này quá lớn!

***Tối hôm đó, chờ mãi mà không thấy Kì Phong về, Hàn Thu thì như con sâu rọu, suốt ngày nhốt mình tự tử trong phòng, hết nốc rượu thì tới hút thuốc, ông Showa thì âu lo không biết vì sao Hàn Thu lại như thế thì Kì Phong đỗ xe trước cửa thất thểu bước vào nhà với vô số vết thương đang rỉ máu

- Kì Phong! Con làm gì vậy? lại đi đánh nhau sao? Mẹ đã bảo với con đừng có đánh nhau nữa cơ mà!- Tuy không sinh đứa con này nhưng Bà Thanh Hoà đã sớm coi nó là con đẻ rồi- Coi con kìa! Mau ngồi xuống mẹ băng vết thương cho!

Bà Thanh Hoà chạy vào phòng bếp lấy ra hộp bông băng thuốc đỏ rồi chăm từng vết thương cho Kì Phong mà xót xa:

- Có đau không?

Kì Phong đặt tay phải lên trái tim ở lồng ngực trái và nắm chặt, anh thều thào giọng chua xót:

- Nỗi đau thể xác có tới đâu cũng không thể bằng nỗi đau trong trái tim này được! Tại sao con lại đau thể này chứ? - Anh bóp nghẹt trái tim mình, như muốn lòi nó ra, như muốn làm cho nó ngừng đập đi, ngừng đập để anh không phải đau thể này nữa!

Thanh Hoà lập tức hiểu ra mọi chuyện, xua ông chồng ra ngoài phòng khách, nhẹ nhàng vỗ vai con, từ bao giờ tấm lưng Phong đã rộng thế này? Từ bao giờ Phong đã trưởng thành thế này?

Nó đã biết yêu rồi!

Bà không nói gì, bởi bà hiểu, nói gì bây giờ cũng vô ích.....

***Trở lại tám năm trước, trên một đường quốc lộ rộng lớn, có một chiếc ô tô chậm chậm đi bon bon trên đường, trong chiếc xe có ba người, một người chồng, một người vợ và một cô bé rất dễ thương, rất bụ bẫm đang nói cười ríu rít:

- Ba ơi ba, chị Thanh Hà chắc sẽ thích con búp bê Barbie này lắm ha ba! - Cô bé dễ thương với giọng nói trong trẻo

- Haizz...Thật là lo quá, nếu Thanh Hà không phải bận đi học thêm thì ba đã cho nó đi chơi cùng chúng ta rồi! - Người đàn ông tầm 38, 39 tuổi nhưng vẫn giữ được vẻ thiếu niên

- Đi học thêm gì chứ? Nó đi đánh nhau thì có - Người phụ nữ xinh đẹp ngồi kế bên lè lưỡi

- Đúng đúng...Chị Hà đi học võ đó mẹ!

- Nhi, con ngồi xuống đi! - Bà mẹ lăm lăm lườm con một cái

- Vận động tăng sức khoẻ mà! - Ông bố cười

- Tăng sức khoẻ? Anh có vẻ tự hào về thành tích của con gái anh quá nhỉ? Anh có biết tháng này mời phụ huynh bao nhiêu lần rồi không hả?

Đang nói chuyện, Nhi bỗng nảy ra một trò chơi, cô bịt mắt ba cô lại:

- Ba! Đố ba biết, ai đây?

Ba cô đột ngột bị bịt mắt, tay lái loạn choạng...

“Rầm.....”

Khói nghi ngút bay lên, chiếc ô tô ẩm cứng lộn ngược, hai người bị kẹt trong chiếc xe, có mình Nhi với thân hình bé nhỏ lách ra được. Mọi người xúm vào cứu giúp, cô chỉ nghe loáng thoáng tiếng mẹ cô gọi tên cô, cô bò vào gần chiếc xe, tiếng mọi người lao xao to quá, át cả tiếng thầm thì cuối cùng của mẹ cô, cô chỉ dựa vào cái mấp máy môi của mẹ:

“Mày không đáng có ai yêu”

25. Chương 25 : Chị Sẽ Gạt Những Giọt Nước Mắt Của Em, Sẽ Ở Bên Em Mãi Mãi Về Sau

Sau đó đôi vợ chồng trẻ được đưa vào bệnh viện. Nhưng không may, sau hai ngày, họ đã qua đời...

Nhi không có đủ can đảm để đối mặt với ba mẹ nên hoàn toàn chỉ nhốt mình trong phòng, không hề ra ngoài gặp họ lần cuối

Thế có được không?

Con làm như thế..

Có được không?

Con không yêu ai, vậy là đủ để trừng phạt con rồi chứ?

Con xin lỗi...

Không yêu ai

Và con cũng không xứng đáng để yêu ai...

Phải không?

- A!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!!

- Nhi?- Anh trai sau khi nghe tiếng hét tức tốc chạy lên phòng Nhi- sao vậy?

Khuôn mặt Nhi chỉ được miêu tả bằng 2 từ “hoảng loạn”, hoảng loạn cực độ!

- Em không sao chứ?- Anh trai lo lắng, sợ rằng cô sẽ quay trở lại tình trạng 8 năm trước- Nói gì đi chứ?

- Em...mơ...Em...- Nhi lắp bắp, chính cô cũng chẳng biết nói như thế nào, giờ đây nỗi sợ hãi đang nuốt chửng lấy cô rồi, nước mắt rơi lã chã

- Mơ thôi mà, đó là chỉ là mơ thôi mà, chỉ là mơ!- Anh trai túm chặt vai cô

- Nhưng..ba mẹ...ba mẹ bị...- Nhi ngược nhìn anh trai

- Chẳng sao cả! Nghe đây, ba mẹ giờ đang ở Thiên Đường, một nơi rất hạnh phúc!- Anh trai giờ cũng hoảng loạn theo

- Anh đang lừa con nít đấy hả?- Thanh Hà cũng vừa chạy xuống tới nơi, nghe ông anh mình luyên thuyên tha luyên thuyên gì đó về Thiên đường này nọ mà không lo an ủi Nhi đâm bực mình

- Ba mẹ...- Nhi cúi đầu, mồ hôi hoà cùng nước mắt

- Nhi, anh xin lỗi- Anh trai nhẹ giọng- Anh không thể gạt những giọt nước mắt yếu đuối kia của em..

- Tại sao?- Thanh Hà giật nảy mình- Anh là đồ sắt đá hả?

- Không phải, Nhi, những giọt nước mắt kia, phải là một người sống bên em trọn đời này lau khô cho em, anh không thể ở bên em cả đời được! Vì thế, từ giờ cho tới lúc đó, hãy tự lau nước mắt mình...

Nhi cũng từng đọc được câu nói này trong một cuốn sách đầy chất triết lí ở thư viện trường, chưa đọc xong thì nó đã biến mất một cách đầy bí ẩn

- Không! Em không xứng đáng được ai yêu!- Nhi ôm đầu- EM KHÔNG ĐÁNG!

- CÁI GÌ MÀ KHÔNG XỨNG ĐÁNG CHỨ?- Hà hét còn to hơn nữa- EM NÓI LẠI MỘT LẦN NỮA CHO CHỊ NGHE XEM! CHỊ SẼ TẮT CHO EM MỘT CÁI ĐẤY! (Nói như thật) CÓ AI TRÊN THẾ GIỚI NÀY LÀ KHÔNG XỨNG ĐÁNG ĐƯỢC YÊU THƯƠNG CHỨ? CHẴNG QUA LÀ EM QUÁ HÈN NHÁT, QUÁ CỨNG ĐẦU KHÔNG CHỊU CHẤP NHẬN AI MÀ THÔI!-Hà nói xong thì thở hồng hộc. Không hiểu sao giờ phút này cô lại nhớ tới Kì Phong cơ chứ...- NẾU ANH TRAI KHÔNG THỂ GẠT NƯỚC MẮT CHO EM- Hà đút tay đặt lên khoé mắt của Nhi- Chị sẽ là người gạt nó, chị sẽ sống bên em mãi mãi...

“Thịch”

“Thịch”

“Thịch”

Anh có vấn đề gì sao?

Tại sao trái tim lại đập nhanh như thế?

- Hàn Thu- Bà Thanh Hoà gõ cửa phòng Hàn Thu- Con mở cửa đi, mẹ có việc muốn nói...

- Con rất mệt, mẹ để sau đi!

- Con mở cửa ẹ! Ngay! Lập! Tức! Nếu không con biết mẹ sẽ làm gì rồi đấy, mẹ cho con 2 giây!

“Cạch” Anh vọt ra mở cửa, nếu không, cánh cửa phòng anh sẽ “nghỉ ngơi” trên sàn nhà

- Mẹ có chuyện gì?- Anh nhăn mặt kiểu “Phiền quá”

- Chuyện của Tiểu Phong và Tiểu Nhi, con biết chứ?

- Con biết, chẳng phải 2 người họ đang quen nhau sao?- Phải rồi, vì Nhi đang quen với Phong nên anh bị từ chối, đó là lẽ đương nhiên

- Chia tay rồi!

- Hả?- Anh vừa mới cười chua xót giờ là sao đây?

- Chia tay rồi, Kì Phong có vẻ sốc lắm, mẹ không hiểu nguyên nhân gì nữa, con có biết không?

-...

Hàn Thu không nói gì, có một cái gì đó thúc giục anh đứng dậy, một cái gì đó ghen ứ ở cổ, nuốt không trôi!

Anh đứng phắt dậy, quên cả cái áo khoác vắt ở ghế, cứ thế chỉ có áo phông dài tay đen chạy đi lấy xe rồi phóng theo con đường quen thuộc

Con đường mà ngày nào anh cũng muốn đi qua nó

Con đường chứa bao hoài niệm...

Con đường mà giúp anh tìm được người con gái anh yêu!

“reeng...”

“reeng...”

Để bình tĩnh lại, Nhi đang ngồi ở phòng bếp uống nước thì chuông điện thoại kêu, số lạ, cô nhấc máy:

- alo?

- Ra ngoài cửa- Người đầu dây bên kia đáp cụt lủn một câu

- ...

“Cụp”

Lê đôi dép từ trong nhà ra tới tận cửa, Nhi có chút ngỡ ngàng: Hàn thu? Tại sao lại có mặt ở đây vào giờ này?

“Cạch” (mở cửa cho sói vào nhà, ồ, trong nhà có 2 bác thợ săn rồi!= =) Anh sói không còn cơ hội “hoạt động” đâu!

26. Chương 26 : Để Không Bị Tổn Thương

Bất cứ một chiếc lá nào cũng có một cái cây riêng, nhưng khi khoảng thời gian ngắn ngủi ở bên cái cây ấy kết thúc thì chiếc lá sẽ phải rời khỏi, cho dù thương bao nhiêu, nhớ bao nhiêu, có dù có đau đớn bao nhiêu.

Con người cũng vậy, ở bên người mình yêu, họ muốn ở bên dù chỉ một chút, nhưng khi được ở bên rồi thì họ lại khao khát được bên cạnh người ấy suốt đời, suốt kiếp, không bao giờ rời xa...

Mở cửa phòng Kì Phong, mùi rượu nồng xông vào mũi bà Thanh Hoà. Không nghĩ con trai có thể vì thất tình mà trở thành cái dạng này...

- Đùng như thế nữa, Phong, con hãy trở thành Kì Phong của trước đây, không được sao?- bà nhẹ giọng, cầm lấy chai rượu

- Cô ấy bỏ con rồi, bỏ con rồi...Con còn có thể như trước đây sao???- Kì Phong ngược đôi mắt vô hồn nhìn bà, Thanh Hoà cảm thấy tim mình như nhói một cái, bà rất muốn nói chuyện với Nhi, nhưng tốt hơn hết là bà đừng nên xen vào chuyện này, bà chỉ có thể đứng nhìn thôi, đứng nhìn, nhưng lại không muốn 2 đứa con của mình đau khổ

- Kì Phong, nếu con không có tự tin để từ bỏ cô ấy, thì...- Bà Thanh Hoà hít một hơi thật sâu- Hãy tự tin lên, tự tin để chinh phục cô ấy!

- Tại sao lại chia tay Kì Phong?- Hàn Thu là người cất giọng đầu tiên, mang theo một sự kì vọng to lớn! Kì vọng rằng có thể là do anh, vì anh!

- Không thích nữa, không thể chia tay sao?- Nhi lạnh nhạt đáp lại, không rõ tâm trạng thế nào

Hàn Thu thở dài, thì ra không phải là do anh!

- Đột nhiên không thích nữa, không phải rất kì cục sao?

- Không thích là không thích!

- Thế có nghĩa là hiện nay em không có bạn trai phải không?- Hàn Thu cười, chia tay cũng hay

- Thế thì sao?

- Thế thì anh có thể theo đuổi em, không phải sao?- Hàn Thu vuốt đuôi tóc của Nhi, đưa lên miệng hôn một cái

- Tôi không thích anh!- Nhi nhăn mặt, trong lòng cô bây giờ không hiểu sao lại muốn nói những lời tàn nhẫn với Hàn Thu, để anh từ bỏ mình, để có một người cùng đau khổ với mình, và Nhi tự cười, bản thân cô thật ích kỉ!

- Không cần em thích anh, chỉ cần anh thích em là đủ!- Hàn Thu cười, nhanh chóng đem Nhi ôm vào lòng Cô cựa quậy, ai da...Sao lại ấm thế này

-...- Tênn khùng!

- Chỉ cần anh yêu em, chỉ cần em đón nhận tình yêu của anh là đủ, không cần em đáp lại!

Sáng hôm sau, toàn trường được một phen kinh hãi...

Hàn Thu đến trường cũng Nhi, nói cười rất vui vẻ, tuy Nhi nhăn nhó khó chịu nhưng cũng không đuổi Hàn Thu đi...

Tại sao ư?

Chúng ta quay lại khoảng thời gian 2 tiếng trước:

- Tại sao anh lại nằm ở đây???- Nhi trố mắt, tối qua, sau khi một mực đuổi Hàn Thu đi, cô không ngờ anh lại “bám” dai thế, anh ta ngủ luôn ngoài cổng nhà cô!

Anh trai cô thấy thế thì méo mặt, tự nhủ, Nhi ơi Nhi, anh chỉ cần một mớ vàng thôi, em dâng cho anh cả hai mớ thế này, có khi sẽ gặp tai hoạ mất!

- Anh không biết em đi học lúc nào nên nằm luôn đây, ngày mai giờ này anh sẽ tới đi học với em!- Hàn Thu dịu dàng nói, vươn vai một cái, haizz...cả đêm phải cúi gập người

-...

- Hàn Thu???- Hà mở cửa, hơi ngỡ ngàng

- Chào chị dâu!- Anh mỉm cười

- Ai là chị dâu của cậu???- Nhi và cả Hà thét lên lên án, ề cái đồ thấy người sang bắc quàng làm họ kia!!!!

Trên đường đi, Nhi xua Hàn Thu như xua tà nhưng anh hiển nhiên để nó vào tai trái, ra tai phải.

Anh nắm tay cô.

Cô hát ra.

Anh lại nắm lại.

Cô lại hát ra.

Cuối cùng, Nhi là người chịu thua, mặc cho Hàn Thu muốn nắm gì thì nắm, đáng chết, cô cũng không biết tại sao cô lại dễ yên như vậy.

- Bỏ tay ra!- Đáng lẽ, Hà là người phải hét lên câu đó, nhưng đã có người nói trước, ồ, chính là Kì Phong đấy!

- Tại sao?- Hàn Thu quay lại- Anh đã chia tay cô ấy rồi mà!

Kì Phong bỏ qua lời nói của Hàn Thu, túm lấy tay còn lại của Nhi:

- Có phải em nghĩ anh là tên khốn kiếp trắng hoa?

- ...

- ...

- Đúng!- Nhi trả lời như không

- Phải, anh là tên khốn kiếp hay trêu đùa tình yêu của các cô gái nhưng giờ, anh có thể khẳng định, tình cảm của anh dành cho em không hề thua kém ai hết!- Đôi mắt đen, đen một cách u ám, đen, hay nó còn có thể đen hơn thế? Dưới mắt Kì Phong có vết quầng thâm, nhưng nó không hề làm suy giảm phong độ của anh mà làm cho anh thêm tuấn tú, thêm chút lãng tử...

Nhi bắt giắc sờ lên đôi mắt anh, hàng lông mu dài, dày, cong đúng độ thật hoàn mỹ

Kì Phong giật mình.

- Không được đâu, Kì Phong, chúng ta đã kết thúc rồi!- Nhi khép hàng mi của mình lại

- Không thể bắt đầu lại từ đầu sao?

- Không thể

27. Chương 27 : Trở Về Nhi Của Ngày Trước

Hôm nay là ngày giỗ cha mẹ Nhi và Hà, anh trai từ sáng sớm đã đưa hai chị em ra thăm mộ cha mẹ rồi cùng về nhà họ nội ăn giỗ. Họ nội nhà các cô, ngoài cha ra, không một ai có tấm lòng thiện lương hết. Trên mặt thì họ cười cười nói rất đôn hậu, còn trong bụng lại nghĩ khác, nghĩ thế nào, có chúa mới biết được. Họ đối xử tử tế với Hà, vì Hà là người nắm rõ một phần bí mật dòng họ được truyền từ đời nay sang đời khác, nghe nói, bí mật này làm một kho báu lớn cha ông cụ kị để lại. Về phía Nhi, Nhi bị cả dòng họ ghẻ lạnh, dù biết tại nạn của cha mẹ cô không phải lỗi của cô, chiếc xe của cha Nhi là tránh một chiếc xe khác nên đâm vào vách núi, đến giờ cô vẫn nghĩ rằng do mình bị mất mắt ba mà ra, họ trì trệ Nhi, xua đuổi Nhi, lánh tránh Nhi, cho rằng, Nhi là con ác quỷ phá hoại sự bình yên của dòng họ

Cho đến bây giờ, Nhi một chút cũng không muốn về nơi đó, nhưng cũng không muốn mở một lời từ chối, đó là lỗi của cô!

- Tại sao em không ở nhà? Chỉ cần chị đi là được rồi.- Hà ngồi băng ghế trước quay đầu xuống

- Không sao, nếu em không đi, họ sẽ cho rằng em trốn tránh.

- Chị không thích em tới chỗ đó chút nào!

- Em cũng thế!

- Không sao, Nhi à, em tới đó, chỉ cần ngồi vào phòng cũ của em là được, ai gọi cũng không cần mở cửa- Anh trai cũng an ủi cô.

Đừng nói là nhà cô nghèo, một chút cũng không, sảnh đường rộng lớn, ngôi nhà rộng lớn, người trong họ rất đông! So với ngôi biệt thự nhà Showa không thua kém là bao. Chỉ khác ngôi nhà này xây theo phong cách Nhật, khá cổ kính...

Nhưng đây đâu phải nhà của Nhi?

Chào hậu duệ nhà họ Lăng!- Bà dì hai mỉm cười đứng ở cửa, dường như đã chờ rất lâu rồi, đợi để bắt đầu công kích ai- mà- ai- cũng- biết- là -ai- đấy!

Phải, tên đầy đủ của Nhi và chị cô là Lăng Nhã Nhi và Lăng Thanh Hà! Là họ Lăng!

- Đạo này cô có vẻ sống sung sướng nhỉ?- dì ba đứng cách lên tiếng- Lăng Nhã Nhi, tôi hi vọng cô không quên tai nạn thảm khốc 8 năm trước là doai!

- Dì Ba!!!!!!Dì quá lời rồi!- Hà gắt, che trước mặt Nhi, tấm lưng nhỏ bé vì giận mà run lên

- Ôi, tiểu Hà, cháu cũng về à? Sao lại đi cửa sau thế này? Phải đi cửa trước chứ? Lại đây!

- Dì Ba...- Hà chưa kịp nói gì, bị lôi tuột đi, hai bà dì chỉ ném lại cho Nhi ánh mắt khinh bỉ, sau đó mới nói với lại:

- Tiểu Nam, cháu cũng vô đại sảnh đi!- Anh trai của Nhi và Hà, Lăng Tuấn Nam.

- Vâng, các dì cứ đi trước, cháu sẽ theo sau!- Tuấn Nam cười mỉm, nhìn Nhi đang cắn chặt môi, chảy cả máu.

- Sao em không khóc?

- Tại sao em lại phải khóc?

- Đồ ngốc- Tuấn Nam xoa đầu em gái- Đôi khi đừng bức nén cảm xúc của mình, em hãy khóc cho thoải mái đi!

- Em sẽ không khóc, nhất định không khóc, nhất là khóc ở ngôi nhà này, em...đã khóc quá nhiều ở nơi đây rồi...Em thực sự...còn không muốn trông thấy nó nữa!

Tuấn Nam ôm em mình vào trong lòng, nước mắt cô thấm vào áo anh...Chảy tí tách xuống mặt đất.....

28. Chương 28 : Xóa

Sau khi bình tĩnh trong phòng cũ, Nhi mới đưa con mắt xung quanh phòng...Ôi chao, tại sao lại bẩn thế này? Thường thì phòng trống ở biệt thự họ Lăng sẽ được quét dọn vào mỗi ngày (Thế chứ thuê nhiều người ở làm gì???) Phòng của Nhi bị đẩy xuống cuối hành lang rồi mà, thế nhưng đến việc quét dọn hàng ngày cũng không cho người giúp việc làm. Nếu không ân hận việc vì cô nên cha mẹ cô mới mất thì mấy bà dì kia đã thảm bại rồi! Cô vẫn phải nhẫn nhịn rất nhiều

Nhi không phải là người con gái dịu dàng hiền lành, ngược lại, Nhi rất nóng tính, cha cô bảo, nếu không giấu mình trong lớp vỏ thờ ơ, lạnh lùng, cô sẽ sớm bại trước đối thủ, vì cuộc đời chính là chiến trường khốc liệt nhất...

Ở trong căn phòng bụi bặm, Nhi không chịu nổi, đành phải xuống lầu lấy cây lau nhà. Chứ nó để đâu rồi? Lục lọi hết chỗ, cô mới tìm được một cây lau khá là sạch sẽ

- Gì chứ? Cây lau đó là của tôi mà!- Người giúp việc thân cận của bà nội, người đứng đầu dòng họ, luôn cậy chủ to mà tỏ vênh, Tiểu My.

- Lâu không gặp, Tiểu My!- Nhi đáp lại, dù sao cũng là bạn thân hồi cô còn sống ở đây 10 năm về trước.

- Ha ha...Cô còn nhớ tôi à?- My cười chế giễu - Giờ thì địa vị của cô còn không bằng một tên đầy tớ như tôi!

- Chúng ta là bạn!- Nhi khẳng định- Trước giờ vẫn vậy!

- Ha ha...Chuyện mắc cười!- My chỉ thẳng mặt Nhi- Trước giờ vẫn vậy, tôi chưa từng coi cô là bạn! Nói trắng ra, cô chỉ là bàn đạp của tôi để tôi được leo lên địa vị như thế này!

- Địa vị gì chứ? Chỉ là người giúp việc của bà thôi!

- Nhưng ít ra bà cô còn yêu quý tôi hơn cô!

-...- Đúng vậy, Tiểu My được bà nội rất yêu quý!

- Giờ thì đưa cây chổi cho tôi, tôi có việc phải làm!

Nhi cúi đầu, đưa cây chổi cho Tiểu My, người bạn ấu thơ của cô và Hà, giờ thành thứ gì đây?

Rồi, cô bỗng để ý thấy, tủ sắt cạnh cửa có rất nhiều cây lau nhà, cô tiến lại gần thì...

- Mấy cây đó cô cũng không được dùng!- My thét.

- Tại sao?- Nhi quay lại, ánh mắt khó hiểu.

Tiểu My chỉ vào góc nhà, nơi có cây chổi cũ nát, không thể lau được nữa:

- Cô có thể dùng cây đó, chỉ có nó mới phù hợp với cô!

Nhi cau mày, nếu Tiểu My còn nói nữa, cô sẽ không chịu nổi nữa!

- Nếu cô dùng mấy cái cây này, sẽ chẳng ai dám dùng nó nữa đâu!- My nói rồi quay đi.

15 phút sau, người ta vào phòng để đồ và thấy căn phòng tan hoang. Ngoài trút giận ra căn phòng, Nhi chẳng biết xả vào đâu nữa!

Cuối cùng, Hà nhờ người làm quét dọn phòng của Nhi.

Nhi đã ở Lăng Gia tới ngày thứ 2. Sống thế này thì thà tới địa ngục còn sướng hơn! Tại Lăng Gia, ăn gỗ phải mất tới 7 ngày, việc này đồng thời cô phải ở đây 5 ngày nữa.

Buổi sáng hôm ấy, khi vừa đánh răng xong, cô gặp Tiểu My dưới sân sau của Lăng Gia

- Cô xuống đây làm gì?- Tiểu My khinh khỉnh

- Đi dạo!

- Ha, đi dạo? Sao cô không biến khỏi nơi này sớm đi? Thật là ngứa mắt.

- Tôi rất muốn, nhưng mà không được!

Đúng cái lúc trận cãi nhau lên tới hồi cao trào ấy thì một cô giúp việc chạy hớt hải về phía Tiểu My:

- Tiểu My! Chị Tiểu My!!!!

- Sao?- My nhăn nhó quay lại.

- Ngày mai...Ngày mai chú Triệu tới rồi!- Cô giúp việc thở không ra hơi, nặn ra từng chữ một.

- Chú Triệu????- Tiểu My thay đổi sắc mặt, vui vẻ, ném cây chổi đang cầm xuống đất- Để chị đi hỏi lại bà!

Phải, Nhi cũng chẳng mấy bất ngờ, năm nào chú Triệu cũng về sau ngày giỗ chính thức hai ngày, chính là ngày thứ 3.

Ông Triệu, một nhà kinh doanh, buôn bán lớn, có tài sản kếch xù nhưng vẫn nhòm ngó đến báu vật họ Lăng trong tay Hà. Ông ta có một bà vợ rất khó chịu, hay cáu kỉnh, rất hay đánh người giúp việc. Ông ta còn có 1 đứa con trai và 1 đứa con gái. Và, cũng như các bà dì trong họ, rất ghét Nhi, coi Nhi như thứ sinh vật bẩn thỉu

- Nhi, em nghe tin gì chưa? Chú Triệu sắp về rồi đấy!- Thanh Hà ngây thơ khoe với Nhi, mà cứ tưởng chú Triệu là một người phóng khoáng, không phân biệt thái độ với Nhi hay với Hà. Nhưng chỉ người trong cuộc

mới biết được. Ông Triệu là một người ranh ma, ông ta khôn ngoan hơn các bà dì ở chỗ, ông ta biết Hà rất yêu quý Nhi, cách đây mấy năm, ông ta cũng gần gũi, lân la nhờ Nhi moi thông tin gì về báu vật từ chỗ Hà. Nhưng Tiểu yêu nữ của chúng ta làm sao có thể để mình bị lợi dụng? cô kiên quyết phản đối, và giờ ông ta trở mặt.

- Em biết rồi.- Nhi không nói nhiều
- Em không vui sao?
- Không, em không vui!
- Tại sao?
- Tâm trạng em không tốt!
- Vậy thì nghỉ ngơi đi!- Hà đứng dậy

Người xưa có câu: “Oan gia ngõ hẹp” quả thật là đúng!

- Tại sao cô cứ lượn lờ trước mặt tôi thế? - Tiểu My cau kinh thét cả ra lửa
- Tình cờ- Đối với người không ưa mình, Nhi tuyệt đối không nói nhiều!
- Hử? Cô định lừa ai? Đứa con nít lên 3 chắc? - Mu cười lả giả
- Tin hay không thì tùy. Cô cũng không phải minh tinh! - Nhi cũng cười, nụ cười khinh bỉ, cô quyết định, từ giờ sẽ không nhẫn nhịn nữa! Từ giờ phút này chỉ có trả đũa và phản kháng thôi!
- Cô...- My ức nghẹn họng, Nhi cảm thấy trả thù được thật sung sướng, đáng lẽ ra cô nên làm thế này từ lâu rồi mới phải!

Đột nhiên, nằm ngoài dự tính, My nhảy chồm nắm lấy cánh tay Nhi, mặt méo máo...à không...phải gọi là nước mắt lưng tròng, My bặm chặt môi:

- Tiểu Nhi, cậu làm ơn đi, tớ chỉ muốn chúng mình được như trước!

Nhi không phản ứng kịp, chỉ thấy móng tay của Tiểu My đang cắm ngập vào cánh tay mình đau nhói, Nhi theo phản xạ hất Tiểu My ra. Một cái hất nhẹ hều, nhưng không hiểu sao lại làm My ngã xuống nền đất. Đang không hiểu tại sao thì tiếng hét của Thanh Hà đã giải thích tất cả

- Tiểu Myyy!!!!- Hà chạy lại từ phía sau lưng Nhã Nhi. Hốt hải đỡ My dậy mà không để ý, cánh tay của Nhi đang bị thương- Tiểu Nhi, em làm gì vậy? Tại sao...??

Nhã Nhi chỉ đứng trân trân nhìn Thanh Hà đang lo lắng cho Tiểu My, thực tế cho thấy, Hà không tin Nhi...

29. Chương 29 : Tất Cả Chỉ Là Tình Cờ

Lăng Nhã Nhi đứng trân trân nhìn chị gái của mình. Giải thích ư? Làm gì bây giờ cũng là thừa thãi.

Nhi chỉ lặng bước hướng về căn phòng của mình

- Em nghĩ Nhi sẽ làm thế thật sao? - Lăng Tuấn Nam vừa nghe chuyện đã chạy tới chỗ Thanh Hà- Nếu nói là em thì anh còn tin!
- Nhưng mà em nhìn thấy!- Hà cũng nghĩ như anh trai, nhưng cô không cách nào giải thích với Bà nội, với họ hàng trong Lăng Gia
- Hừ, em biết là Nhi không theo trường phái Bạo lực mà!
- Em hiểu rất rõ

- Anh khuyên em nên đi nói chuyện với Nhi đi!
 - Em đã tới tìm Nhi rồi, nhưng Nhi không chịu mở cửa!
 - ...- Anh trai trầm ngâm đôi chút- Nói chung, em phải làm hoà với Nhi trước khi chú Triệu đến!
 - Tại sao?
 - Tại sao cái đầu em! Mau đi đi, nhanh lên!- Thanh Hà không biết, nhưng Tuấn Nam lại biết quá rõ bản chất của ông Triệu!
-

- Chị xin lỗi đã không tin em!- Thanh Hà lấy hết tám chân tình, ngồi quỳ trước cửa phòng Nhi, người run cầm cập!
- ...
- Em giận chị cũng được, làm ơn mở cửa phòng đi!
- ...
- Làm thế còn hơn là em không thèm nhìn mặt chị!!!!
- ...
- Chị đã xin lỗi rồi mà à à à à à à!!!!!!- Thanh Hà tính cũng không phải dịu dàng gì cho cam, đã bắt đầu nóng nảy- Em xài hết kiên nhẫn của chị rồi!

“Cạch”

Nhi mở cửa phòng.

Thanh Hà nhào vào ôm lấy Nhi

Tôi đã bao giờ nói rằng

Khi giận nhau, tình chị em là dễ tha thứ nhất chưa?

Tại Lăng Gia, căn phòng màu đỏ giữa trung tâm khuôn viên, rộng lớn, nhưng chỉ có một người ở...Đó chính là bà nội của Nhi và Hà

- Ta đã nói là phải tách hai đứa chúng nó ra!- Một giọng phụ nữ cao tuổi nghiêm khắc vang vọng
 - Dạ, cháu đã làm theo lời bà nhưng không thành!- Tiểu My run run mang ấm trà nhỏ giờ lên
- “choang”

Một tiếng vỡ rất to, nhưng không ai dám chạy vào. Chỉ thấy một lúc sau, Tiểu My ôm mái đầu bê bết máu thừng lững đi ra ngoài. Mọi người xúm lại, cầm bông băng thuốc đỏ sơ cứu cho Tiểu My.

- Chú Triệu đã về!

Những tiếng reo hò đại loại như thế làm vang cả một góc sân

Người đàn ông to béo bước xuống một chiếc xe bóng loáng, tươi cười chào mọi người xung quanh. Bước đằng sau ông là một Phụ nữ da trắng như tuyết, lông mày đang nhíu chặt làm nổi rõ sự khó tính. Cuối cùng là 2 cô gái mặc bộ lolita cùng bước xuống...

30. Chương 30 : Nghe Chuyện Nực Cười

Đúng, 2 cô gái mặc bộ đồ Lolita cực quí quái bước xuống xe. Như một minh tinh vẫy tay chào mọi người.

Tiếng hò reo im bặt khi có bóng một người phụ nữ chậm rãi bước tới gần:

- Làm sao lại ồn ào thế?

- Thưa mẹ, con đã về!- Ông Triệu cúi rạp người lễ phép chào. Đắc tội với ai thì đắc tội chứ không thể đắc tội với mẹ già trước mặt!

- Anh vào đây nói chuyện với tôi!- Nói rồi bà quay lưng, đi về phía căn phòng màu đỏ ở trung tâm khuôn viên Lăng Gia.

Cuộc nói chuyện giữa hai mẹ con trong 1 năm trời không gặp mặt không phải câu chuyện tình thương mến thương mà lại xoay quanh chủ đề về tài sản nhà Lăng Gia!

- Tôi chưa cách nào lấy được thông tin báu vật từ tay con bé Lăng Thanh Hà!- Bà Lăng mở đầu câu chuyện

- Con cũng đã thử mọi cách rồi! Thật sự không có cách nào!- Ông Triệu thở dài.- Nhưng mà dạo gần đây con có một mối làm ăn khá lớn, nếu thắng đậm sẽ có được bằng 1 nửa số tài sản của Lăng Gia

- Anh buôn bán trái phép cái gì thế?

- Con hay làm ăn lớn mà? Buôn bán trái phép cái gì đâu!- Ông Triệu vừa cười vừa gãi đầu- À, còn cháu nội của mẹ nữa, mẹ có muốn gặp chúng không?

- Ta không thích trẻ con!- Bà Lăng nhíu mày

- Thôi mà mẹ, chúng nhớ mẹ lắm đấy!- Ông Triệu quay người vén cái màn nhung đắt tiền, lớn tiếng gọi:

- Hai đứa mau vào chào bà Nội!

Hai cô gái mặc bộ đồ Lolita nhẹ nhàng tiến vào, cũng quỳ xuống sàn như bố chúng nó, dịu dàng chào:

- Chúng con chào nội!

- Cái cách trang điểm không giống ai là sao hả?- Bà Lăng giật mình khi thấy chúng ngẩng đầu lên- Còn để đầu đỏ, đầu vàng nữa! Hồng, hồng thật trời!

- Mẹ, thời đại tiên tiến rồi, mẹ đừng cổ hủ nữa!- Nói rồi ông ta chỉ vào cô gái tóc vàng- Đây là Tiểu Hương, chị của Tiểu Hằng- rồi ông ta chỉ vào cô gái tóc đỏ còn lại- Còn đây là Tiểu Hằng!

-Ồ...Khoan đã! Ta không lú lẫn đến nỗi như vậy! Theo ta nhớ, con có một đứa con trai, một đứa con gái cơ mà?

- Ha ha...Tiểu Hằng chính là đứa con trai mà mẹ nói đó!- Ông Triệu mỉm cười- Giờ thời buổi thay đổi, mẹ đừng cổ hủ nữa!

Bà Lăng chỉ thiếu nước xùi bọt mép ngất xỉu ngay tại chỗ!Huyết áp dâng cao, không chịu nổi, bà đành đuổi 3 cha con nhà họ ra ngoài!

- Papa, người đó là nội của con thật sao?- Tiểu Hằng từ trước đến nay chưa bao giờ bước chân vào cửa Lăng Gia, bà nội của anh cũng chưa từng rời Lăng Gia, lẽ dĩ nhiên anh chưa bao giờ gặp bà nội!

- Tiểu Minh, em nghĩ bà Nội quan trọng với chúng ta lắm sao?- Tiểu Hương cười khô khốc

Tiểu Hằng cũng chính là Tiểu Minh. Nghĩa là tên trên giấy khai sinh của Tiểu Hằng là Lăng Tiểu Minh, nhưng vốn cái tên Tiểu Minh không được giống con gái cho lắm nên cậu đã tự đặt ỉnh cái tên Tiểu Hằng.

Tiểu Hương không hề liên quan, cô là con gái chính gốc! ^^”

- Nói sao thì nói, Tiểu Minh à, về Lăng Gia, con không thể cứ mặc váy thế này được!- ông Triệu sức nhớ ra!

- Phải làm con trai sao?- Tiểu Minh méo mào

- Em không phải con trai sao?- Tiểu Hương cười cười- Em là con gái sao?

- Em là con trai!!!!

- Cái gì????Chú Triệu đem về nhà 2 đứa con????- Thanh Hà hét âm lên

- Có gì mà phải sock? Anh đã gặp 2 đứa nó rồi! Bệnh lắm!

- Hai đứa nó sao?

- Ủ, có một thằng em bệnh!

- Bệnh à?

- Bệnh thần kinh!

- Thật sao trời? ha hha ha...- Hà cười sảng khoái.

- Lúc anh gặp 2 đứa nó là lúc anh hạnh phúc nhất khi mình có hai đứa em gái bình thường !

31. Chương 31 : Gặp Mặt

8 giờ tối, bữa cơm gia đình diễn ra

Nhưng nó không đơn giản như các bữa cơm của các gia đình bình thường khác

Tại sao ư? Vì đó là bữa cơm gia đình nhà Lãng Gia!

Con cháu nhà Lãng Gia không nhiều. Bà Lãng có 2 người con trai, một là ông Triệu, hai là bố của Hà và Nhi.

Nên bữa cơm này điểm mặt từng người: Lãng Thanh Hà, Lãng Nhã Nhi, Lãng Tuấn Nam, Lãng Triệu, Vợ Lãng Triệu (xin lỗi, t/g lười nghĩ tên), Lãng Tiểu Hương, Lãng Tiểu Minh, gồm một số diễn viên phụ như: đầu bếp, nữ giúp việc, bồi bàn, quản gia...

- Tất cả ngồi xuống!- bà Lãng nhanh chóng ra lệnh

Tất cả đồng thời ngồi xuống ghế

- Đây là Tiểu Hương và Tiểu Minh, con trai chú Triệu, Tiểu Hà, Lãng Nhã Nhi, mau tới làm quen!- Nhi cười nhếch miệng, sợ người ta không biết học sao?

- Chào, tôi là Tiểu Hương!- Tiểu Hương, tóc vàng uốn xoắn, trang điểm bình thường, trang phục bình thường, gương mặt thanh nhã.

- Tôi là Thanh Hà, không cần xưng chị, gọi là Tiểu Hà là được!- Thanh Hà nở nụ cười “Hoa ghen đua thắm liễu hờn kém xanh”

- Chào Tiểu Hà- Tiểu Minh chạy tới, ồ, là trang phục con trai, cậu trông rất bảnh đấy chứ!- Tôi là Tiểu Minh, gọi là Tiểu Hằng cũng được, tôi thích cái tên này hơn!

- Tiểu ...Hằng sao? Cậu???- Hà Nhíu mày- Thế cũng được!

Cả 3 đều quay qua nhìn người thứ 4 đang đứng ở giữa nhưng không nói gì

- Nhã Nhi- Nhi nói, ngắn gọn mà súc tích

- Ồ, xin chào!

Bữa cơm tối được một nửa, ông Triệu lên tiếng:

- Nhân tiện đây nói với các con, bố đã hỏi ý kiến của bà, bữa tối nay sẽ tổ chức một bữa tiệc nhỏ để chúc mừng việc kí hợp đồng của bố với một công ty lớn, tất nhiên là sẽ mời cả công ty đó tới dự, các con đừng để Lãng Gia mất mặt đấy!

- Party sao bố? Ôi, con yêu bố, I love you!- Tiểu Minh ôm trầm cổ bố mình
- Còn nữa, bữa tiệc này không chỉ để chúc mừng, mà còn là ...bữa tiệc ĐÍNH HÔN!
- Tiệc đính hôn? Sao ta không hề nghe nói- bà lằng đứng phắt dậy
- Ôi, mẹ, chỉ là nhân tiện thôi, mọi việc con đã sắp xong hết rồi! Mẹ cứ yên tâm nhé!
- hừ, là đính hôn với hai tên công tử nhà đó sao?- Tiểu Hương nhắc ly rượu sữa cười
- Đúng thế, bố thấy 2 đứa nó cũng bảnh trai đó
- Bố, con còn tưởng bố nói đùa! Còn con, con thì làm sao? Phải làm sao hả?- Tiểu Minh lắc lắc cái đầu bố mình. Thật tốt là tuy thích đóng giả con gái, cậu vẫn còn là con trai chính cống
- tiểu Minh! Bố...Ặc...Bố nói rồi...bữa tiệc kết hôn này dành cho chị con, Tiểu Hương!- Khó khăn phun ra mấy chữ, ông Triệu thở phì phò
- Thật chứ?
- Là thật, tiểu Hương, con có thể chọn một trong 2
- hừ- Tiểu Hương cười gằn- Con đã chọn được rồi!

Nhã nhì tìm tròng xuống một mảnh, một cảm giác bất an lan ra, xâm chiếm trái tim cô
Cảm giác bất an này.....

32. Chương 32 : It's Really Mind

24 giờ, lễ chúc mừng...kiếm đính hôn chính thức được bắt đầu. Điều này khiến Hà CỰC KỲ KHÓ CHỊU. Bởi vì, điều này đồng nghĩa với việc, bữa tối của cô sẽ bắt đầu lúc 12 giờ tối.

- Chị không thích bữa tiệc này!
 - ...- Không nói gì là biểu hiện của sự đồng tình
 - Cái gì mà đính hôn đính hiếc cơ chứ? Người ta cũng đâu có muốn đến đâu !- hà đặt tay lên cái bụng lép kẹp, đang biểu tình ọt ọt- Mong là đối tác của chú Triệu cho chú ấy leo cây!
 - ...- Đồng tình, nhưng phần trăm mong muốn này thành hiện thực là zero !
 - Au nha...Chán chán chán !
 - Thay đồ!- Ném cho Hà một chiếc váy ngắn màu tím cá tính, Nhi xoay người
- Thanh hà chán nản nhìn chiếc váy, thôi được rồi, một chiếc váy đẹp, tạm an ủi !

12 giờ tối, tiếng chuông đồng hồ vừa dứt, một người đàn ông trung niên khoác tay một người phụ nữ bước vào phòng tiệc. Người đàn ông dáng khắcao, tuy hơi già nhưng không mất đi vẻ lãnh đạm, bình tĩnh trong thương trường, người phụ nữ đi bên cạnh có lẽ là vợ ông ta, bà ấy đẹp một cách sâu sắc, một nét đẹp quý phái và tinh tế !

Đi đằng sau không ai khác chính là anh em nhà Showa, họ cùng mặc một kiểu áo, có lẽ là ức chế lắm. Kì Phong càng thêm hào hoa với chiếc áo phong cổ chữ V khá sâu làm lộ khuôn ngực...tiêu chuẩn, cực thu hút nữ giới với chiếc ple khoác bên ngoài. Cùng một kiểu áo ấy, nhưng Hàn Thu đem lại cảm giác lạnh thấu xương, anh chỉ còn nước đeo trên cổ tấm bảng "Người sống cấm tới gần" nữa thôi.

Hà, không hề biết có sự xuất hiện của họ, chỉ cầm đầu ăn, cô không thể chịu nổi nữa rồi!

Còn Nhi, đương nhiên là không thể thấy vì cô quay lưng về phía bọn họ. Cho tới khi:

- Nào, xin mời nhân vật chính của buổi tiệc đính hôn hôm nay, cậu Kì Phong và cậu Hàn Thu!- MC rống to
Oh my god
~Hà ngẩng phắt đầu lên, Nhi quay phắt đầu lại...Cô...không nghe nhầm đấy chứ???
Ồi, cái khuôn mặt bánh trai kia, không thể nhầm lẫn vào đâu được, nhưng tại sao anh ta lại có mặt ở đây???
Kì Phong và Hàn Thu bước lên sân khấu, không hề hay biết 2 cặp mắt đang mở to hết cỡ nhìn mình!
Sắp có bão to rồi !

33. Chương 33 : Phản Ứng Khó Hiểu.

Hai chúbò con của chúng ta vẫn thản nhiên đi lên sân khấu. Tất nhiên là khuôn mặt cả hai người dài như trái bươm. Ai mà muốn làm vị hôn thê của cái con nhỏ Tiểu gì gì đó chứ !

Thanh Hà và Nhã Nhi vẫn đứng hình, làm sao mà nuốt trôi được cái bất ngờ này trong tức khắc chứ ?

Thanh Hà trong mắt bây giờ chẳng còn nhìn thấy ai ngoài Kì Phong đang cau mày đứng trên sân khấu.

MC nói:

- Nào, vậy mời cô dâu tương lai của chúng ta !

Lăng Tiểu Hương bước lên, tiếng “ồ” rất to dưới khán đài

- Cô dâu thật xinh đẹp !- MC tuôn ra câu cảm thán

Lăng Tiểu Hương mặc một chiếc váy màu trắng được trắng ngọc trai màu xanh ngọc tinh xảo, chân váy xoè rộng dài tới đầu gối.

Cô không trang điểm đậm mang phong cách Lolita nữa, khuôn mặt trắng hồng hào được nệm một lớp phấn. Một khuôn mặt khiến người ta nhìn một lần không thể quên, rất cuốn hút !

Kì Phong và Hàn Thu chẳng liếc một cái, chỉ chăm chăm lườm đấng phụ mẫu đang tươi roi rói ngồi dưới kia

- Ở đây có 2 chú rể, vậy cô dâu có thể chọn 1 trong 2. Cô dâu xinh như vậy chắc không chỉ có 2 người theo đuổi đâu nhỉ ?

Tiểu Hương cười cúi đầu

Lúc này Kì Phong với Hàn Thu mới trợn mắt nhìn Tiểu Hương, viết rõ 5 chữ trên mắt : Chọn tôi cô chết chắc !

Lăng Tiểu Hương mỉm cười:

- Tôi đã nói với bố tôi, trong thâm tâm tôi đã yêu một người con trai ngay từ lần đầu gặp mặt. Chàng trai này tôi quyết định có chết cũng không rời !

- Ồ, một tình yêu thật mãnh liệt !Tôi thật sự rất khâm phục đấy ! Vậy chàng trai đó có mặt ở đây không ?

- Có

- Là ai vậy ?

- Là ...

34. Chương 34 : Người Được Chọn

- Anh chàng đó chính là ...

Tiếng Tiểu Hương vẫn vang vọng, mọi người trong sảnh im thin thít.

- Chính là người khiến trái tim tôi luôn hoạt động hết cỡ !- Tiểu Hương cố tình nói vòng vo

- Rốt cuộc người đó là ai vậy ?- MC sốt ruột

- Hàn Thu !

Một tiếng “ồ” rất to vang lên, kèm theo sau là tiếng vỗ tay lấp lóp. Kì Phong kịp thở phào, Hàn Thu mặt tái mét

- Người khôn ăn nói nửa chừng, để cho người khác nửa mừng nửa lo !- Háchép miệng, sao mình lại lo lắng như lên giầy cót thế nhỉ ?

Nhi không nói gì, quay đầu lại tiếp tục bữa ăn của mình

Sao bò bít tết lại dai thế nhỉ?

Lúc này nó đậm đà lắm cơ mà !

Vô vị !

- Không chấp nhận !- Hàn Thu không nể mặt ai, phán một câu xanh rờn rồi đi xuống. Sao trông anh giống quan toà xét xử tù tội thế nhỉ ?

Lăng Tiểu Hương cũng không phải vừa, cô chộp lấy tay anh:

- Anh đã nói sau hôm nay chúng mình sẽ bên nhau suốt đời cơ mà !

- Tôi nói thế lúc nào ?- Hàn Thu đỏ chín mặt, A a...Sao anh có thể nói ra câu sến như thế cơ chứ

Không khi bên dưới căng thẳng, đã bắt đầu có tiếng xì xầm.

- Anh à, chúng mình quay lại với nhau được không ? Em biết em sai rồi...híc híc

- Hàn...Hàn Thu hứa hẹn gì với Tiểu Hương sao ?- Thanh hà lẩm bầm, a, có chuyện vui rồi !

- Cô ấy là Tiểu Hương à?- Nhi không quay lại mà nói

- Không phải sáng nay cô ấy mới giới thiệu sao ?- Hà hỏi xong mới sực nhớ, bệnh “không bao giờ nhớ tên người mới gặp” của Nhi lại tái phát –À, cô ấy là em chúng ta !

- Ai cho cô ta đùa với đồ chơi của em ?- Nhi cầm chiếc đĩa ngập miếng thịt bò

- A, đồ chơi...a. đồ chơi...- Hà mặt tái mét, lắp bắp không hiểu mình định nói gì, tiểu yêu nữ hiện hình rồi !

Hàn Thu, mong cậu sớm siêu thoát !

Tiểu Hương, mong cậu chết không đau đớn !

Kì Phong hớn hở đôi chút đi về phía bố mẹ sau khi vui vẻ nói một câu : “Tôi cũng rất Tiếc vì mình không được chọn”

Tiếc ư? Tiếc quái gì ?

Sau khi biết con nhỏ yêu quái “Tiểu Hằng” gì gì đó là con trai, Kì Phong đâm ra cảnh giác cao độ lũ yêu không ra yêu người không ra người này

Bỗng, anh nhận thấy có sát khí dày đặc từ phía sau lưng...

Và anh đã trông thấy rồi !

Cái bóng đáng anh ngày đêm nhưng nhớ

Nhớ chết đi được ấy !

Cuối cùng cũng được nhìn thấy rồi !

35. Chương 35 : Hãy Thành Thật Đi !

Kì Phong người cứng đờ như một bức tượng, anh không biết nói gì. Hoàn cảnh này thì phải nói gì đây ? Nếu là một cô bạn gái cũ bình thường nào đó, anh có thể chạy tới chào hỏi rồi ôm vai bá cổ như chưa từng có chuyện tình yêu nào hết. Nhưng đối tượng lần này lại là Tiểu Nhi, nên anh chỉ muốn ngấm cô, trong chốc lát, anh chỉ sợ, một chút nữa thôi, Tiểu Nhi sẽ đi đâu đó, và anh sẽ không nhìn thấy cô nữa ! Với cả, “đối tượng” này anh chưa hề có ý định chia tay!

Kì Phong cứ ngồi như thế ...

- Tiểu ... Tiểu Nhi... Em định làm gì thế? - Thanh Hà lấp bắp, nếu bây giờ Nhì làm ầm lên, nhất định Bà Nội sẽ không buông tha! - Tiểu Nhi, làm ơn đi mà, em vào phòng đi, nhất định ...

- Để em giải quyết- Cậu nói “nhất định không được làm lớn chuyện” của Hà còn chưa xong thì đã bị Nhi cắt ngang, oh my god~ Thế giới sắp sụp đổ!

Nhi chỉ nhẹ nhàng đứng dậy, Hà đã nhanh chóng ôm lấy tay Nhi, ghì chặt:

- Không... Nhi... Đừng... Xin em đấy!

- Coi bộ chị muốn cùng em lên sân khấu phải không? - Nhi nở nụ cười Ma Nữ.

- Không, Nhi... - Hà chưa kịp nói gì đã bị Nhi kéo cùng lên sân khấu, nơi cũng đang có scandal không kém phần... hot!

Hàn Thu hình như cũng không mấy ngạc nhiên khi thấy Nhi, anh đang lo con Bạch Tuộc này sẽ bám anh mãi không chịu buông

- Ô, gì đây? Là chị em nhà họ Lãng sao? - MC đang ngáp ngủ vì bị bắt buộc xem mấy cảnh “anh chối em thừa nhận” như mấy phim trên kênh truyền hình giờ vàng thì chỗ chọc ngoáy tự tìm đến để anh đào thông tin... a, thật là may mắn a

~ ... - Nhi không nói gì, chỉ mỉm cười, nụ cười “hoa hường nguyệt thẹn”

Lãng Tiểu Hương nhìn cô như nhìn quái vật!!!!

Sao hai chị em nhà cô ta lại kéo nhau lên sân khấu làm gì? Không phải định làm phiền cô đang diễn nốt chỗ dở sao? Cô ghét bị làm phiền lắm!

- Ô, chẳng lẽ cô có gì đó cần nói? - MC phát hiện ra mình vẫn còn cầm micrô, bèn đưa nó cho Nhi- Đây..

Nhưng Hà bỗng bán mạng giật lấy:

- Ha ha... A, là tôi có chuyện muốn nói ấy mà, a...

Mọi người trong sảnh đều dừng hết lại, kể cả những “diễn viên” phụ nhưng người giúp việc và “khách mời chương trình” như ông bà Showa, lắng nghe Hà nói...

- A, là tôi... tôi muốn hát một bài chúc mừng em gái họ của tôi có vị hôn phu! - Hà “nhanh trí” nói ra một lí do siêu ngốc!

- A, vậy Tiểu Hà, chị có thể hát một bài tiếng anh nào đó không? Nghe nói trình độ tiếng anh của chị xuất sắc lắm! - Tiểu Hương ghì chặt tay Hàn Thu, trêu chọc nhìn Thanh Hà

Cô nghe cái tin chết tiệt ấy ở đâu vậy?

Thanh Hà muốn hét câu ấy lên lắm lắm, nhưng đành “ngậm bồ hòn làm ngọt” mà im lặng.

Giờ Thanh Hà cũng giống Tiểu Nhi, muốn xé xác Tiểu Hương ra!

Đúng vậy! Trình độ ngoại ngữ của Thanh Hà phải gọi làбет củaбет!

Đã thế hát còn dở hơn!

Mọi người bên dưới “òa” một tiếng!

Thanh Hà vì Tiểu Nhi sắp hi sinh rồi!

Nói tiếng anh còn chưa thạo huống chi đến hát!?

Rồi Hà giật mình...

Haha...Tiểu Hương!Ngươi sai lầm rồi!Ta biết một bài hát tiếng anh mà đúttrẻ lên 3 cũng biết haha... Tuy hơi mất mặt, nhưng đành vậy, phải sống vìchính mình!

Một lúc sau, tiếng nhạc rộn rã vang lên, giọng Hà hoà trộn lạc hẫ với dòng nhạc:

- Happy bithday to you! Happy bithday to you! Happy bithday, happy bithday, happy bithday to you...!

Nhi đứng cạnh ôm mặt, bó tay với cô chị mình!

36. Chương 36 : Không Phải Chữ?

- Happy bithday...to you...!- Thanh Hà kết thúc bài hát của mình trong não nề, cô đâu có hát bài hát thảm kịch nào đâu chứ?

MC cũng đứng trân trân, dây thần kinh giật giật...

Bao năm làm MC mà coi bỏ sông bỏ biển rồi! Giờ MC như anh đây cũng không biết nói sao nữa!

Thanh Hà méo mặt đứng đấy, nhìn vẻ mặt- không- thể- kinh- hoàng- hơn của những người bên dưới khán đài

- Chúng ta chơi một trò chơi nhé!- Cuối cùng, không hổ danh là MC, anh ta cũng có thể chuyển chủ đề một cách thuận lợi.- Trò chơi này mang tên “Tìm người định mệnh”

- Nghe tên là thấy chán rồi!- Chưa đợi MC tuôn ra luật chơi, Tiểu Minh đã “bật lại”

- Lặng Tiểu Minh, con ngồi yên cho bố!- Ông Triệu nhéo tay con mình, nghiêng răng kèn kẹt

Tiểu Minh không nói gì nữa, ngồi yên vị chỗ mình.

Và MC lại tiếp tục, thâm tâm anh thề, từ nay về sau anh sẽ không trở lại căn nhà này nữa! Tuyệt đối không trở lại!

- Luật chơi rất đơn giản, tôi sẽ tắt đèn đi, và các bạn đứng bên dưới sẽ bị xáo trộn với nhau, trong vòng 15 phút phải tìm được người bạn đờicủa mình, và, khi đèn sáng, bạn sẽ phải hôn người mà bạn tìm được! Dùmuốn dù không!

Gần như lập tức, “diễn viên phụ” người giúp việc đã thu dọn hết bàn ghêtrong sảnh, và trước mắt MC là cả một rừng người đang hồi hộp, có ngườithích thú, có người phản đối.

Thường thì những người độc thân hưởng ứng và những người đã có đôi thì kiên quyết phản đối

Khi biết không thể phản đối được, các cặp đôi quyết định nắm chặt tay nhau!

Nhanh chóng, Thanh Hà, Nhã Nhi, Tiểu Hương và Hàn Thu bị đẩy xuống từsân khấu, trở lại thành một thành phần thảm kịch của trò chơi!

Tất nhiên, sau khi nghe MC phổ biến luật chơi, Kì Phong đã đứng bật dậy!

Nhất định không được để Tiểu Nhi hôn người khác!

Suy nghĩ đó làm anh chạy nhanh về phía Nhi, nhưng không kịp rồi, đèn đã tắt.

Anh có 15 phút để tìm được lí do để hôn người mình yêu!!!

Khỉ thật! Từ khi nào anh lại phải vất vả đi tìm một lí do chính đáng đểđược hôn người mà lẽ ra chỉ cần anh muốn là có thể kéo cô vào lòng chứ?

Anh bắt đầu lách dòng người.

Khi thị giác không dùng được nữa thì thính giác sẽ được phát huy tuyệt đối!

Nhưng Kì Phong chẳng nghe thấy gì cả, không phải tất cả sẽ im lặng để cho anh có thể nghe thấy tiếng của Tiểu Nhi

Giọng mấy cô nàng yếu điệu hét lên

Ồi, giờ anh muốn Nhi có cổ họng tốt như thế biết bao!

Hàn Thu cũng chẳng khá khẩm gì hơn. Bị Tiểu Hương bám chặt mà anh muốn thoát cũng chẳng được!

Cứ cái đà này chắc chắn anh phải hôn con đĩa này mất. Anh hét lên:

- Buông ra!!!

- Nhất định không!- Lặng Tiểu Hương cầm tinh con đĩa!

- Sao cô trơ trên vậy hả?- Thật là tốn thời gian!

- Trơ trên gì chứ! Thời buổi này con gái theo đuổi con trai không phải thiếu, anh chưa có người yêu, em theo đuổi anh không được sao?

- Ai bảo tôi không có? Tôi có rồi!- Là anh buộc miệng, không hề có chủ đích nói ra câu này

- Có rồi?

- Ph...Phải.

- Là ai?

- Cô biết để làm gì?

- Em cần phải biết, bởi vì em yêu anh!

37. Chương 37

-Cô yêu tôi?

-Phải em yêu anh.

-Nhưng tôi không yêu cô_Anh kéo tay tiểu Hương ra khỏi người mình rồi bỏ ra ngoài

.....

Lúc này Kì Phong đã tìm được Nhi và anh chạy đến chỗ cô ngay.và cầm tay cô nói

-anh tìm thấy em rồi.

Khi câu nói vừa dứt thì ánh đèn vụt sáng.Phong ôm lấy Nhi và trao cho Nhi 1 nụ hôn dài.Tâm trạng của hai người này rất khác nhau 1 người hạnh phúc và 1 người bất ngờ nên không có phản ứng.Đến khi chợt tỉnh thì Nhi vội đẩy Phong ra và nói

-Anh...anh làm gì vậy?

-Anh.....

-Anh nên nhớ chúng ta đã chia tay

Nói rồi Nhi bỏ ra ngoài.Khi ra ngoài được một đoạn thì Nhi nhìn thấy 1 người trông quen quen hình như là Hàn Thu thì phải hần đang ngồi đó.“Món đồ chơi của cô.”

-Ê đang làm gì đó_Nhi cất tiếng hỏi trước làm không gian đang u ám có phần ồn ào hơn

-Sao em không ở trong đó mà ra đây làm gì?_(Sung anh cơ đấy)

-Tôi đi đâu là quyền của tôi.__Nói rồi Nhi đứng dậy đang đi thì có 1 cánh tay kéo cô lại và ôm cô vào lòng thầm nói:

-Anh yêu em...

Nhi đơ người cứng họng không nói được câu gì(Khổ tiêu hóa chậm)

Trước màn tình cảm lãng mạn này có 2 người nhìn thấy 1 người đau 1 người mỉm cười vui sướng vì sắp có chuyện hay

38. Chương 38

Lớp học bỗng trở nên tĩnh lặng khi thầy chủ nhiệm bước vào lớp cùng một cô gái có mái tóc xoăn dài xinh xắn và một anh chàng bánh bao trông có vẻ rất trẻ con

- Hôm nay thầy thông báo với các em một tin vui!- Rồi thầy hướng tay về phía cô gái- Đây là Lăng Tiểu Hương và Lăng Tiểu Minh, giờ sẽ học lớp chúng ta!

Chỉ một tiếng “oà” cả lớp lại nhộn nhạo!

- Ôi má ơi! Đó là Tiểu Hương đúng không?

- Phải, chính là cô gái theo đuổi Hàn Thu đấy!

- Không thể tin được!

- Đó là một cô gái rất dễ thương!

Toàn là những lời trầm trồ, và rồi có một tên chán sống nào đó đã rống lên:

- Ê Tiểu Hương, có phải bạn chuyển tới đây vì Hàn Thu không?

Tiểu Hương chỉ cười:

- Xin chào, mình là Tiểu Hương, đây là em trai mình, tên Tiểu Minh, sau này mong các bạn giúp đỡ mình và vị hôn phu của mình!

- VỊ...VỊ HÔN PHU????

- Phải, khép cái miệng của cậu lại, Tiểu Doanh!

- Hàn Thu đã có vị hôn phu??? (đọc thành thơ được đây!)

- Phải, nghe nói là Lăng Tiểu Hương, nhưng mà có tin đồn là phần lớn đứng về phía Lăng Nhã Nhi, cho rằng Lăng Tiểu Hương là người thứ 3!- Bạn A giở một cuốn sổ tay đọc lầ lầ

- Vậy thì chúng ta phải đối phó với ai đây???- Tiểu Doanh nghiêng bên nọ xọ bên kia, đầu sắp xì khói rồi!

- Tớ nghĩ là Lăng Nhã Nhi- Bạn B, nổi tiếng thông minh gian xảo chống cầm phán- Chúng ta cứ tiêu diệt từng tên một!

- Lăng Tiểu Hương, bố là giám đốc tập đoàn công ty vàng bạc khá lớn, tuy chưa lọt vào TOP những nhà giàu nhất thế giới nhưng sớm muộn gì cũng có mặt trong đó vì được Lăng Gia hậu thuẫn- Bạn A, người chuyên thu thập thông tin tiếp tục đọc

Tiểu Doanh tiếp tục phân vân

- Hay là để cho chúng đấu đá nhau, ta ở giữa “ngư ông đắc lợi”?- Cuối cùng, không hổ danh là bạn B, đưa ra một quyết định đúng đắn

- Thế cũng không được!- Tiểu Doanh gạt phất- Tiểu Hương vốn là vị hôn phu danh chính ngôn thuận, căn bản không cần phải đấu tranh với Lăng Nhã Nhi!

- Thế thì chúng ta sẽ đứng về phía Lăng Tiểu Hương?- Bạn B thở dài, nằm ngả ra đằng sau
- Đó là một quyết định đúng đắn đấy!- Một câu nói, bạn A, bạn B, bạn Tiểu Doanh cùng tất cả mọi người đứng hình ngay tại chỗ

- Chuyện đó...là thật sao?- Thanh Hà tâm trạng khủng hoảng, vừa chạy theo Nhi vừa hỏi
- Ảnh ghép!
- Ý em là gì? Bức ảnh đó...
- Bức ảnh đó chị giải quyết đi!

Nhi nói rồi đi mất dạng. Chuyện này tới bao giờ mới kết thúc

Ngày hôm qua đối với Hà như cơn ác mộng vậy.....

39. Chương 39 : Mắc Bệnh ...

Học kì mới bắt đầu, ai ai cũng uể oải. Nhưng những tin lá cải vẫn còn nóng dẻo lắm!

Vươn vai một cái, Nhi ngồi xuống ghế, ngáp một cái:

- Sao mọi người cứ nhìn em thế? – Nhi thở dài, cảm thấy mình như là convật ở trong sở thú, được mọi người nhòm ngó và “chiêm ngưỡng”
- Tại em nghỉ xuyên suốt cả một học kì chứ sao?
- Em nghỉ có 2 tuần trước khi kết thúc học kì 1!
- Hừ, thôi không cãi nhau nữa! – Hà quay sang lấy sách vở
- Chào Tiểu Nhi, chào Thanh Hà! – Song Nguyệt chạy lại chỗ của Hà cười tươi roi rói (Xem lại chap 1 nha~)
- A, chào cậu! – Hà vẫn vậy, cười đáp lại, còn Nhi, tiếp tục nằm gục đầu trên bàn ngủ!
- Tiểu Nhi không sao chứ? Cậu ấy nghỉ 2 tuần liền, tớ tưởng cậu bị ung thư giai đoạn đầu, phải đi phẫu thuật cơ đấy!

“Bộp” một quyển sách rơi từ bàn xuống, Nhi giật mình nâng 2 mắt:

- Cậu có trí tưởng tượng phong phú quá nhỉ?
- Cảm ơn!- Song Nguyệt ngó lại cười, Nhi thấy thế chỉ thở dài và ho khùng khục vài tiếng
- Em vẫn chưa khỏi sao? Chị nghĩ là phải khỏi rồi chứ? – Thanh Hà kiquái nhìn Nhi – Em bị bệnh phải nói ngay nghe chưa, không được giấu!
- Em biết rồi! Chị nghĩ em là ai? Nhân vật chính trong “Bản tình ca mùa đông” chắc?
- Hà nhú mày, bắt chợt đưa tay lên toan sờ trán Nhi, nhưng cô rụt người lại, một phản ứng thái quá!
- Em làm sao vậy? – Hà đứng dậy
- A, em đi vệ sinh – Nhi phóng ra cửa, chạy ra phía dãy nhà vệ sinh, Hà cũng không truy cứu nữa

Chạy được nửa đường, Nhi cảm thấy chân tay rã rời, từ đây đến chỗ cửa lớp cô chỉ 70 mét là cùng nhưng với một người sức khỏe dưới mức trung bình là cô thì như là đi nửa vòng trái đất

Nhi ngồi sụp xuống bức tường chỗ vắng người, môi mím chặt, mồ hôi nhễ nhại, mặt tím hắc đi

Cô đã đi kiểm tra ở bệnh viện, một mình, bác sĩ nói cô bị nhiễm một loại vi rút mới hiện nay chưa đặc chế thuốc giải, loại vi rút này ăn mòn hệ miễn dịch, làm cho sức khỏe ngày một suy yếu, cuối cùng chỉ nằm liệt trên giường, chẳng làm được việc gì!

Tất nhiên là cô không muốn!!!

Giờ cơ thể cô phải 38 độ C là ít! Nếu để Hà phát hiện sẽ rắc rối to!

Ngồi thở một lúc lâu sau, Nhi bám lấy bức tường mà khó nhọc đứng dậy

Đứng dậy, và thở!

Hồn hển một lúc, tim cô bỗng vọt ra ngoài bởi một giọng nói rất quen:

- Nhã Nhi?

Cái giọng này rất quen, trầm trầm khàn khàn, nhưng bao lâu rồi cô không được nghe nhỉ? Đã tới một tháng* chưa?

(*Chú thích: sau khi kết thúc học kì 1. học sinh được nghỉ 2 tuần, cộng với 2 tuần Nhi nghỉ trước đó là 1 tháng >"<, nhi="” tỷ="” lười="” học="”>

Cô không quay lại, chỉ chạy thẳng, dùng chút sức tàn cuối cùng mà chạy, cô không muốn gặp anh!!!

- Tiểu Nhi, nhìn này! – Thanh Hà vui vẻ giơ ra 2 tờ giấy màu trắng nhưng nhìn khuôn mặt Nhi trắng chẳng kém tờ giấy trên tay là bao nhiêu lại hốt hoảng – Có chuyện gì?

- Em vừa chạy mấy vòng sân trường! Hà hà ...

- Em sao thế? Chạy mấy vòng sân trường? Sao kì vậy? Có phải sau trận sốt đầu em trở nên hâm đi không?

- Chị thích chết à?

- Nhìn này, đây là hai vé xem Show của ca sĩ kiêm người mẫu Tử Ngạo!

-Ồ, chị kiếm ở đâu thế?

- Bạn của Song Nguyệt tặng đấy!

- Bạn của Song Nguyệt?

- Bên kia kìa! – Thanh Hà chỉ tới chỗ cửa lớp, bóng 3 cô gái chạy lại, một là Song Nguyệt, và 2 cô gái lạ hoắc

- Nhi, sắc mặt cậu kém thế? – Song nguyệt nhanh chóng nhận ra sự khác biệt giữa người bình thường và người bệnh

- Ha, không, có sao đâu, đây là ...?- Cố chuyển chủ đề sang 2 cô bạn mới

- Ah, đây là bạn tớ quen ở lớp học thêm, hôm nay chỉ tới nhận lớp thôi,nên tớ rủ 2 bạn ấy tới chơi! – Song Nguyệt dễ dàng bị lừa - Bạn ấy tên là Bạch Cẩm Tú! - Chỉ vào cô bạn có khuôn mặt thanh tú và khá là thu hút, đáng người mảnh khảnh, vô cùng dễ thương!(Xem “Cô ấy không phải cô nàng Tomboy” để biết thêm chi tiết) – Còn bạn ấy là Mạc Linh Chi! – Cô bạn tên Linh Chi nhảy chồm tới phía Nhi, cười rất ngọt ngào:

- Tớ là Linh Chi, fan của anh Tử Ngạo, rất vui được làm quen! Tối nay tổ chức Show của anh ấy, tớ kiếm được tận 5 cái vé, chúng ta cùng đi nhé!

- Hừ, cậu làm thế nào kiếm được những 5 cái vé thế? Nghe nói cháy vé kinh lắm cơ mà? – Song nguyệt đẩy đẩy gọng kính

- Hơ hơ...- Linh Chi cười quái đản - Tại ai đó muốn bạn gái mình tới xem mình biểu diễn nên để dư ra những 5 tấm vé ấy mà! – Nói rồi liếc sang cô gái thanh tú bên kia

- Hơ hơ. ..ai thế nhỉ? – Cô gái tên Cẩm Tú kia đã biết rõ đang bị ám chỉ, nhưng vẫn ngó quanh quất

- Yah~Tiểu Nhi, em sẽ đi chứ? – Thanh Hà nhìn Nhi

- Đi – Nhi gượng cười lại, ôi. Cô không biết cô sẽ gượng gượng tới được khi nào đây?

40. Chương 40

Ai da, tối hôm nay là thời điểm tổ chức buổi công diễn đầu tiên của chàngmĩ nam Tử Ngạo, người được bầu là người có khuôn mặt baby nhất cả nước.Chàng trai này khá là thân thiện, đặc biệt là vận năng vô cùng luôn!Biết nấu cơm nè, giặt quần áo nè, với chiều cao 1m80 lại có thể làmngười mẫu và với chất giọng ngọt tai lại có thể làm ca sĩ nữa!

Ai có phúc phận được làm bạn gái của anh chàng tài năng này thế nhỉ? Ồ,chính là con nhỏ hột mít đứng bên cạnh tôi đây!- Linh Chi thở dài, tạisao nhỏ bạn vô tâm của cô lại lọt vào mắt xanh của idol Tử Ngạo đượcchứ? Đó là chuyện khó tin nhất trên đời!

- Cậu đã nhìn tới 15 phút rồi đấy! - Bạch Cẩm Tú khó chịu liếc một cái

- Haizz – Đúng là đồ vô tâm!

Như hiểu bạn mình nghĩ gì, Bạch Cẩm Tú cười đều một cái:

- Chẳng phải cậu cũng có bạn trai rồi sao? Lại còn là... (Là ai thì mời xem “Cô ấy không phải cô nàng tomboy” để biết thêm, sẽ bất ngờ lắm đấy!Đó mà đoán được luôn! >o<>

- Hứ, anh ấy làm sao có thể bì được với idol Tử Ngạo chứ? Lại còn toàn mặc áo sơ mi sáng màu! (Đây là gợi ý nhé! >”<>

- Thì rất hợp mà, anh ấy còn trẻ, không mặc áo sáng màu thì mặc cái gì?- Bạch Cẩm Tú tiếp tục cười, càng cười càng lộ sự gian manh

- Mặc áo sáng màu nên nữ sinh trường mình mới bu đầy như thế!- Mạc Linh Chi hậm hực

- Các cậu cãi nhau ah?- Cẩm Tú lấy tay che phía miệng, mắt díp lại thành một đường thẳng - Tớ nghĩ thấy mùi dấm chua!

- Cậu ...!

Thôi, không nói tới đôi bạn vui vẻ này nữa, chúng ta cùng nhìn về phía Nhi nào

- Tiểu Nhi, sao thế? – Thanh Hà vừa nhìn lên sân khấu, vừa liếc sang lo lắng hỏi Nhi

- Không sao, tại ở đây hơi nóng, ra hết mồ hôi rồi!- Tiểu Nhi cười yếu ớt, nhưng vì ở đây không đủ độ sáng, Hà không nhìn thấy. Nói gì thì nói, đây là 5 chỗ VIP đấy, đâu có phải chen chúc đâu mà thấy nóng? Nhưng Hàngốc lắm

- Em đi vệ sinh một chút! - Tiểu Nhi đứng dậy

- Nhanh lên nhé, sắp bắt đầu rồi! – Hà mỉm cười

- Uhm...

Tiểu Nhi vào vệ sinh rửa mặt, khuôn mặt lúc này tái nhợt không còn mộtsắc máu, cô quá sức rồi, lại còn mồ hôi nữa, đây chính là cái “mồ hôi lạnh” mà giang hồ đồn đại!

Xong xuôi đâu đấy, cô ra khỏi phòng vệ sinh, làm như không có việc gì đi về phía ghế VIP.

Nhưng đúng là oan gia ngõ hẹp!!!

Tại sao Nhi lại gặp Hàn Thu ở đây??

Anh vẫn chưa nhìn thấy cô. Phải rồi, từ lúc gặp nhau ở trường, cô chuatừng nhìn anh, dù chỉ là một lần thôi. Lúc đó, cô quá sợ, lại lo bệnhcủa mình lại tái phát, cho nên, chỉ có thể cầm đầu mà chạy, chạy, chạy...

Cô đã nhìn thấy anh, mãn nguyện rồi!

Anh chẳng có gì khác kể từ 1 tháng trước, lần cuối cô gặp anh ở sân sau của biệt thự nhà Lăng Gia

Anh đã có vị hôn phu

Anh cũng nên sống thật tốt với cô ấy!

...

Cô chính là người không có ai yêu, như lời của mẹ cô trước khi bà mất. Cô không mạnh mẽ như vẻ bề ngoài. Cũng muốn có người để yêu thương, có người yêu thương mình. Cô không giống như Hà, vô tư, vô lo vô nghĩ. Không giống như những cô gái đến tuổi yêu khác! Cô không cố ý! Lúc đó cô chỉ là một đứa trẻ! Chính là cô không nên bịt mắt cha mình lại! Nếu không thì cô đã có một gia đình hạnh phúc. Thật là tốt nếu cô không xuất hiện trên đời này!

41. Chương 41

Nhi quay người, dậm bước đi, cô cảm thấy bước chân mình càng ngày càng nặng...

Không được!

Nếu không đi nhanh, cô sẽ đứng ở đây nhìn anh mãi!

Thế là, Nhã Nhi như một cái bóng lướt đi trong thâm lặng. Chân cô giống như là đeo trĩ vấy, càng ngày càng nặng. Bệnh của cô lại sắp tái phát, trái tim đập nhanh hơn bình thường...mấy chục nhịp!

Cô không muốn thành người tàn phế, vì vậy mấy ngày gần đây, cứ mỗi tuần lại tới bệnh viện kiểm tra, nhưng mà, vẫn không có biến chuyển gì mới. Bác sĩ cũng chỉ thở dài một hơi.

“Bốp”

- Ay da...- Cú va đập quá mạnh, khiến một người chịu đau tốt như Nhi phải bất ngờ thốt lên.

Ngực của người đối diện cứng lại. Anh ta đứng im không cử động. Nhi toan ngẩng đầu lên xem là ai thì người đó nhấn mạnh đầu cô xuống, bắt cô ép mặt vào ngực mình, một cái ôm thật là chặt...

- Anh...tôi...!- Cô lắp bắp không hiểu chuyện

Anh ta ghé sát miệng vào tai cô, thì thầm làm cho cô không thể biết được giọng nói này là của ai nữa, rất ầm ập, rất dịu dàng và có chút tức giận trong đó:

- Nếu nhìn thấy tôi- dừng lại một chút- Em có bỏ chạy không?

Nhi mở lớn mắt. Chạy? Cô lại nhìn xuống chân mình...

Cô còn chạy nổi nữa hay sao?

- Sẽ không!

- Thật chứ?- Anh ta lại thổi khí vào tai cô làm nó cứ buồn buồn, khó tả

Anh ta buông lỏng vòng tay, và cô ngẩng đầu

- Kì Phong?

- Em đang thất vọng sao?- Kì Phong cười chua chát

- Không hẳn!- Cô quay người, Kì Phong nắm chặt lấy cổ tay cô:

- Em đã nói sẽ không bỏ chạy!

Nhi nhìn thẳng vào mắt Kì Phong:

- Tôi không chạy, tôi đi!- Cô đánh chính

- Xin em đẩy!- Kì Phong nheo mắt nhìn cô, nhúu chặt đôi lông mày - Đừng đi nữa, có được không? Ở lại bên tôi, không được sao? Tôi có gì chứ?

Nhi nhắm chặt hai mắt, cô cũng day dứt lắm, nếu ngay từ đầu cô không nhận lời làm bạn gái “hờ” của Kì Phong, ngay từ khi gặp anh ở con ngõ, cô không cứu anh, vậy giờ anh có đau khổ như thế này không?

Anh sẽ cười vui vẻ, sẽ có tâm trạng tiếp tục چراغ cô gái này cô nàng kia, chứ không đau đớn ngồi một mình uống rượu như bây giờ!

Cô...

Thật sự rất hối hận...

Bỗng, Kì Phong bóp chặt tay cô

- Đau...- Cô kéo tay lại, nhưng tay cô vẫn nằm trọn trong tay Kì Phong, không xê dịch xăng ti mét nào

- Em đau, có đau bằng tôi không?- Kì Phong rít qua kẽ răng đang cắn chặt

Cô thầm kêu không ổn rồi! Đã quá mức cho phép, sự kiềm chế đã lên tới đỉnh điểm, chuẩn bị bùng nổ

Huwa

Chết cô rồi!

Đúng như dự đoán, Kì Phong giờ coi những người xung quanh là không khí. Giờ anh chỉ có nhìn người con gái mặt tái mét trước mặt

Muốn ăn thịt cô!!!!

Sự việc sau đó, diễn ra như một cơn lốc xoáy...

Kì Phong lôi xềnh xệch Nhi chạy trên hành lang, tay cô vẫn bị anh bóp nát, cô vẫn không kêu tiếng nào, nỗi đau thể xác, có bằng nỗi đau trong lòng cô bây giờ không?

Và thật là không may, định mệnh đã sắp đặt, tình duyên đan chéo vào nhau...

Kì Phong không nhìn thấy, chỉ lướt qua Hàn Thu như người dưng

Nhưng Nhi lại thấy, chạy qua hành lang, đi ngược lại và chạm mặt Hàn Thu

Đôi mắt lạnh ấy mở lớn, con ngươi thu nhỏ lại

Có tin vào những chuyện xảy ra trước mắt được không?

Nhi tiếp tục bị kéo đi, Hàn Thu đứng trân trân một chỗ như chưa tiêu hoá nỗi “thứ” mình vừa thấy

Cho tới khi đến một nhà kho vắng người, Kì Phong mới ép chặt Nhi vào tường, nói bằng chất giọng ngập tràn cảm phẫn:

- Tại sao không phải là anh?

- ...

- Rồi cuộc em đã có tên nào rồi? Có thể hơn anh sao?

- Anh có tất cả...- Nhi nói một câu không ăn nhập gì với chủ đề - Anh có tất cả thứ anh muốn có, nhưng, có một thứ anh không thể có, anh biết là gì không? Chính là em!

- Tại sao anh lại không thể có em?

- Bởi vì...Có thể là chúng ta không có tương lai. Anh không thể yêu em, em giải thoát cho anh, anh còn không hiểu sao?

- Em giải thoát cho anh?- Kì Phong cười- Hay là em đang dìm anh xuống tận đáy địa ngục?

- ...Em

- Có phải là em đã có người khác, cho nên...- Kì Phong vẫn nhìn Nhi, dường như trong mắt anh, không có ai ngoài cô gái ấy- Em bỏ anh!

- ...

- Có đúng không??

- Phải!- Cô nói, dù thực sự cô chẳng có ai cả, cô đang mắc bệnh, một căn bệnh còn không biết có thuốc chữa hay không- Em có người khác rồi, nên anh buông ra!

Lần này cô nhất định phải cắt đứt thật sự, cắt đứt với anh!

- Em còn dám nói!- Kì Phong mắt trở nên đỏ ngầu, mấy đêm nay anh không có ngủ, vì anh rất sợ, sợ lại nhìn thấy cô

Giấc mơ là thứ độc ác nhất, nó cho ta mơ, thật là đẹp, và cuối cùng, ta sẽ càng thất vọng khi đó chỉ là mơ mà thôi

- Em nói- Nhi cũng hết chịu nổi, cô đang nghĩ xem, phải nói gì để anh từ bỏ mình- Em không thích anh, em ghét anh, em hận anh, em không bao giờ muốn gặp anh, em....

Lời còn lại bị Kì Phong nuốt gọn. Trong đầu anh chỉ còn lại ý nghĩ: Bịt miệng cô ấy lại, nếu cô còn nói nữa, chắc là anh sẽ giết cô mất, và đúng lúc xung quanh không có gì bịt miệng cô, anh có cách vừa bịt miệng, vừa trừng phạt cô: Hôn!

Diện tích Kì Phong cho Nhi càng ngày càng hẹp, cô dường như là chỉ còn lại đủ một khoảng không gian để đứng, chân run run sắp ngã.

1 phút

2 phút

- Ua...ưm...- Nhi giãy dụa, chính là cô sắp bị người ta giết chết, trời ơi!!!!

4 phút...

5 phút...

Không chịu nổi, Nhi không còn sức đẩy Kì Phong nữa, chân cũng không đứng nổi (Anh này ác quá! >"<)

Toàn bộ cơ thể Nhi còn chống đỡ được là do một cánh tay Kì Phong nâng lên, còn cô, chỉ có thể ngửa mặt cho người ta hôn

(Không hiểu anh này cấu tạo thế nào, hôn 5 phút chị ấy ko chịu đc, làm sao anh chịu được nhỉ? Hay là làm người chủ động khác người bị động?>"<)

Tới phút thứ 6-30 giây, Kì Phong mới buông cô ra. Và cô, bỗng dưng cảm thấy sao lớp không khí trên trái đất lại đáng yêu đến thế!

- Em còn dám nói nữa không?- Anh lại hỏi, đang chờ cô trả lời "có" là anh lại có lí do hôn cô rồi.

(6 phút 30 giây còn chưa đủ hay sao? >"< sao="” đũa="” con="” tinh="” thân="” của="” tôi="” lại="” quái="” vật="”>)

Cô cúi đầu không nói. Một là vì đang mải hít vào thở ra, hai là cô biết rằng trả lời thế nào cũng không tốt. Nếu trả lời "có" chẳng phải đồng nghĩa với việc bảo Kì Phong tiếp tục hôn cô đi à? Còn nếu trả lời là "không" thì đồng nghĩa với việc cô sẽ phải dây dưa triền miên với anh còn dài dài. Giờ bỏ chạy là thượng sách, nhưng cô lại liếc về phía chân mình! Giờ cô đứng còn không nổi, toàn bộ trọng lượng cơ thể đang dựa vào Kì Phong, đừng nói là chạy, lết còn không được! Mà có chạy thì, cô lại nhìn về phía chân anh, chân anh ta dài gấp đôi chân cô, cô chạy, có bì kịp không?

- Nếu không trả lời, anh tiếp tục hôn!- Kì Phong cười gian manh, ghé sát đầu lại, nâng mặt cô lên...

....

42. Chương 42 : Đồ Đáng Chết!

- Ua...!- Chính là Kì Phong lang sói lợi dụng lúc Nhi thất thần tiếp tục hôn!

Nhi trợn trừng mắt, ôi da, sao năng lực phản kháng của cô hôm nay lại yếu thế này?

- Buông!- Cô dùng hết sức bình sinh, đẩy cái tên ét 8 kia ra, loạng choạng, ngã ngồi xuống đất, dựa vào tường thở hồng hộc

Bỗng dưng cảm thấy đôi mắt nặng trĩu rồi mờ dần, cuối cùng chỉ nghe tiếng Kì Phong thét lên một tiếng “Tiểu Nhi” rồi ngất lịm, không biết trời trăng gì nữa!

.....

.....

.....

Lúc Nhi tỉnh dậy là khi trời đã tối mịt, nằm trong một căn phòng rộng rãi, màn màu lam, chăn màu lam, thêm màu lam, có lẽ chủ nhân căn phòng này là một người mất dễ chịu

- Tỉnh rồi à?

- Kì Phong?- Nhi uể oải ngồi dậy, thấy anh ngồi bên giường, đang xem một tờ giấy màu trắng gì đó rất chăm chú, đến nỗi không liếc có một cái

- Nằm nghỉ đi, đây là phòng anh, anh đã gọi cho anh trai em rồi- Kì Phong đưa con mắt hút hồn nhìn Nhi- Anh ấy bảo em cứ nghỉ lại, bao giờ về cũng được!

Nhi cắn môi, không nói gì, đột nhiên Kì Phong trở người, nắm lấy cái cằm của cô, dịu dàng nói:

- Đừng cắn nó, đôi môi của em dành cho anh cơ mà!- Nói rồi anh cười

- ...- Nhi nhú mày- Anh điên à?

- Ừ anh đang điên- Kì Phong mỉm cười ngồi ra sau, có lẽ anh cảm thấy con hồ ly đấy!

Nhi đặt chân xuống sàn nhà:

- Em đi về đây, cảm ơn anh đã chăm sóc- Coi như trả nợ cái vụ anh cưỡng hôn em, cô định nói, nhưng về sau nuốt vào bụng, cảm thấy nó không thích hợp cho lắm

Kì Phong không ngăn cản, chỉ ung dung ngồi trên giường, mỉm cười

Và giờ Nhi mới phát hiện, mình đã cho người ta ăn đậu hũ sướng cả mắt! (>"<, biến="” thái,="” quá="” biến="”>

Không hiểu sao cô mặc độc một cái áo sơ mi dài thườn thượt, đã thế cổ áo lại cài từ nút thứ hai làm cái cổ hở hoác. Áo sơ mi trắng, mỏng, nhìn rõ cô mặc những cái gì ở bên trong!

A a~Cái tên Đại sắc lang này...

Tiểu Nhi thì ra cũng có lúc đỏ mặt, dậm chân mạnh đi về phía giường, vừa đi vừa lườm cháy mặt Kì Phong, ha ha, và cô tự giác trèo lên giường, đắp chăn kín mít!

Kì Phong phì cười, giờ có cho vàng cô cũng không đi xuống, trừ phi đưa cô một bộ quần áo dày hơn cái áo sơ mi trắng này!

Nhưng lại có một người không hiểu điều đó ...

Là ai?

.....
.....
.....

Hàn Thu đập cửa nhảy vào phòng

- Không biết gõ cửa phòng người khác à?- Kì Phong đang tưới roi rói giò trở nên lạnh lùng mà nhìn Hàn Thu đang tức giận gân xanh gân đỏ chitchít, không nói câu gì.

Trong khi ấy, mặt Nhi tái mét, cô đang nghĩ tới một trường hợp, một trường hợp nguy hiểm...

Quả đúng như dự đoán, khi Kì Phong đứng dậy, Hàn Thu xông tới, nắm lấy cổ tay kéo Nhi phất dậy!

Nhi đỏ mặt, tóm chặt gấu áo, ra sức kéo xuống, không hiểu cô kéo xuống làm gì, kéo xuống như thế có thể khiến cái áo dày hơn à?

Tất nhiên là không!

Nhưng mà Hàn Thu ngớ đang lơng lộn lại không để ý Nhi đang mặc gì, chỉ một mực KÉO cô RA KHỎI PHÒNG Kì Phong!

43. Chương 43 : Không Đáng Yêu Chút Nào

Bằng qua một dãy hành lang, cô thấy mình trong chốc lát “bay” vào một căn phòng khác...

Căn phòng này không giống căn phòng kia: nền màu nâu, tường màu xám tro, thêm gạch màu đen. Nói chung là toàn những màu tối! Thế này mùa hè chắc nóng chết luôn!

Nhi bỡ ngỡ ngó xung quanh, quên mất mình đang ở trong cảnh ngộ nào

- Phòng của anh à? Tiểu Hàn?

- Đừng có gọi tôi là ”tiểu hàn”, nghe kinh chết được!- Hàn Thu xoay người lại, định mắng cho cô một trận cái tội không biết “tự bảo vệ bản thân”

- Này, sao cô ...- 6 chữ “lại ở trong phòng Kì Phong” chưa kịp thốt ra thì mặt anh đã đỏ như tôm luộc!- Này này này ...

- Sao thế?- Nhi vẫn chưa hiểu lắm, những nhìn mặt Hàn Thu lúc bấy giờ, cô mới nhớ ra mình đang mặc “những” thứ gì trên người, độc một chiếc áo sơ mi mỏng dính- Tủ quần áo của anh nằm ở đâu?

- Tay tay tay tay phải phải...rẽ trái!

Nhi mỉm cười:

- Cảm ơn!

Đợi tới khi Nhi thay đồ xong, Hàn Thu mới bắt đầu bình tĩnh hỏi chuyện: Tại sao ở trong phòng Kì Phong?

Vuốt thẳng chiếc áo hoodie màu xám tro, chiếc áo có cỡ nhỏ nhất, mà chủ nhân của nó đã không còn mặc vừa, để trong xó tủ, Nhi mới ngẩng đầu:

- Tôi cũng không biết mình tới nơi này lúc nào nữa!

- Không biết?

- Ừ, khi tỉnh dậy đã thấy nằm trên giường Kì Phong rồi!

Hàn Thu đứng phất dậy, tỏ ra vô cùng sốt sắng:

- Tên ***** đó không làm gì cô chứ???

Nhi hơi ngớ người:

- Làm gì là làm gì?

- Thì đó, chính là làm trò đời bại!

“BỐP”

Một chiếc gối bay tới mặt Hàn Thu, hắc hắc, anh ấy không kịp tránh!

- Làm gì vậy?- Anh nổi xung

- Tiểu Hàn à, anh càng ngày càng hư hỏng đó! Không đáng yêu chút nào!- Tiểu Nhi đứng dậy đi về

Để lại Hàn Thu cầm chiếc gối ngơ ngơ ngẩn ngẩn

Đáng yêu?

Là nói anh sao???

(Phải hỏi là: “Anh từng đáng yêu sao?” mới đúng! >”<>

E hèm, chúng ta chia máy quay tới ngôi nhà ấm cúng của 3 anh em nhà lợn nào!!!!

Nhi mở cửa bước vào nhà, Thanh Hà lập tức chạy ra, mặt đỏ gay, làm Nhibống liên tưởng tới cảnh, thấy chủ về cún chạy ra vẫy đuôi, khụ khụ...Cô liên tưởng thật là...cũng không đáng yêu chút nào!

- Tiểu Nhi à, em bệnh sao không nói cho chị biết???- Thanh Hà nhú chặt lông mày - Cứ im im dấu đi là sao???

- Hả?- Nhi bàng hoàng, sao chị ấy lại biết?

- Em còn định giấu tới bao giờ?- Thanh Hà chống nạnh, cơ hội để mắng Nhi không nhiều, đã mấy năm rồi Hà không còn có lên mặt đàn chị nhỉ?

- Sao chị lại biết?

Thanh Hà rút từ sau lưng ra một tờ giấy, đó chính là bệnh án của Nhi

- Sao chị có nó?

- Là Kì Phong gửi tới!- Thanh Hà thành thật đáp, trong đầu nhớ lại cảnh Kì Phong gọi điện, dặn đi dặn lại là không được nói cho Nhi biết anh gửi bệnh án của cô nhưng đối với Thanh Hà như nước đổ lá khoai!

- Grừ... Em vẫn còn đủ sức giết anh ta đấy!- Nhi nắm 2 tay thành nắm đấm

- Haiz, muộn rồi em ạ, vào đây, kể chi tiết mọi chuyện cho anh trai nghe!

Lúc bấy giờ, Nhi mới sực nhớ, lúc cô tỉnh dậy, Kì phong đang chăm chú xem tờ giấy gì đó mà không liếc nhìn cô, thì ra chính là bệnh án của cô, grừ...càng nghĩ càng tức!

Mà lúc Hàn Thu kéo cô ra khỏi phòng, Kì Phong cũng không có đuổi theo, thì ra lợi dụng lúc ấy để gửi bệnh án của cô về nhà

Grừ... càng nghĩ càng tức tức tức!!!!!!!!!

Sẽ có ngày cô giết Kì Phong!

(Tiểu Nhi tởm, giết người là phạm pháp!!! >”<>

Buổi “họp gia đình” diễn ra khá lâu, kéo dài cho tới bữa tối

Yên vị trên ghế, Thanh Hà vừa ngồi ấm chỗ thì thấy tiếng chuông cửa đáng ghét vang lên

- Chết tiệt!

- Lãng Thanh Hà! Em ăn nói cho cẩn thận! Mau ra mở cửa!- Anh trai bê bát cơm lườm thanh hà, như cũ sai khiến!

Bĩu môi, mặt Hà dài như trái bom, phụng phịu mấy câu rồi ra mở cửa

Thật lâu không thấy Thanh Hà quay lại, Nhi và anh trai tự nhiên thấy làm lạ, chắc không bị ai bắt cóc đây chứ? Haiz, thật tội nghiệp tên bắt cóc xấu số!

Nhưng khi cánh cửa phòng khách mở ra, anh trai bàng hoàng đứng phắt dậy:

- Bà nội!

- ... – Nhi đứng bóng ngồi yên

- Lãng Nhã Nhi, cô không biết phép tắc hả? Thấy bà nội lên chơi cũng không chào?- Dì hai đi sau dõ giọng quát mắng

Chắc các bạn không quên, Lãng Gia có một kho báu rất lớn của tổ tiên để lại, theo quy tắc là truyền bí mật về kho báu ấy cho người con gái lớn. Do Lãng Bà bà (Tạm thời gọi bà nội của Nhi và Hà thế này nhé!) chỉ sinh được 2 người con trai là papa của Nhi và papa của Tiểu Hương nên bí mật của kho báu lại được truyền cho con trai cả- đồng thời là papa của Nhi và Hà

Khi papa của Nhi mất, bí mật về kho báu và chiếc chìa khoá kho báu lại được truyền cho Thanh Hà- Trưởng nữ trong nhà

Nhưng có một điều mà Lãng Bà Bà và các dì của Nhi không hề biết... Đó chính là, bí mật về kho báu ấy không chỉ được truyền ột mình Thanh Hà

Papa của Nhi đã phá vỡ nguyên tắc!

Đối với sự ghẻ lạnh của các dì, Nhi không hề để ý.

- Con chào nội!- Cô cúi đầu thật thấp

- Đồ hèn mạt!- Lãng Bà Bà nhìn cô khinh bỉ rồi quay người trở đi

- Đúng rồi Tiểu Hà, các dì tới đây là để hỏi con chuyện kho báu...- Dì hai thẳng thắn đi luôn vào vấn đề chính

- Dì hai à, con đã nói là con không biết gì hết mà, papa Dạ Huân không có nói gì với con chuyện kho báu hết!

- Con đừng nói đùa chứ, còn chuyện về chiếc chìa khoá mở kho báu nữa!

- Con không biết mà, thực sự không biết mà!

Chap 45: Lá gan to ra

Trước mặt cô bây giờ chính là một con đường vắng vẻ, đi một đoạn liền thấy một chậu cây gốm sứ chạm khắc tinh xảo. Một đoạn nữa liền thấy một con chó đang “khăng định chủ quyền lãnh thổ” (Chính là giờ một chân lên và ba chấm với cái cột điện ấy =.=)

A, giờ có ai hiểu tình cảnh của Lãng Nhã Nhi cô đây không?

Chính là, giờ cô đang ở ngoài đường, tay cầm chiếc vali khá lớn. Ai, cô bị đuổi khỏi nhà rồi

>>Replay>>>

- Tiểu Hà, chuyện kho báu ta thực khó nói – Dì Hai chấm chấm nước mắt -Giờ dì rất khó khăn, bọn cho vay nặng lãi nhất định không chịu buông tha cho dì!

- Cháu thật sự không biết mà! – Thanh Hà không biết nói đi nói lại câu này bao nhiêu lần mà dì Hai vẫn không tha cho

- Chứ không phải cha cháu đã truyền kho báu cho cháu hay sao? – Dì hai này có chết cũng không chịu bỏ cuộc

- Cháu không nhớ nữa, lúc ấy cháu còn quá nhỏ! – Thanh hà mệt nhoài dựa lưng vào ghế

Bỗng có tiếng chuông cửa, Hà toan đứng dậy mở, thì Lăng Bà bà đã lên tiếng trước:

- Lăng Nhã Nhi, cô còn ngồi đấy làm gì? Mau ra mở cửa!

Tiểu Nhi giật mình, hơi lúng túng đứng dậy

- A, để cháu đi là được rồi! – Thanh Hà cũng đứng dậy

- Cháu ngồi xuống, Tiểu Hà, cháu còn có việc phải làm, thế chứ cô tangồi ở trước mặt chúng ta làm gì? Thật là ngứa mắt! – Dì Ba ngồi trong phòng bếp cũng nói vọng ra

Nhã Nhi nắm chặt tay, móng tay cắm vào lòng bàn tay, phải nhịn, cô phải nhịn!!!

Cô bỗng có cảm giác, ngôi nhà này đã trở thành căn cứ bị địch chiếm đóng rồi

Nhất là khi ...

- Tiểu My? – Nhi ngó người

- Tôi thì sao? Bà nội gọi tôi lên đây giúp bà việc! Bà bảo không thể sống được ở môi trường có cô!

- ... – Không sống được thì rút đi chứ? Con bà nó...

Sau đó Tiểu My xông thẳng vào nhà, trong khi “chủ” còn đang ngơ ngẩn đứng ***** thẫn

- Tiểu My, cháu tới rồi? – Lăng bà bà ngồi trên ghế sofa, hất cằm

- Dạ, cháu tới rồi! - Tiểu My cười tít cả mắt

Đồ không biết liêm sỉ ah!!!!

Nhi lê từng bước chậm chạp vào nhà

- Lăng Nhã Nhi, cô có bạn chứ? – Lăng bà bà bỗng nhiên hỏi

- ... – Suy nghĩ một lát, cô không thể đoán được bà ta muốn gì nữa – Có!

- Vậy qua nhà bạn cô mấy ngày đi! – Lăng bà bà mặt dày gật gù

- Bà nội? Tại sao Tiểu Nhi phải đi? Em ấy đang bệnh, em ấy phải ...

- Cô ta đi, nhượng lại phòng cho Tiểu My, chứ không thì ngủ ở đâu?

- Tiểu My Tiểu My, cháu sẽ ngủ cùng phòng với Nhi – Thanh hà cực kì tức giận rồi đấy!

- Không cho phép, Nhã Nhi, thu dọn đồ đi! – Lăng bà bà nhất nhất nói giọng lạnh lùng

- Còn đứng đấy à? - Tiểu My cười tươi – Hay để tôi giúp cô vất hết mấy thứ của cô ra đường nhé?

Nhi thật sự đã phải nín nhịn rất nhiều rồi, một giọt nước làm tràn li, chính là tự làm tự chịu!

“Roẹt”

Tiểu My đầu ướt sũng nước, căng mắt nhìn cái con người vừa hất cả cốc nước vào mặt cô kia:

- Cô...cô dám...tôi?

- Cô tưởng tôi không dám? – Nhi cười, nụ cười ác ma thứ thiệt, rồi cầm một cốc nước đầy nữa lên

Trong khi mọi người còn chưa phản ứng kịp, thì Lăng bà bà đã hét lên:

- Lăng Nhã Nhi, cô dám hất cốc nước thứ 2 này vào Tiểu My sao? Cô không coi tôi ra gì phải không? Cô...

Lăng bà bà chưa dứt lời thì ...

“Roẹt”

Thêm một tiếng nữa

Cốc nước này trúng ai đây?

- Cô...Cô? Đúng là không còn tôn ti trật tự gì cả! – Dì hai sợ điếng người lấp bắp

- Mẹ à, mẹ ... – Nhìn thấy Lăng bà bà không phản ứng, dì ba chạy từ trong bếp chạy ra

Phải, chính xác vừa rồi, cốc nước thứ hai không phải hắt vào ai mà chính là hắt vào Lăng bà bà!

Tiểu Nhi chính là người to gan!

Không nói gì, Nhi chỉ lầm lũi đi lên phòng, xách vali đi xuống, không quên “tặng” cho Tiểu Hương một cái lườm:

- Muốn động vào đồ của tôi? Cô không xứng! Mà ai tôi cũng không tha. (Ê ê...Câu này nói với Tiểu Hương thì sướng nha)))

Rồi liếc sang Lăng bà bà đang đứng hình một chỗ:

- Lòng dạ tham lam của các người làm ô uế môi trường sống của tôi!

(Nói hay lắm))

Sau đó, khi đang đứng ở giữa đường này, lí trí của Nhi mới quay trở lại, cuối cùng, cô chỉ thở dài một hơi: Con giun xéo lắm cũng quằn!

(Chỉ vậy thôi à hả?))

Điều quan trọng là giờ cô phải đi đâu đây?

Bỗng dưng cô nhớ tới Hàn Thu, nhà tên ấy rộng như thế, có trốn vào chắc cũng không bị phát hiện đâu ha?

Nhưng mà, cô chính là vừa ném cái gối vào mặt tên đó, rồi vùng vằng bỏ về, giờ quay lại chẳng phải mất mặt tới tận cửa à?

“Reeng Reeng”

Nhi sờ sờ vào túi,a, thật là may, cô còn điện thoại

- Alo?

- Tiểu Nhi à, bạn có nhà không? Minh tới mượn tập toán. – Con cừu Song Nguyệt gọi điện tới thật là đúng lúc

- A, mình không có ở nhà – Nhi cười gian manh – Nhưng mình sẽ tới nhà cậu!

- Được sao? Làm phiền bạn quá! – Song Nguyệt cười vui vẻ, ơ hơ, cô không mất tiền đi xe điện ngầm nữa rồi!

44. Chương 44 : Bỏ

Thôi nói tới việc Tiểu Nguyệt “xúc động” ra sao khi thấy Tiểu Nhi dọn cả nhà tới để đưa tập toán, và Thanh Hà lo lắng thế nào khi Nhi chạy biến mất

Chap này ta sẽ đến với một nhân vật khác - Tiểu Hương!

Ở một ngôi biệt thự cách xa đô thị phồn hoa, có một gia đình đang ngồi ăn tối. Họ ăn trong im lặng. Người đàn ông ăn nhẹ nhàng, người phụ nữ ăn thanh tao, người con gái ăn thanh đạm, nhưng tại sao người con trai kia lại sức kinh người như thế?

- Tiểu Minh, con có thể kiềm cái sự đói khát của mình lại được không?

- Ài on ói óá (Tại con đói quá)

- Tiểu Hương, con ăn nhiều vào chứ!

- ...

Nhưng Tiểu Hương không trả lời. Suốt một tuần nay, Tiểu Hương tự kỉ trong phòng.

Lí do ư?

Cô – đang - thất - tình!

Mẹ cô huých vào người ông Triệu một cái, thì thầm:

- Anh làm gì đi chứ?

- Hả? – Ông Triệu bị “tập kích” bất ngờ - Anh nên làm gì?

- Làm gì là làm gì? Anh nhìn con gái anh kia kìa!

- Nó làm sao?

- Anh suốt ngày chỉ biết đâm đầu vào công việc, không để ý tới con cái – Bà mẹ cần nhàn

- Hừ, em thì biết cái gì? Anh đang điều tra về kho báu của Lăng gia, đâu có rảnh rỗi!

- Từ khi bị con trai tập đoàn showa từ hôn, con bé cứ thất thần...

- Ra là chuyện ấy, thất tình là chuyện bình thường mà! – Ông Triệu cười cười, lại tập trung ngồi ăn

- Con gái em mà bị từ hôn ư? Đừng hòng! Em sẽ bắt nhà showa phải trả giá! - Crắc một tiếng, bà mẹ nắm chặt gậy luôn đôi đũa

Lúc này, Tiểu Hương mới giật mình:

- Dạ?

- Chị à, nếu không ăn trứng cuộn thì cho em đi! - Tiểu Minh hớn hở, vừa xin phép, đũa đã bay tới đĩa trứng cuộn...

.....

Ở trường Vincent bây giờ đang chấn động vì tin tức: Hàn Thu từ hôn Tiểu Hương vì yêu người khác!!!!

Tuy biết Tiểu Hương nổi tiếng nhà giàu nhưng không ai nhận ra Nhã Nhi và Thanh Hà là chị họ của Tiểu Hương cả, và cũng không ai biết, họ chỉ tưởng rằng, bây giờ Nhã Nhi và Thanh Hà chỉ là con nhà dân thường, vianh trai của 2 chị em giờ đã bỏ công việc ở bộ ngoại giao!

Cho nên vì thế, bọn học sinh nhà giàu hay xúm lại chê bai, trêu chọc Nhã Nhi. Sau đó lại bị một “thể lực” của các chị khối 11 gây rắc rối. Học kì 2 mở đầu với cực nhiều khó khăn, đối với Nhi!

Đây là chưa kể Kì Phong cứ hết lần này đến lần khác nhặng nhặng bám riết...haizz

Từ khi ném cái gối vào mặt Hàn Thu, cô chưa lần nào giáp mặt anh cả...

Thanh Hà thì dạo này có những phản ứng hết sức khó hiểu. Nhi ở nhà của Song Nguyệt cũng đã được 1 tuần, mà Lăng bà bà thì chưa có dấu hiệu của việc rục rịch ra về.

Anh trai cũng không nói gì về hành động Nhi hất cả cốc nước vào mặt bàn nội, cũng chỉ hỏi thăm tình hình, lèm bèm vài câu, nhưng ánh mắt như khích lệ cô hất thêm cốc nước nữa vào cái mặt già khó chịu ấy, lại còn pha chút hâm mộ (?)

- Tiểu Nhi, hôm nay bọn mình tới “Stagesed Game” nhé! – Song Nguyệt giờ nghiện game rồi!

- Ủ, cũng được – Nhi vừa nói vừa thu dọn sách vở

- Ôi, hâm mộ quá, hâm mộ quá! – Thanh Hà nức nở sà lại

- Sao vậy?

- Ngày nào chị cũng phải về nhà đúng giờ lo cơm nước phục vụ bà nội, trong khi ấy người giúp việc trợ trợ đi mua sắm!

- Ý chị nói là Tiểu My? - Mặt tuy bình thường, nhưng trán Tiểu Nhi nổi gân xanh
- Ủ, giờ chị thấy Tiểu My dễ ghét thế nào ấy!
- ... - Nhi nghĩ bụng – Em thấy con bé ấy dễ ghét từ lâu rồi!
- Á, thôi, tới giờ rồi, hai đứa đi chơi vui vẻ nhé, chị phải về đây! – Thanh Hà khoác cặp rồi mất hút
- Tiểu Nhi, mình đi thôi! - Tiểu Nguyệt cũng khoác cặp
- Ủ!

...

Ở một góc sân sau trường, những cái bóng hội tụ với nhau, một tiếng cười vút lên:

- Ha ha...Các cậu có coi mặt cái con bé Nhã Nhi ấy lúc tở đồ cả thùng rác vào đầu nó từ tầng 5 không? - Một người lên tiếng
- Hah, tở có thấy!
- Các chị làm việc rất tốt! - Tiểu Hương khoanh hai tay, cười.
- Chúng tôi làm việc này không phải vì cô! - Tiểu Doanh hất mặt
- Ha ha...- Tiểu Hương cười, sau đó mắt cô nàng sắc quắc, hành động xoẹt qua túm lấy tóc của Tiểu Doanh giật mạnh xuống:
- Nói cho cô nghe, tôi cũng chẳng phải loại hiền lành gì cho cam đâu!
- Á Á...đau quá~! - Tiểu Doanh ngoài kêu ra chẳng làm được gì!
- Các cô liệu mà làm ăn đi, đừng để nó nhòm ngó gì vào đồ của tôi! - Tiểu Hương phủi tay, làm mấy sợi tóc vàng vàng rơi xuống!
- ...
- Nhi, cậu có chuyện gì sao? - Tiểu Nguyệt nãy giờ để ý mới thấy Nhi ngồi thất thần
- Không có gì?- Nhi ngơ ngác - Tở linh cảm chuyện gì đó sẽ xảy ra, một chuyện gì đó...tở không nghĩ là nó tốt đẹp!

45. Chương 45 : Trò Chơi Biển Thái Này Ủ? Ta Không Chơi!

- Linh cảm à?- Về vấn đề tâm linh, Song Nguyệt không hứng thú
 - Mà dạo này cậu có chuyện gì không? – Nhi rất hiểu ý – Hình như cậu bỏ bê học hành, chểnh mảng đi rồi thì phải!
 - A, dạo này mình gặp chút rắc rối! – Tiểu Nguyệt nhún vai
- Tiểu Nhi không nói gì nữa, im lặng, cả hai cùng ngồi trầm tư với một suy nghĩ riêng. Giữa không gian náo nhiệt đông đúc của thế giới game, 2 cô gái chỉ như cái bóng lặng lẽ
- Ê, mấy cô gái kia học trường mình phải không? – Một đám học sinh nam đang đi chơi nhìn thấy
 - Ờ, mặc đồng phục trường ta đấy, Hàn Thu, mình rủ họ đi karaoke nhé?
 - Tuy – Hàn Thu ngồi bấm máy chơi game, không để ý.

[Ngắt một chút nha, nói về tài chơi game giữa các nhân vật, thì Kì Phong là người chơi tệ nhất, do không có hứng thú với game, nên anh thường không hay chơi, vì vậy mới có chuyện thua Thanh Hà đậm như thế, còn Nhã Nhi, cô thuộc kiểu người “chơi game giỏi bẩm sinh”, nghĩa là không cần phải luyện hằng ngày như Thanh Hà mà vẫn giỏi ngang bằng, còn Hàn Thu, là người chơi giỏi nhất, là kết hợp của “chơi giỏi bẩm sinh” và “luyện game hằng ngày”, từ đó suy ra, Hàn Thu là game thủ xuất sắc nhất... Tất nhiên là vẫn còn một nhân vật chơi game giỏi hơn Hàn Thu, đó là ai?]

- Ê mấy bạn, xin chào! – Một anh chàng vui tính với khuôn mặt anh tuấn dễ gần tiến lại chào hỏi

- Ô... – hai cô gái giờ mới tỉnh mộng, định thần lại

- Mạn Thiên? – Nhi nhìn thấy anh chàng đang ngơ ngác

- A, đại tỷ...í lộn Tiểu Nhi? Hàn Thu a~Cậu tới đây đi! – Mạn Thiên mở cờ trong bụng

Hàn Thu đầu tiên nghe thấy hai tiếng “đại tỷ” đã giật mình rồi, sau đó bồi thêm hai tiếng “Tiểu Nhi” nữa Người cứng đờ...

- Sao đột nhiên chậm chạp như thế? Vẫn còn muốn chơi à? – Mạn Thiên dốtđột xuất, không để ý tới không khí ngưng ngừng giữa hai người, vẫn còn quá khích

Tiểu Nhi nhìn rõ ràng thấy tai Hàn Thu đỏ lừ lừ, chỉ hận không thể ngay lúc này tặng Mạn Thiên một quả đấm

- Nếu cậu muốn chơi như thế, chúng ta thử chơi xem! – Tiểu Nhi vốn rất tự tin với tài chơi game của mình, đưa tới hậu thư quyết đấu

- Không chơi! – Hàn Thu quay mặt qua chỗ khác, từ đầu tới giờ chưa nhìn mặt cô lần nào

- Theo tôi nhớ thì, sau cái vụ cá cược ấy, cậu không còn dám chơi với tôi nữa thì phải? (p/s: vụ cá cược làm Hàn Thu phải đi học cả 1 ngày ấy!)

- Ai bảo không dám...- Ồ, cuối cùng cũng quay lại rồi!

- Hờ hờ...Là cậu nói đấy nhé

- ... – Lấp bắp, ai đó bị hổ rồi! >o

Thế là trận quyết đấu định mệnh đã tới, bắt đầu từ những trò chơi đầu tiên tính từ cổng vào của thế giới game.

Thực ra “Stagesed Game” cũng có khá nhiều trò chơi biến thái. Tỉ dụ như trò “Thần điều đại hiệp” khi khi gi đấu... cũng có thể bị biến thành “Tìm người yêu” hoặc “Giải cứu người tình”

Mà nếu muốn chơi hết các trò ở đây, thì tốn kha khá thời gian. Cho nên, sẽ loại bớt những trò có tính chất biến thái ra ngoài.

Trong khi 2 “đấu thủ” tranh tài, những người còn lại sẽ làm giám khảo.

Vòng 1: Audition ~ Luật chơi rất dễ, chỉ nhảy theo những chỉ dẫn trên màn hình. Người nào Miss nhiều nhất sẽ thua!

(P/s: bạn nào coi MV Last Friday của Katy Perry rồi thì sẽ rõ)

Nhã Nhi thâm kêu không ổn, nhảy múa, đó là thứ cô ghét nhất, mà ghét nhất thì chắc chắn không thể giỏi

Nhưng mà, Hàn Thu cũng vậy, anh không giỏi nhảy, mắt thì hơi bị cận, lại còn mãi ngắm “ai đó” cũng đang chập vạt ngay với nhót...haizz...

Cuối cùng Tiểu Nhi thắng với tỉ số 6 lần Miss- còn Hàn Thu với 7 lần Miss và những thiệt hại bên trên

- Tiểu Nhi, cậu giỏi quá đi! – Song Nguyệt ôm chầm lấy Tiểu Nhi

- Đúng đúng, Tiểu Nhi thật giỏi – Mạn Thiên lại quá khích, ôm luôn cả hai người vào lòng

- Ê, buông ra! – Hàn Thu máu bốc lên đầu

- Hử? – Tất cả im lặng – Hàn Thu, cậu ghen đấy à? – Mạn Thiên trêu chọc

- Làm..làm gì có? – Ai đó vội lấp liếm

- Thật không có?

- ...

- Thật có..- Nhi nói – Cũng không sao!

-

Vòng 2: Thi bắn cung

“Phập”

“Phập”

- Ê, Hàn Thu, cậu không nhường tôi một chút thì không sống được chứ? – Nhã Nhi thề là, chưa thấy ai như tên này, trăm phát trăm trúng, còn cô, chỉ 9 phát trúng thôi! >o

- Không thể nhường! Đây là thi mà! – Hàn Thu quên mất khoảng cách ngại ngùng giữa hai người lúc đầu, vui vẻ khoái trá đứng trên vị trí của người chiến thắng

- Á... – Cô thua rồi! >”

- E hèm...Hàn Thu – vòng 2 – Thắng!

Vòng 3: Thi đánh bóng

“Chúu”

- Vào rồi! – Hàn Thu vừa nói vừa phòng thủ

- Nói...nói gì vậy? – Không thể, vừa bắt đầu mới có 5 giây mà?

- Tôi thắng rồi!

- Cuộc chiến chưa bắt đầu, Tiểu Nhi, cứ cố gắng lên – Mạn Thiên bên ngoài cổ vũ

“Chúu”

“Bụp”

- Được chưa? – Hàn Thu vẫn giữ nguyên nụ cười lúc đầu

- Hức... – Nhi ủ rũ – Không phục!

- Không phục chỗ nào?

- Đánh lên người ta! Không phục a

~

- Không chơi nữa không chơi nữa!!!!

- Ê, vẫn còn một vòng nữa mà~ – Hàn Thu chán nản, giục giã

- Không chơi nữa đâu

~~ Đi nào! – Hàn Thu cầm tay kéo tuột Nhi đi mất bóng

Ai da~ Sớm đã đi khuất bóng, Mạn Thiên cùng Song Nguyệt ở lại thần thờ...

- Chúng ta cũng ra quán nước bên kia chờ bọn họ nhé?

- Uhm, được, được thôi!

- Chúng ta chơi “thần điêu đại hiệp” nhé? – Hàn Thu thẳng tiến khu vực trò chơi

- Cái trò biến thái ấy hả? – Nhã Nhi giật mình – Không thể chơi!

- ... – Hàn Thu cười – Đi nào

~

Khu vực trò chơi “Thần Điều Hiệp Lữ”....

- To thật đấy! – Hàn Thu không ngại cảm thán, vì tâm trạng anh đang vui

- Không thể chơi mà, nó biến thái lắm đấy!

- Phải chơi thử mới biết độ biến thái của nó chứ?

Chưa kịp nói thêm lời nào, Nhã Nhi đã bị kéo tuột đi.

Khung cảnh mở rộng của Thần Điều Hiệp Lữ là một mảng tối đen.

- Ah – Nhã Nhi tóm lấy tay Hàn Thu – Ra ngoài đi~Ra ngoài đi

~ Không thể – Hàn Thu kéo tay Nhi đi vào trong

46. Chương 46 : Couple Mới Xuất Hiện

- Các vị, muốn thi đấu trò chơi này, cần phải có 4 người – cô nhân viên quản lí trò chơi dừng Hàn Thu và Tiểu Nhi ở cửa

- Thế có nghĩa là sao? – Hàn Thu thắc mắc

- Có nghĩa là, trò chơi này cần 4 người, 2 người vào trước sẽ bị lạc vào mê cung, giống như tái hiện lại sự chia cách của Dương Quá và Tiểu Long Nữ, 2 người vào sau có nhiệm vụ tìm 2 người đi trước, tìm được sớm, coi như thắng – cô nhân viên vô cùng kiên nhẫn giải thích

- A, phải có 4 người cơ, chúng ta không đủ, không thể...- hai chữ “thi đấu” còn chưa kịp nói ra, Hàn Thu đã lôi điện thoại từ trong túi áo:

- Mạn Thiên, đang ở đâu?

- Ồ, tớ đang ở quán nước đối diện thế giới trò chơi!- Tiếng Mạn thiên từ đầu bên kia vọng ra – đang uống nước

- Tới khu “thần điều hiệp lữ” ngay

- Để làm gì? Hai cậu muốn gián tiếp hẹn hò, việc gì cứ phải kéo tớ vào thế?

- Cậu nói linh tinh cái gì? – Hàn Thu đỏ mặt – Tới ngay đi!

- Tớ vừa mới ngồi chưa ấm nóng mà~ – Mạn Thiên uýnh

- Nhớ mang cả con nhỏ ...gì gì đó đi cùng cô ta tới! – Hàn Thu nói

- Con nhỏ nào? Cô ta là ai? – Mạn Thiên thừa biết, Hàn Thu ám chỉ Song Nguyệt, nhưng coi như chưa biết đi

- Đi chết đi!

Hàn Thu khó chịu cụp máy, nhìn thấy Tiểu Nhi đang lờm mình:

- Cái gì?

- Ai là “cô ta” hả? Cậu chán sống sao?

- Không thể thì gọi cô là gì hả?

- Haiz, đồ chậm tiêu!

Hàn Thu ngơ người. Cho đến lúc hai người kia ung dung đi tới. Mạn Thiên cười hỏi:

- Tớ tới rồi!
- Cậu cực kì lè mề rồi
- Thì sao nào? – mạn Thiên bĩu môi – hai cậu vẫn còn cần trọng tài à?
- Không phải trọng tài, mà là bạn chơi! – Nhi nói, sau khi giải thích cặn kẽ luật chơi với 2 người, lí do vì sao cần 2 người
- Ồ, vậy tớ làm Dương Quá! – Mạn Thiên hí hửng – Tiểu Nhi là Tiểu Long Nữ, hãy đi tìm tớ nhé!
- Uh – Tiểu Nhi cũng tươi cười mà đáp lại
- Không được, Mạn Thiên, cậu ở đội tớ – Hàn Thu với tay kéo Mạn Thiên lại
- Á, không phải cậu muốn tớ làm Tiểu Long Nữ của cậu chứ? – Mạn Thiên cả kinh – Không, tớ thích làm Dương Quá cơ!
- Không thích cũng phải làm!
- ...
-

Và thế là, Mạn Thiên (bị cưỡng chế) làm Tiểu Long nữ của Hàn Thu, còn Song Nguyệt (vui vẻ) làm Dương Quá của Tiểu Nhi.

Theo luật, Mạn Thiên và Song Nguyệt sẽ đi vào 2 cánh cửa khác nhau trước, sau khi lượn lung tung lang tang trong cái mê cung biến thái ấy một lúc, Hàn Thu và Nhã Nhi sẽ vào sau, ai tìm ra “bạn tình” của mình trước, coi như thắng

Mà Nhã Nhi giờ quyết tâm hừng hực, cô đã thua mất 2 ván, giờ chỉ có thể mong gỡ hoà thôi!

Lúc ấy, ở nhà, Thanh Hà đang cả kinh nhìn Lăng Bà bà

- Bà nội, bà...
- Cháu ngạc nhiên cái gì? Chuyện này sớm muộn gì cũng sẽ xảy ra, dì không ngờ nó lại tới muộn thế thôi – Dì hai sung sướng, thoải mái ghĩ tới tương lai
- Đúng thế, việc này phải làm từ 8 năm trước mới phải! – Dì ba chen vào
- Lăng Bà bà khí thế cầm bút, trong lòng còn đang bực tức vì cốc nước mà Lăng Nhã Nhi ngang nhiên tạt vào bà. Nắm chặt cây bút lông, Lăng Bà Bà quyết định gạch tên Nhã Nhi khỏi gia phả!
- Dừng lại, bà nội! – Thanh Hà gào lên
- Tại sao ta phải dừng lại? Trong mắt con bé đó đã sớm không có người bà này! – Nói thật, Lăng Bà Bà luôn luôn thương yêu người con trai cả của bà – Tức cha của Thanh Hà và Nhã Nhi, và nhìn Nhã Nhi, Lăng bà bà có thể thấy hình bóng của người con trai bà yêu thương ở trong đó. Nhã Nhi giống cha hơn so với mẹ. Nhưng đau đớn là, nó lại chính là người hại chết đứa con trai ấy!
- Bà, dừng tay, cháu sẽ nói cho bà bí mật kho báu của Lăng Gia mà cha đã nói cho cháu! – Thanh Hà cuống quá, đây là cái duy nhất Tiểu Hà nghĩ được trong lúc này
- Thật sao?? – Dì hai dì ba đồng loạt lên tiếng
- Thật...
- Vậy mau nói – Dì hai kéo tay Thanh Hà, biết ngay là con bé này biết mà
- Thanh Hà không nói gì, chỉ nhìn Lăng Bà Bà
- Lúc này, Lăng Bà Bà bắt buộc đặt bút lông xuống mặt bàn:
- Mau nói đi!

- Cha nói với con...- Thanh hà nhìn xung quanh phòng, 4 con mắt sáng rỡ của dì 2 dì 3, 2 con mắt sắc lẹm của Tiểu My, và đôi mắt đờ đẫn đang chìm vào suy tư của Lăng Bà Bà – Con sẽ chỉ nói cho bà nội biết!

- Cô...!- Dì hai dì bà trợn mắt tức giận

- Ra ngoài đi! – Lăng Bà Bà thở dài

Tiểu My ngoan ngoãn ra ngoài, trước khi đi còn ném một ánh mắt không can tâm về phía Hà

- Bọn con thì sao chứ? người cùng một nhà mà! – Dì Ba bắt lực lên tiếng nì nèo

- Ra ngoài! – Lăng Bà Bà cứng rắn nói

- ... – Dì 2 dì 3 ra ngoài

- Giờ con nói đi, bí mật về kho báu, nó ở đâu? – Đặt tầm mắt về phía Hà

- Nó ở ...

- Đâu rồi? Ở đâu rồi? – Nhã Nhi chưa bao giờ mất bình tĩnh như lúc này! Dương Quá ơi là Dương Quá! Trốn sao mà kĩ thế?

Cùng lúc đó, phía Hàn Thu cũng đang cực kì cực khổ!

- Tên Mạn Thiên chết tiệt! Người đang trốn ở đâu hả? Cút ra đây mau lên!

Mạn Thiên lấp ló ở một nơi gần đó, cười nhe răng:

- Còn lâu!

- Song Nguyệt, bên cậu thế nào? – Trong khi 2 kẻ ngốc là Hàn Thu và Nhã Nhi đang lòi mắt đi tìm, Tiểu Long Nữ Mạn Thiên và Dương Quá Song Nguyệt gọi điện cho nhau

- Vẫn bình thường, giờ tớ phải làm gì đây? – Song Nguyệt hạ thấp giọng

- Giờ khiến cho Tiểu Nhi nhìn thấy cậu và cậu chạy tới chỗ Hàn Thu! – Mạn Thiên cười gian xảo

- Khó lắm, tớ chạy rất chậm! – Song Nguyệt đỏ mồ hôi, cô mà bị Tiểu Nhi tóm được, sẽ bị Mạn Thiên bắt khao một châu lớn

- Cố lên, chạy hết sức là được! – Mạn Thiên coi như không nhìn thấy nguy cơ trước mắt

Sau 2 tiếng “soạt soạt” khiến Tiểu Nhi nghe thấy, Song Nguyệt cầm cổ chạy

- Tiểu Nguyệt! Tớ ở đây cơ mà~ – Nhã Nhi đuổi theo, cô nàng này chạy chẳng nhanh gì cho cam!

- ... – Cầm đầu chạy, rống, Tiểu Nhi, tha thứ ỉnh nhé!

- Tiểu Nguyệt!!!!

.....

.....

.....

- Tiểu Nguyệt, cậu giỏi lắm! – Mạn Thiên bất thành linh kéo Tiểu Nguyệt vào một góc

- Phù phù...! – Tiểu Nguyệt thở dốc...chết...chết con nhà người ta rồi!

Lúc ấy, Tiểu yêu nữ đang lơ ngơ lạc vào bẫy của Đại ma vương Mạn Thiên đã giăng sẵn

Đi lung tung

-- Như vậy có làm sao không? – Tiểu Nguyệt thấp giọng nỉ non

- Không sao đâu! – Mạn Thiên nháy mắt, bỗng chốc thấy Tiểu Nguyệt đỏ mặt không dám nhúc nhích

- ...

- Sao vậy tiểu Nguyệt? – Mạn Thiên buồn cười nói, không phải thích anh rồi đấy chứ? Anh trước giờ không có ý định quen ai đâu, tất cả chỉ là đùa vui thôi. Có lẽ, giờ cũng vậy!

47. Chương 47 : Tiếng Chuông

- Tôi...không sao cả! – Song Nguyệt ngô nghê đáp, rồi cơ thể theo ý thức dịch ra khỏi ngực Mạn Thiên

- Cần thận ! – Mạn Thiên kéo người cô dán vào người mình như cũ – Nếu để họ nhìn thấy kế hoạch sẽ bị đổ bể !

Song Nguyệt có chút ngượng, ai da nha

~Lúc bấy giờ, Nhã Nhi đang đi loãn quanh, và....

Gặp Hàn Thu!

Cả hai mắt to trừng mắt nhỏ một hồi, mới cùng thở dài quay mặt đi

- Khoan đã ! – Hàn Thu nói

- Có chuyện gì ? – Tiểu Nhi quay đầu

- T..tôi, cái chuyện hôm trước...hôm trước... – Đại ca Hàn Thu mạnh mẽ oai hùng, đứng trước một cô gái nhỏ bé tim đập chân run

- ... – Nhi kiên nhẫn đứng đợi

- Tôi...có thể một lần nữa... – Hàn Thu hít sâu một hơi – Tổ tình?

- Tổ tình? – Nhắc lại 2 từ này có 3 người, một là Nhi, hai là Song Nguyệt, còn người cuối cùng là đại ma vương mưu mô đầy mình

Nhưng do đại ma vương và con cừu non Song Nguyệt đứng quá xa, cho nên may cho họ Hàn Thu không nghe thấy gì

- ...

- Tổ tình mà phải hỏi? – Nhi muốn bật cười ngay bây giờ, nhưng cô cực lực nén lại, để khỏi phá vỡ không khí lãng mạn, ôi chao, nén cười đúng là việc gây nội thương! – Nếu tôi nói không thì làm sao?

- Thì tôi cứ tỏ tình đấy! – Hàn Thu ương ngạnh đáp

- Thế thì cậu phải hỏi tôi làm gì? – Đúng là tên ngốc

-

Im lặng hồi lâu, không thấy ai nói gì, Nhã Nhi không kiên kị nhìn chăm chăm vào Hàn Thu

- Ách, có thể nói gì đó được không? – Hàn Thu không chịu nổi, nhưng ánh mắt anh không giây nào rời khỏi gương mặt thanh tú của Tiểu Nhi

- Được thôi, tôi đang chờ cậu tỏ tình...- Tiểu yêu nữ cố kéo dài giọng – Biết đâu tôi đồng ý?

- ... – Hàn Thu nhú mày, trái với phản ứng vui mừng đã tưởng, anh tức giận – Đừng đùa cợt tình cảm của tôi

- ...Cậu nghĩ...tôi đùa cợt tình cảm của cậu? Tại sao?

- Cô chưa bao giờ có tình cảm với tôi! – Anh cụp mi

- Sao cậu biết? – Nhi tránh không được tâm trạng không vui

- ...

- Đừng nói linh cảm của con trai nhé? Tôi không tin đâu!- Nhi cười – Cậu nói đi, tôi đang chờ...chờ cậu!

- ... – Im lặng một lúc nữa....

Đại ma vương núp ở cách đây không xa cũng phải nghiêng rằng **** rửa HànThu! Của dâng đến tận miệng mà định nhả ra!!!! Cậu là đồ đầu đất củanhững thằng đầu đất à?!!

- Tôi...- Cuối cùng, không phụ lòng Mạn Thiên, Hàn Thu đã chuẩn bị nói – Tôi thích em, em có thể một lần nữa...một lần nữa...

Đến đoạn này, Hàn Thu bí từ! >o< (bí=“” từ=“” đúng=“” lúc=“” quan=“”>

- Một lần nữa? – Tiểu Nhi vốn là Tiểu yêu nữ, không hiểu cho người ta thì thôi...

- Một lần nữa... – Hàn Thu đỏ mặt, biết trước có ngày này, anh nhất định đi học những buổi có tiết ngữ văn mới được!

Nhưng người ta nói biết trước đã giàu mà!

- Thôi được rồi, cậu không nói được thì thôi vậy..! – “Tôi hiểucậu định nói gì mà”, đang lúc Tiểu Nhi định buông tha cho Hàn Thu, nhưng chưa kịp nói hết câu, Hàn Thu đã hiểu lầm ý cô là “Tôi không đủ kiênhẫn nghe anh tỏ tình nữa”

- Khoan đã...- Anh lóng ngóng không biết làm gì, thế là trong 1giây quyết định sẽ chuyển từ lời nói sang hành động! – Ôm ai đó vào lòng!

- Ô là la...Hàn Thu trông thế mà bạo ghê ta! – Cặp đôi nào đó đang xem phim sống động

Im lặng, im lặng, im lặng.....

- Vẫn không được sao? – Hàn Thu kéo Tiểu nhi ra, hai bàn tay vẫn đặt lên vai cô

- Sao anh biết là không được? – Tiểu Nhi cười giả lả

- ...Thế là được à? – Hàn Thu thăm dò, không thể để mừng hụt được

- ...Được! – Tiểu Nhi đáp nhẹ như lông bay

- ...? – Được, anh có nghe nhầm không? – Nói lại đi, một câu nữa

- Em đồng ý làm bạn gái của anh, anh đã mừng tới ngất đi chưa? – Tiểu Nhi bật cười khanh khách

- Anh không ...không nghe nhầm chứ?

- Có cần em véo anh một cái không? Anh không có mơ đâu!

Cuối cùng, khi anh chị tâm sự xong, Đại ma vương cùng cừu non mới ra khỏi ổ, đến trước mặt bọn họ đòi một cái công đạo

Cũng chẳng có gì, sau khi giải tán quốc hội, Hàn Thu đưa Tiểu Nhi về nhà

- Anh có thể gọi em là Nhi Nhi được không? – Hàn Thu nói

- Thích gọi thì gọi, sao anh ngốc thế?

- Nhi Nhi, em thích anh từ bao giờ? – Vấn đề này, anh rất muốn biết nha

- Em chẳng nhớ! – Cô thì tất nhiên không muốn nói

- Sao lại không nhớ? – Anh nhú mày

- Thế anh thích em từ bao giờ, Tiểu Hàn? – Nhi lại cười, hôm nay cô rất muốn cười nha

- ... – Chẳng lẽ nói anh không nhớ sao? – Ừ thì...anh quên rồi

-- ...Anh phải nhớ chứ? – Nhi nắm chặt tay Hàn Thu, tay hai người đan vào nhau

- Có lẽ là...từ khi nhìn thấy em thì uống rượu ở quán bar! – Hàn Thu thành thật đáp

- Khoan khoan? Tiểu Hàn, anh thích con gái uống rượu à? – Nhi trợn mắt
 - ... – Tất nhiên là không rồi
 - Hôm ấy em nhớ, anh tỏ tình với em lần đầu tiên! – Nhi nhíu mày cố tình nhắc lại làm ai đó thẹn muốn độn thổ
 - ...
 - Chẳng lẽ, anh thấy thỉnh thoảng em một chút là lập tức tỏ tình luôn không cần suy nghĩ? Tình yêu sét đánh mãnh liệt?
 - ...
 - Sau khi bị em từ chối, anh lại tỏ tình thêm 2,3 lần nữa? Thật là si tình đó!
 - Em đừng nói nữa! – Hàn thu thẹn quá hoá giận, quay khuôn mặt đỏ như tôm luộc qua chỗ khác
 - Cho em xem nào, Tiểu Hàn, quay mặt nhìn em nè
 - ~~ Không!
 - Cho em xem tình trạng anh đỏ mặt như thế nào nào! – Nhi chạy tới hướng Hàn Thu quay mặt đi, quyết tâm xem bằng được khuôn mặt của anh
 - Không! – Tiểu hàn đáng thương lại quay qua chỗ khác
 - ... – Nhi lại chạy ra đứng hướng Hàn Thu quay đi
 - Cuối cùng, Tiểu Hàn thông minh đột xuất ôm lấy Tiểu Nhi, để ặt cô gác lên vai mình, và ngược lại, thế là cô không thể nhìn thấy cái bộ dạng đáng xấu hổ này của anh nữa rồi
 - Anh chơi xấu! – Tiểu Nhi tuy nói thế, nhưng vẫn để yên cho Hàn Thu ôm
 - Ừ, anh chơi xấu – Không ngại thừa nhận, anh tiếp tục ôm cái cơ thể nhỏ nhỏ êm êm, mềm mại vào lòng
 - Đi thêm một quãng nữa, ngôi nhà bao bọc bởi hoa sữa hiện ra, Tiểu Nhi mới giật mình thức dậy khỏi hạnh phúc
 - Tới nhà em rồi! – Hàn Thu cười cười, nhìn khuôn mặt trắng bệch của Nhi có chút giật mình – Em ổn chứ?
 - Em không sao! Em chợt nhớ ra mình đang ở Nhà của Cừu Cừu – Ngay ngày hôm nay, Tiểu Nguyệt đáng thương đã có biệt danh mới
 - Cừu Cừu nào? – Hàn Thu ngớ ngác
 - Là Song Nguyệt
 - Đây là nhà em mà? – Hàn Thu nheo đôi mắt nghi hoặc – Là chuyện gì vậy? Không thể nói với anh sao?
 - ...Em xin lỗi!- Nhi nhíu mày, e hèm, mới làm bạn trai cô được có mấy tiếng mà giờ đã muốn lo tất cả chuyện của cô rồi cơ đấy!
 - Thôi được, anh đưa em về nhà của Cừu Cừu! – Cái tên Song Nguyệt này có lẽ sắp chìm vào dĩ vãng
-
- Là chỗ này? – Lãng bà bà nheo mắt nhìn gốc cây Tử Đinh Lăng
 - Đúng, cha nói với cháu, chôn ở hướng Bắc gốc cây Tử Đinh Lăng trong vườn nhà
 - Yah~Cuối cùng chúng ta cũng tìm thấy kho báu Lăng Gia bao đời để lại rồi! – Dì 2, dì 3 đồng thanh lên tiếng, sai Tiểu My cầm theo cây cuốc
 - Sau một hồi đào đào bới bới, một chiếc hộp lấm đất được mang lên
 - Là cái này? Sao nó nhỏ thế? – Dì 3 dăm chiêu, đã nghi ngờ lời nói của Tiểu Hà

- Đúng vậy, nghe nói kho báu Lăng Gia rất lớn, sao có thể đựng trong cái hộp nhỏ này? – Dì hai cầm chiếc hộp lắc lắc

Hai tiếng “leng keng” vang lên...

5 người có mặt tại đó im lặng lắng nghe

- Rất giống tiếng chuông lục lạc! – Tiểu My nói

- Mau mở ra xem, Hà Hà, chìa khoá mở chiếc hộp này ở đâu?

- Không cần – Tiểu Hà cầm chiếc hộp, nhẹ nhàng mở ra - Nó không khoá

- Dì hai, dì ba cùng Lăng Bà Bà giật lại chiếc hộp, chăm chú nhìn vào

.....

.....

.....

Không có gì?

Tại sao lại không có gì?

- Tiểu Hà, chuyện này là sao? – Dì ba là người đầu tiên tỉnh khỏi sự bàng hoàng

- Rõ ràng nghe thấy tiếng lục lạc leng keng mà! – Dì hai vẫn còn ngơ ngác

Lăng Bà Bà đóng chiếc hộp, lắc thử vài cái, chiếc chuông lục lạc vẫn phát ra, nhưng khi mở hộp, lại chẳng thấy cái gì

- Các dì nghĩ, hộp kho báu không có khoá ư? – Thanh Hà cười

- Ý cháu là gì?

- Cái hộp này có khoá, phải có khoá mở, mới biết trong này có gì! – Thanh Hà thông dong quay lưng đi

- Ở trong này có một ngăn bí mật – Lăng Bà Bà chậm rãi nói – Cho dù phá cái hộp, cũng không thể tìm được cái ngăn bí mật ấy, nhất thiết phải có chìa khoá!

- Mẹ, mẹ biết?

- Phải, cha các người ngày trước rất giỏi trong việc đặt bẫy, cái hộp này, chỉ là một sản phẩm của ông ấy thôi – Lăng Bà Bà nhìn dì hai dì ba

Thanh Hà đã dừng cước bộ từ bao giờ, quay người nhìn Lăng Bà Bà

- Lăng Thanh Hà, chìa khoá đâu? – Tiểu My khoanh tay trước ngực, hăng giọng nói

- Đúng, Tiểu Hà, cha cháu đưa cho cháu bí mật kho báu, thì cũng phải đưa chìa khoá

- ... – Thanh Hà cười một tiếng, rồi chậm rãi nói – Cha cháu, đã không tuân theo truyền thống Lăng Gia!

Thanh Hà kể lại, sự việc mười năm trước, khi cô mới 7 tuổi, cha cô nói, bí mật kho báu này, theo truyền thống, phải truyền cho người con gái trưởng

Cha cô xoa đầu cô, nhẹ nhàng nói:

- Hà Hà, ông ngoại con, là người đầu tiên không tuân theo truyền thống Lăng Gia, ông đã không trao bí mật kho báu cho dì hai của con!

- Tại sao hả cha? – Thanh Hà ngây ngô hỏi, còn Tiểu Nhi vẫn ngồi im lặng

- Ông ngoại nói, dì hai có lòng tham vô đáy, kho báu vào tay dì hai, sẽ bị tiêu sạch

- Thế kho báu cuối cùng tới tay ai? – Thanh Hà hiếu học tiếp tục hỏi

- Vào tay cha! – Cha cô cười – Và giờ cha truyền cho con, như vậy cha đã hết trách nhiệm canh giữ kho báu

- Có nghĩa là trách nhiệm ấy giờ thuộc về con? – Thanh Hà nhất thời vui sướng

- Ủ – Cha cô cười – Nhưng cha không muốn Nhi Nhi bị họ hàng hắt hủi, vì thế, Hà Hà, con sẽ giữ bí mật kho báu, còn Nhi Nhi, con cầm chìa khoá kho báu!

- Thật sao? – Thanh Hà sự vui sướng nhân đôi

- Sự việc hôm nay, Tiểu Hà, Tiểu Nhi các con không được nói với ai Tiểu Nhi cầm chìa khoá kho báu nghe chưa?

- Bất kì ai ạ? – Thanh Hà cho ngón tay cái vào miệng mút mút

- Ủ

- Còn Tiểu Mỹ, bạn thân của con?

- Không được

- Dì ba?

- Cũng không được

- Bà nội?

- Không được nốt

- Anh trai và mama?

- Không...à được thôi! – Cha cô mỉm cười dịu dàng xoa đầu Hà Hà anh lợi và tiểu Nhi trầm tư từ nãy tới giờ không nói lời nào

Cha cô dịu dàng như thế đấy

Và 2 năm sau, ông cùng mẹ cô đã ra đi.....

Chuyện này vẫn còn là một bí mật lớn.....

48. Chương 48 : Gọi Đại Đi!

“Hãy, tới nơi rồi!” Hàn Thu rất rất chán nản, cả quãng đường đi từ nhà NhiNhi tới nhà Cừu Cừu là do đi bộ, sao mà tới nhanh vậy?

“Ừm, cảm ơn, em vào nhà nhé!” Nhi Nhi cười hạnh phúc, còn không quên trên “Anh tốt nhất đừng nên tới bar nữa, em mà ghen là dễ sợ lắm đó nha~”

“Anh biết rồi!” Hàn Thu ấp úp nói, không được tự nhiên xưng anh- em với Tiểu Nhi “Nhưng mà, em cứ thế...mà vào nhà sao?”

“.....”

Một khoảng im lặng bao trùm...

Không cứ thế đi vào nhà thì đứng ngoài này làm gì nữa???

Hai người đứng nhìn nhau trên trời...

“Không, ý anh là...” Hàn Thu, trong đầu mày chứa cái gì vậy?

Trong đầu Hàn Thu giờ đang có hai giọng nói, giọng nói thứ nhất là của một Tiểu Hàn Thu có đôi cánh màu đen:

“Không đợi bây giờ nói thì còn tới bao giờ? Mau nói đi, mặt dày một chút có sao đâu!”

Sau đó, một Tiểu Hàn Thu có đôi cánh màu trắng xen vào

“Không được, ta chỉ vừa mới làm bạn trai cô ấy có mấy tiếng thôi. Nếu như làm cô ấy sợ, chia tay luôn thì biết làm sao giờ? Có biết là làm được bạn trai cô ấy khó lắm không?”

“Ầy, chẳng phải làm bạn trai cô ấy chỉ để làm việc này thôi sao?” Hắc Tiểu Thu cười khẩy

“Không phải, làm bạn trai cô ấy để yêu thương cô ấy mới phải!” Bạch Tiểu Thu không chịu thua

“Đây không phải hành động yêu thương sao?” Hắc Tiểu Thu tức giận nổi sung

“Không phải, đây là phi lễ! Thời gian còn dài, tìm hiểu kĩ một chút rồi hẵng làm!” Bạch Tiểu Thu khoanh tay quay mặt đi chỗ khác

Hàn Thu chính cống rồi rồi ren ren, lắc lắc đầu, làm cho Hắc Tiểu Thu hay Bạch Tiểu Thu bay hết cả đi! Đừng có lộn xộn!

“Không có gì, em vào nhà đi!” Mặt anh đỏ lên một mảng

Hàn Thu xoay người, lòng đầy tiếc nuối, không phải những đôi tình nhân trước khi tạm biệt thường làm chuyện này sao? Sao anh lại không có phúc được hưởng?

Đúng lúc Hàn Thu đang than thân trách phận, Tiểu yêu nữ tinh ranh cũng vừa thông suốt, chạy tới phía Hàn Thu, kéo tay anh ấy lại

“Làm gì th...”

Chữ “thế” còn chưa có nguyên vẹn đâu, nhưng mà môi đã bị môi của bạn tiểu yêu nào đó khoá chặt lại rồi!

“Lần cưỡng hôn trước đây của anh...” Nhi thì thầm “Giờ em trả lại nó cho anh!”

(E hèm, nếu bạn nào không nhớ, ta sẽ nhắc lại cho, cái lần mà kì phong tỏ tình với Nhi ở trường rồi hôn trộm Nhi ấy, cái lần đó, e hèm, anh Hàn Thu cũng hôn... :9 Không nhớ nữa thì ta cũng chịu thôi~)

Khi Nhi thông thả bước vào nhà, Hàn Thu vẫn ngây ngốc ở chỗ cũ

Mình vừa bị làm gì?

Mình vừa bị làm gì ấy nhỉ!?

Mười lăm phút sau, anh nhận được tin nhắn, là của Nhi Nhi:

“Anh đi về đi, còn đứng đó người ta sẽ tưởng là biến thái!”

Sau đó anh mới thần thờ ra về

—————Đừng có gốc như thế phân cách tuyến—————

Một quán bar đồ sộ, tiếng nhạc ầm ĩ làm người ta không thể nghe xem người bên cạnh đang nói cái gì!

“Kì Phong, cậu làm gì thế?” Mạn Ngọc, anh trai Mạn Thiên, đồng thời là bạn thân của Kì Phong giằng cái cốc của anh, mở lời khuyên nhủ “Đừng uống nữa, về nhà đi!”

“Đưa cho tớ!” Kì Phong ngà ngà say nói

“Còn uống nữa, tớ gọi ẹ cậu đấy!” Mạn Ngọc diễn hình cho loại người nghiêm túc cương trực

“Kệ tớ!”

Sau khi thấy một hồi khuyên nhủ không thấy có kết quả, Mạn Ngọc thở dài

“Sao vậy?” Một giọng nữ thanh thoát gần tới

“Kì Phong điên rồi!” Mạn Ngọc cũng bó tay, chỉ có thể nháy mắt ý bảo anh nhân viên kia đừng bồi rượi nữa

“Ha ha, anh ấy thất tình à?” Giọng nữ cười như tiếng chuông

“Kệ anh ấy đi, mà sao em lại ở đây, anh bảo em ở nhà cơ mà?” Mạn Ngọc quay sang lườm cô gái

“Nhưng anh tới được đấy thôi!” Cô gái dễ thương phụng phịu

“Anh là anh, em là em, Mĩ Hồng!” Mạn Ngọc có ý đuổi cô đi

“Anh xem, ở quán bar nhiều mỹ nhân như vậy, nếu em không canh anh, anh chạy tới chỗ mấy cô gái kia thì sao?” Mĩ Hồng cần nhần

“.....” Mạn Ngọc, sở đoản: tranh cãi với người khác, bao giờ cũng không thể thắng, kể cả với một người say cũng thua!

“Thế thì gọi cho cô gái đá anh ấy tới đây đi, để em xem nào!” Mĩ Hồng ghì tay vào túi áo Kì Phong, móc ra cái điện thoại

“Em làm gì thế?” Mạn Ngọc giật mình

“Xem nào, danh bạ có cha này, mẹ...mẹ? Sao có tới 2 mẹ? Ồ, có Nhi Nhi, và Hà Hà...hết?”

“Ồ, ngoại trừ cha và mẹ, còn có 2 cô gái, vậy là cô nào?” Mạn Ngọc dăm chiêu

“Hay gọi đại đi!” Mĩ Hồng lè lưỡi “Đằng nào cũng chỉ có 2 cô thôi mà, vào cô nào cũng không sợ thiệt!”

“Cũng được!” Bình thường Mạn Ngọc chẳng bao giờ đồng tình với mấy hành động bậy bạ của Mĩ Hồng, nhưng mà giờ cũng gấp lắm rồi

“Vậy cô này đi, em chọn cô này!”

49. Chương 49

Bởi vì HVAQ sắp đi tới hồi kết, cho nên ta đã “khởi động” trước, “phát sóng” HVAQ phần 2!!!! Ta da

~Chap 51: Có chút ghen tỵ rồi

Buổi tối mùa đông nào đó, thời tiết thì rất lạnh, nhưng mà đáng tiếc không có bông tuyết nào rơi cả. Chỉ có không khí rất ẩm đậm mà thôi!

Reeng...reeng...

Tiếng chuông điện thoại của ai đó kêu vang, làm chủ nhân của nó – là người hiếm khi chăm chỉ làm bài tập về nhà nhú mày

Khi nhìn thấy tên người gọi tới, cô gái đó không khỏi giật mình? Hấn? Hấn gọi tới làm gì?

Chần chừ hồi lâu, chiếc điện thoại đã kêu hết chuông rồi tắt lịm, cô gái lúc này mới giật mình

“Tắt rồi?”

Sau đó, cô gái ném chiếc điện thoại ra giường, tiếp tục làm công việc của mình, cơ mà tinh thần hừng hực đã lặn mất tăm, đầu óc không tập trung cứ nghĩ về người đó, hấn ta gọi ỉnh làm gì?

Ở đầu dây bên kia...

“Không nghe máy” Mĩ Hồng lườm điện thoại “Rõ ràng là có chuông mà!”

“Aiz” Mạn Ngọc thở dài nhìn Kì Phong đã gục xuống bàn “Gọi lại đi!”

“Vẫn cái cô đó hả?” Mĩ Hồng kì cục nói “Gọi cho cô khác đi”

“Em gọi lại đi!” Mạn Ngọc vẫn khẳng khái bắt Mĩ Hồng gọi lại

“Được rồi!”

Reeng ...reeng...

Cô gái ngồi trên bàn học giật nảy mình, liếc nhanh chiếc máy nằm trên giường, rồi dùng tốc độ ánh sáng chớp lấy nó:

“Alo?”

“A, nghe máy rồi!” Mĩ Hồng bên kia cười tươi

Giọng con gái? Con gái cầm máy của Kì Phong? Con gái?

“A, cô là Hà Hà phải không?” Mĩ Hồng khe khẽ đáp

“Phải, cô là ai?” Thanh Hà nhú mày, trong giọng nói không khỏi có chút ghen tuông khó chịu

“Ày, đừng hiểu lầm, tôi với Kì Phong là bạn, tôi có bạn trai rồi, bạn trai tôi là Mạn Ngọc...” Tính ba hoa nói nhiều của Mĩ Hồng tái phát, làm Mạn Ngọc phải giựt lấy cái điện thoại:

“Cho hỏi, cô quen Kì Phong chứ?” Bất ngờ một giọng nam nói làm Thanh Hà thích ứng không được

“Có quen”

“Cho dù có quan hệ gì với Kì Phong, nhưng mong cô có thể tới đây!” Mạn Ngọc nghiêm túc nói

“Tới đâu?”

————— Quán bar phân cách tuyến —————

“Cái gì đây?” Thanh Hà lần đầu tiên đứng trước một quán bar to như vậy, cô là “con nhà lành” mà, không khác gì người nhà quê mới ra thành phố cả

~“Tiểu Hà, ở đây!” Mĩ Hồng vẫy vẫy tay chuyển sự chú ý của Thanh Hà qua bên đó

Cô nhìn thấy một cô gái xinh đẹp với mái tóc vàng dài hơi xoắn rất dễ thương, đứng bên cạnh là một thiếu niên khá bảnh đang chặt vật cồng một “núi thịt” nữa

Mà cái “núi thịt” kia chẳng phải là Kì Phong sao?

“ÀY, cô tới rồi sao? Kì Phong giao cho cô nhé!” Mĩ Hồng mỉm cười

“.....” Thanh Hà trân trối nhìn “Sao lại giao cho tôi?”

“Cô không phải người đã đá anh ta sao?” Mĩ Hồng mở to mắt

“Không.....”

“Thế thì mình nhầm rồi Tiểu Ngọc, phải là cái cô tên Nhi Nhi kia cơ” Mĩ Hồng ngây thơ nói toẹt “Cô có quen cô gái tên Nhi Nhi không?”

“.....” Thanh Hà xám mặt “Có”

“Ồ”

“Nó là em gái song sinh với tôi!”

Im lặng, im lặng, im lặng.....

“Mĩ Hồng, em thật giỏi, thành công trong việc khiến chuyện này trở nên phức tạp hơn!” Mạn Ngọc mỉa mai nói thầm

“Anh quá khen” Mĩ Hồng hắc tuyến

“Được rồi, đưa cho tôi!” Thanh Hà cũng thở dài

“.....” Mạn Ngọc bất động

“Sao vậy?” Mĩ Hồng nhìn Mạn Ngọc hỏi chằm to đùng

“...Nhưng mà, cô ấy không có phải là người...” Mạn Ngọc đáng thương rất trọng tình nghĩa

“Đưa cho cô ấy đi! Anh không định về nhà với em hả?” Mĩ Hồng nhấn mạnh “Về nhà với em” khiến mặt ai đó đỏ bừng

Sau khi chuyển nhượng xong, Thanh Hà đau khổ kéo Kì Phong lên xe taxi đang đứng chờ

“Tại sao anh phải làm thế này?”

“Anh thích Tiểu Nhi tới mức ấy?”

“Tại sao chỉ là Tiểu Nhi?”

“Em có chút ghen tỵ rồi”

Chap 52: Không còn gì hối hận

Thanh Hà đưa Kì Phong lên một chiếc taxi, tài xế mỉm cười quay lại nói:

“Bạn trai cô say quá rồi! Cô không trông chừng cậu ấy sao?” Chắc bác tài này làm việc ở đây đã mấy năm nay, tình trạng này không phải là hiếm nữa

“A...Tôi...” Thanh Hà khổ sở không biết giải thích sao, ấp úng mãi, cô quyết định không nói gì

“Cô muốn đi đâu?” Bác tài đặt tay lên vô lăng thở dài

“A, cho cháu tới phố A ạ!”

Và chiếc taxi chuyển bánh đột ngột, Thanh Hà suýt đổ về phía trước. Và Kì Phong thì mắt nhắm mắt mở tỉnh lại:

“Đi đâu?”

“Tỉnh rồi?” Cúi mặt nhìn Kì Phong đang gỗi lên chân mình, cô nói: “Đang về nhà anh!”

“Không về!” Kì Phong say rượu trở nên rất giống con nít đòi đồ chơi, nhất mực “Không về đâu!”

Cô đỡ khóc đỡ cười: “Không về? Không về thì đi đâu?”

Bác tài ngồi phía trước cười lớn:

“Chắc cậu ta sợ mẹ mình phát hiện uống rượu, nên không muốn về!”

“Thật ư?” Thanh Hà bật tiếng hỏi, như hỏi Kì Phong, cũng là hỏi mình. Có thật bác Thanh Hoà không biết Kì Phong uống rượu không?

“Không về đâu! Không về đâu!” Kì Phong ngồi trong xe không ngoan ngoãn tay vung vẩy làm loạn lên

“Được rồi, bác có thể tìm cho cháu...một cái...” Cô mặt dày mở miệng

“Khách sạn chứ gì?” bác tài tâm lí mỉm cười

“A, không phải như bác nghĩ đâu! Cháu không...” Cô đỏ mặt phân bua

“Haha...Ta hiểu mà!”

Đúng lúc đó, điện thoại kêu lên

“Alo, anh à!” Là anh trai gọi cô

“10 giờ 30 phút 25 giây rồi em còn đi đâu thế?”

“Em...tới ngủ chung với Nhi!” Hà không bao giờ nói dối, nên dĩ nhiên bõrối không biết làm sao. Một tay trật vật bịt miệng tên trẻ con kia, một tay lại cầm điện thoại

“Thật chứ?”

“Th...Thật mà...”

“Hừ!”

Nói rồi anh trai cô cụp máy, Thanh Hà buông tay, cầm điện thoại nhanh chóng nhấn số của Nhi, cơ mà có lẽ anh cô nhanh tay hơn, khi gọi cho Nhi thì đã máy bận rồi!

Thanh Hà chấp hai tay...nguyện cầu!

Cùng lúc đó, ở nhà Cừu Cừu...

“Tiểu Nhi, con bé Thanh Hà có ở đó không?” Anh trai sầm mặt hừ lạnh

“Thanh Hà?” Cừu Cừu nghe điện, bất ngờ không biết nói gì hơn “Anh là?”

“Tôi là anh trai Nhã Nhi và Thanh Hà, em có phải là Tiểu Nguyệt không?”

“Dạ Phải!” Cừu Cừu gật đầu

“Cho tôi hỏi...”

“A, anh trai, có chuyện gì thế?” Nhã Nhi vừa tắm xong, nhnhanh như cắtgiật điện thoại của Cừu Cừu “Tiểu Cừu à, cho tớ nhờ một chút!”

“Con bé Thanh Hà có ở đó chứ?”

“Dạ?” Nhã Nhi cứng người “Có ạ, chị ấy đi mà không báo với anh sao? Giờchị ấy đang đánh răng!” Nhã Nhi nói dối điêu luyện hơn, liều mạng nháy mắt với Tiểu Cừu

“A...ai ọi ấy?? (ai gọi đấy)” Tiểu Cừu hiểu ý, giả vờ nói giọng bập bẹ chứng tỏ mình đang đánh răng!

“Được rồi, hai đứa ngủ sớm đi!” Anh trai cụp máy, và Thanh Hà gọi ngay sau lúc đó

“Tiểu Nhiiiiiii...”

“Chị đi đâu thế?”

“Có thoát không?”Câu đầu tiên là sốt sắng hỏi chuyện

“Hừ” Nhã Nhi nghiêm mặt “Dĩ nhiên thoát, em mà!”

“Hihi...! Cảm ơn em nhiều lắm!” Thanh Hà tổn thọ

“Chị đang làm gì thế?” Tiểu Cừu dí sát tai vào điện thoại

Rồi sau đó Thanh Hà kể lại toàn bộ câu chuyện, Nhã Nhi mỉm cười gian manh:

“Thanh Hà à, cố gắng lên!”

“Cố ...cố gắng gì chứ!” Thanh Hà đỏ mặt

“Hihi...”

“Thôi đi!!!!”

Màn xanh, mền đỏ, rèm xám...

Đèn ngủ nhấp chồn huyền bí...

Khách sạn ... =_=”

Lăng Thanh Hà cô không hề nghĩ đến một ngày nào đó mình sẽ có mặt ở đây cùng một người đàn ông. Có mơ cũng không mơ tới...

Từ thời điểm cách đây mười lăm phút, Kì Phong đã ngủ mất tằm...

Cô ra khỏi nhà vốn không mang theo chứng minh thư, đành mượn tạm của KìPhong. Ai ngờ, vừa đưa tằm thẻ cho bà chị ở quầy tiếp tân, bà chị ấy đãđổ mặt gào ầm lên:

“A, Đông Phương Kì Phong! Là Đông Phương Kì Phong!” Sau đó quay đầu nói với mấy đồng nghiệp của mình “Anh em nhà Đông Phương!”

Thanh Hà trở thành tằm ngấm mà mọi người sấm soi, đành chút giận lên bà chị tiếp tân:

“Chị có thể nhanh một chút được không?”

Ngay sau đó, bất hạnh cho cô là mọi người trầm trồ:

“Nhanh lên, cô ấy gấp quá rồi!”

“Phải phải, người ta đang muốn nằm trong vòng tay mã nam mà!”

Cô... TT TT

Chết đi, còn đâu là thanh danh của cô?
Cô gái từng lưng quay người đi về phía thang máy

50. Chương 50 : Cực Kỳ Mờ Ám

“Này này này này...Mau dậy!” Thanh Hà thở dài lay người đang ngủ khò khò trên giường
“Ừm...Yên nào!” Kì Phong ngái ngủ trở mình, kéo chăn đắp nằm gọn một góc
“Này, Kì Phong...Anh định ngủ ở đây...sao hử?” Mếu máo nhìn anh, cô đỏ khóc đỏ cười nói
“Sao cũng được!” Đôi mắt anh hé ra nhìn cô, khuôn mặt tuần tú đỏ bừng vì rượu
“Hử?”
“Nóng quá!” Vô thức, Kì Phong cởi khuy áo của chiếc áo đồng phục, vòm ngực màu nâu đồng lộ ra, tràn đầy sức sống của thanh niên
Thanh Hà tức tốc đưa tay lên bịt...mũi!
Ặc, không có máu?
May quá!
“Mặc vào, mặc vào, mặc vào ngay!” Cô đỏ mặt cuống quýt ngăn trở đôi tay đang muốn lột sạch của Kì Phong
Anh lại nhìn cô cười ngây ngô:
“Nóng lắm, em cũng cởi đi!”
Thanh Hà như bị đứt mất sợi dây thần kinh nào đó, đứng trân trối nhìn Kì Phong, cũng không cảm giác bàn tay kia của anh đang...làm gì =__=|||
Kì Phong giờ này cười như một thiên thần, ngây thơ một cách ...trắng trợn!
Chiếc áo gió vừa mới mặc vào của cô lúc nãy bị ném trên đất, chiếc áo sơ mi đồng phục màu trắng bị cởi ra một nửa, khí lạnh tràn vào khiến Thanh Hà bừng tỉnh:
“Á á á...” Mặt cô đỏ bừng “Làm gì thế? Anh làm gì thế? Anh nóng thì tự cởi chứ? tại sao lại cởi của tôi?”
“Tôi cởi đồ của tôi, em không cho, tôi cởi đồ của em, em cũng không cho...” Kì Phong tủi thân nói
“TẮT NHIÊN LÀ KHÔNG CHO RỒI!!!Anh nói vậy mà nghe được hả?” Cô mặt đỏ bừng bừng, suýt chút nữa thổ máu
Không khí chợt yên lặng hẳn, Thanh Hà nhú mày nhìn Kì Phong, khoảnh khắc này thật ám muội, không khí như loãng ra, híc, không thể thở nổi!
“Sao...nhìn tôi như vậy?” Cô sợ hãi nhìn con sói ngồi trên giường kia đang giương đôi mắt sáng quắc vô cùng...tĩnh táo của mình nhìn cô như nhìn một con mồi!
“Ừ”
“Ừ gì hử?” Thanh Hà giương hai tay đẩy anh nằm xuống giường “Nếu mệt thì cứ ngủ đi, tôi về”
“Ừ” Kì Phong cũng ngoan ngoãn mà nằm một chỗ, sau đó trầm tư suy nghĩ gì đó, rất không biết xấu hổ mà vén chăn lên một góc “Em cũng ngủ cùng anh đi—”
Sặccccccc!!!!

Thanh Hà mặt đỏ lấp bắp:

“Tôi...tôi không...”

“Ngủ một mình rất lạnh” Giương đôi mắt cún con, Kì Phong rất không quân tử sử dụng mỹ nhân kế

“Tôi...”

“Ngủ một chút thôi”

“Nhưng mà...”

“Đi mà——”

“Tôi không phải Tiểu Nhi!” Thanh Hà Nhíu mày đau xót nói, giọng nén bi thương nhưng vẫn không thể giấu được muốn khóc

“Ừ, anh biết mà” Kì Phong đột nhiên đưa tay chạm vào má cô, ngón tay anh thon dài mà lạnh lạnh

“Anh biết à? Không phải anh thích Nhã Nhi sao?” Cô trợn mắt nhìn anh, quên cả khóc

“Ừ”

“Nhưng mà...” Có gì đó không ổn ở đây thì phải

“Hiện giờ anh chưa quên được Tiểu Nhi, nhưng đó không có nghĩa là sa này cũng thế? Anh...anh cũng không biết nói gì cho phải bây giờ...” Lần đầu tiên cô thấy anh đỏ mặt, bộ dáng ngượng ngùng gãi gãi đầu, cũng không riêng gì cô, cha, mẹ thậm chí cả Nhi cũng chưa từng thấy bộ dạng thất thế của Kì Phong như vậy “Em có thể ở bên cạnh anh cho tới khi anh quên được cô ấy không? Ở bên cạnh anh...”

Bỗng nhiên một người cứng rắn mạnh mẽ như Thanh Hà cô lại muốn khóc, nước mắt như trào ra khoé mi, không cần nói gì nhiều, tình cảm của anh, cô hiểu hơn ai hết

.....

“Ừ”

Cần gì phải nói nhiều, ngôn ngữ của tình yêu, chỉ những người yêu nhau mới hiểu, hãy cho anh ấy biết tình cảm của bạn, anh ấy sẽ ở bên cạnh bạn...!

.....

Một ngôi nhà to lớn nằm phía Nam thành phố, đó là ngôi nhà có rất nhiều cửa kính, nhà của gia đình ông Triệu

“Chị, em mới có vé live show của Tử Ngạo nè” Tiểu Minh giờ đã không còn thói quen mặc đồ con gái, anh chính thức trở thành một người đàn ông thực thụ! (^___^||| Còn lâu em trai à

)

“Ừ!” Tiểu Hương hồ hững đáp, tay nheo nheo chiếc iphone đang cầm

“Chị à, dạo này chị sao thế?” Tiểu Minh nhíu mày nhìn cô “Chị có nhiều nếp nhăn hơn kìa!”

“Thật á?” Tiểu Hương giật mình, vô thức đưa tay sờ lên mặt mình “Ôi ôi, làm thế nào bây giờ?”

“Em có kem nha đam nè” Đưa cho cô một chiếc lọ đựng nha đam, Tiểu Minh ngồi xuống ghế sofa thở dài “Chị có phải đang shock vì bị gia đình Đông Phương từ hôn không?”

Một câu nói chọc đúng nỗi đau của Tiểu Hương khiến vết thương trong lòng băng bó chắp vá bấy lâu lại rách ra:

“EM IM ĐI!”

“Chị, chị phải đối diện với sự thật! Tiểu Hương, anh ta không yêu chị, có gì chị cần níu kéo? Thử mà không thuộc về chị, thì mãi mãi sẽ không thuộc về chị!”

“EM CỨT RA NGOÀI CHO CHỊ!” Tiểu Hương lí trí bị tình cảm lu mờ, tiện tay sờ phải một hộp phấn, không kịp được ném về phía Tiểu Minh

“BỐP”

“A”

“Tiểu...Tiểu Minh” Cô lắp bắp run run đứng trân trân một chỗ, mắt căng ranhìn một dòng máu đỏ trào ra từ trán Tiểu Minh, mà cậu chỉ nhú mày chịu đựng nỗi đau truyền tới từ cái trán

“Sao em không tránh?”

“Chị à, nhớ lấy lời của em!”

Nói rồi cậu bỏ xuống nhà, từ nhà dưới vọng lên tiếng mẹ xót xa:

“Tiểu Minh, con làm sao vậy? Ôi, chảy nhiều máu quá, bông băng thuốc đỏ đâu rồi?”

“Không sao, con bị trượt chân!” Tiếng Tiểu Minh nhẹ nói

Trên lầu, Tiểu Hương run sợ mặt tái đi, cô sợ máu!

Tiểu Hương từ nhỏ được bao bọc chu đáo, chưa từng chịu đau khổ, dần vật cái gì, thứ cô sợ nhất chính là máu!

Đúng vậy, cô hiểu rồi!

Giờ cô hiểu rồi, những thứ gì không thuộc về cô, cô có giành cũng không được!

Nhưng...

Đông Phương Hàn Thu vốn là của cô cơ mà?

Tại sao giờ anh lại ở bên cạnh Lăng Nhã Nhi? Cô có gì kém cô ta chứ?

Cô muốn xinh đẹp có xinh đẹp, muốn thân hình có thân hình, muốn gia thế có gia thế! Có cái gì không tốt chứ?

Tại sao anh lại yêu Lăng Nhã Nhi mà không phải Lăng Tiểu Hương cô?

Lăng Nhã Nhi, cô ta chỉ là người hại chết cha mẹ mình, có gì đáng hay chứ!

Lăng Tiểu Hương cô sao lại có thể để một Lăng Nhã Nhi tầm thường cướp người con trai của mình? Đừng hòng (T_____T tầm thường á?)

Mở khoá chiếc iphone, Tiểu Hương nhấn số gọi:

“Ngọc Doanh, việc tôi giao cô làm tới đâu rồi?”

Đầu bên kia trả lời gì đó

“Mẹ kiếp, cô không thể làm nhanh hơn một chút sao!”

“...”

“Tôi nói cô nghe, việc đó trong 2 ngày nữa phải hoàn tất! Tôi không muốn nhìn mặt Lăng Nhã Nhi nữa!”

“....”

“Lăng Thanh Hà? Ừm...”

“....”

“Kệ cô ta, cô ta tôi không quan tâm!”

Ngoài cửa phòng của Tiểu Hương, một đôi mắt thâm trầm theo dõi tất cả

.....

Trò chơi đã đi tới hồi kết!

51. Chương 51 : Thực Trạng Ngọt Ngào

Buổi sáng sớm trong xanh, từng tia nắng xuyên qua vòm lá, chiếu vào cửa sổ, rọi lên khuôn mặt của hai người đang ngủ ngon lành

Hàng mi của cô gái rung rung, rồi từ từ hé ra...

“ Tỉnh rồi à? ” Một giọng nói trầm trầm mang từ tính vang lên ngay bên tai cô

“ Ừm... chào buổi sáng! ” Thanh Hà mỉm cười, hai tay dụi dụi mắt

“ Chúng ta đã muộn hai tiết đầu rồi! ” Kì Phong uể oải ngồi dậy, chui vào phòng vệ sinh

“ Đã muộn rồi sao? ” Cô hốt nhiên không biết tí gì, ngồi bật dậy “ Chết toi, em không mang sách vở? Sao mà đi học đây? ”

“ Trốn một buổi thì có chết ai đâu? ” Kì Phong mặc chiếc áo gió, ngồi ung dung thản nhiên nhìn cô

“ Nhưng mà... ” Thanh Hà mở điện thoại, có 3 cuộc gọi nhỡ của Nhi với một tin nhắn [Chị à, chị không định đi học sao? Anh trai gọi cho em rồi, nói là hôm nay bà nội sẽ chuyển đi, hình như quyết định mang theo cái hộp kho báu. Mai em sẽ chuyển đồ về, em xin nghỉ học giúp chị rồi, cứ chơi tới bên đi!]

Thanh Hà lập tức đột khuy!

Vì chuyện của Kì Phong mà cô quên bém mắt còn có sự tồn tại của cái hộp kho báu kia! Haizz... Chẳng nhẽ cô háo sắc tới mức ấy?

“ Có chuyện gì vậy? ” Kì Phong ngồi xuống cạnh cô, ôn tồn hỏi

“ Không có việc gì, là chuyện gia đình em thôi! ”

“ Có cần anh giúp gì không? ”

“ ... ” Thanh Hà chợt im lặng nhìn Kì Phong, cô nhìn sâu vào đôi mắt anh khiến anh chợt dạ:

“ Sao vậy? ”

“ Em cảm thấy, hình như anh thay đổi rồi? ”

“ Anh thay đổi ư? Vẫn thế thôi! ” Anh cười xoa, xoa đầu cô

“ Ừ, anh có chút xíu thay đổi, mọi khi anh luôn trốn tránh em, tại sao vậy? ”

Kì Phong hít sâu một hơi:

“ Có lẽ tại anh sợ rằng anh sẽ thích em mất chăng? ”

“ Thật á? Em không tin! ” Cô bĩu môi khinh miệt “ Nhưng ít ra anh cũng chưa từng nhầm em với Tiểu Nhi ”

“ Ừ, anh cũng không hiểu tại sao nữa... Mà em cũng thay đổi rồi! Nữ tính hơn trước rất nhiều! ” Anh cười trêu cô

“ Á? Thế trước đây em không xinh đẹp nữ tính sao? ” Cô nhúu mày, cầm chiếc gối đánh tới tấp vào người anh, nhưng miệng không kìm được khẽ nhếch lên, một nụ cười ngọt ngào buổi sớm mai

.....

“ Thế nào? ” Trong lớp, một chàng trai cầm một hộp sữa chocolate ngồi quay ngược lại trên ghế (E hèm, cái tư thế ngồi này giống như quay hăn xuống đối mặt với người ngồi bàn dưới, quay lưng lại với bục giảng ý T__T||)

“ Xong rồi! ” Cô gái ngồi bàn dưới cố tỏ vẻ lạnh nhạt nhưng trên mặt lại không giấu được gió xuân thổi vào vù!

“ Đã xong rồi? Thành đôi rồi? ” Anh chàng kia bắt ngờ nhướn mày

“Ừ, mị lực của Thanh Hà cũng cao lắm chứ bộ!” Nhã Nhi lườm Hàn Thu, ngón tay liên tục bấm trả lời tin nhắn

“Cái tên Kì Phong đó đáng để em gửi gắm chị gái sao?” Hàn Thu bắt mắnném hộp sữa vào thùng rác như động tác của vận động viên bóng rổ, mộtđường parapol chuẩn mực...có điều là trật lất!

“Hừ, anh ấy tuy quá khứ không được...khụ khụ...trong sạch lắm, nhưng mà anhấy là một người quyết đoán (Ưu điểm đầu tiên được phát hiện, cũng có thể đây là ưu điểm duy nhất T__T|||)

“Quyết đoán gì cơ?” Hàn Thu không tin được nhìn cô

“Kì Phong sẽ chẳng bao giờ dây dưa với một cô gái nào khác trong khiđang có bạn gái, dù chơi bởi đi chẳng nữa, kể cả cô gái kia có cố nhờ vả chuyện gì, anh ấy đều thẳng thừng từ chối cho dù thừa sức làm được!”

“Thế giống vô sỉ hơn là quyết đoán” Hàn Thu lầm bầm

“Nhưng em thích Kì Phong ở điểm đó!” Nhã Nhi mỉm cười “Em sẽ chẳng phảilo anh ấy có lém phéng với ai ngoài tầm nhìn của em hay không!”

“Anh cũng thế mà!” Anh không chịu thua rống lên, may trong lớp chẳng cóai, còn lưạ thừa mấy người đi ngoài hành lang thì thỉnh thoảng mới dèdặt ném một ánh mắt tò mò vào lớp học

“Anh không như vậy, Hàn Thu, em nhìn người rất chuẩn đấy!” Nhã Nhi nhànnhạt nói “Ví dụ nhé, hiện tại anh đang là bạn trai của em...”

“Tình hình vốn là như thế!”

“Sau đó, bạn gái cũ của anh...”

“Anh chưa từng có bạn gái!”

“Ví dụ thôi cơ mà!”

“Được rồi, em tiếp tục đi!”

“Bạn gái cũ của anh nhờ anh dùng vũ lực giải quyết hộ cái tên đang nhằng nhặng bám theo cô ta, vậy thì anh có đồng ý không?”

“Anh...” rất muốn trả lời là không, nhưng nếu thật sự ở trong hoàn cảnhnhư vậy, anh có lẽ sẽ giúp cái cô người yêu cũ ấy, vì dù sao mình cũngtừng là bạn trai của cô ta, không phải sao?

“Đó, thấy chưa?” Nhã Nhi mỉm cười “Em đã từng có một lần hỏi Kì Phong, và anh ta chả thềm phân vân lấy một giây nào!”

“Nhưng mà...” Anh cảm thấy mình thực thất bại!

“Không sao! Anh rất thật thà với bản thân mình, và em thích một Hàn Thunhư thế!” Tiểu Nhi mỉm cười đến là ngọt ngào, nhưng lại toả ra một khíthế bức người “Nhưng anh nên nhớ, nếu lâm vào hoàn cảnh như vậy, hãy cư xử như Kì Phong là an toàn nhất!”

“Đã biết!”

Nhưng Tiểu Nhi cô đã quên một câu: “Giang sơn dễ đổi, bản tính khó dời!”

52. Chương 52 : Mở Ra Cánh Cửa Bóng Đêm

Thiếu, sẽ thêm vào sau.

53. Chương 53 : Lục Lạc Pha Lê Bạc

“Cô...không phải Nhã Nhi?” Hàn Thu kinh ngạc, nhưng đáy lòng thở dài nhẹ nhõm một hơi. Tại sao anh lại có cảm giác kiểu như mình vừa bị xảy chân từ trên tầng thượng rơi xuống nhưng phát hiện bản thân hạ cánh rất nhẹ nhàng ở tại cái ban công cách chỗ anh ngã có mấy xăng nhĩ?

“Phải” Thanh Hà hai tay chống nạnh “Ban đầu tôi tưởng con bé Tiểu Hương kia là người tốt, hừ, dám động vào bạn trai của em gái tôi, thì đừng hòng nguyên vẹn mà đi về!” Điển hình chính là cô vừa hạ thủ cho Tiểu Hương một phát!

Hàn Thu tròn mắt

“Tiểu Hà, kệ chúng nó đi!” Kì Phong khoác vai cô “Anh nhớ là chúng nó có một ‘con đường tình yêu’ khá bằng phẳng, thế thì thử chịu sóng gió này xem”

“Đúng đúng đúng...” Tiểu Hà gật đầu như trống bỏi “Chúng ta đi thôi!”

Hàn Thu đứng trân trân nơi cổng trường, có lẽ từ giờ anh không nên có chút liên hệ nào với Lăng Tiểu Hương kia nữa, tránh xa cô ta ra trước khi quá muộn

Anh không để ý, quan hệ của mình với anh trai không hề như trước kia nữa, cho dù không thân thiết nhưng cũng không tới nỗi gặp mặt là ‘choảng’ nhau

.....

Hôm nay là ngày cuối cùng Lăng bà bà còn ở tại nhà Lăng Tuấn Nam, Nhã Nhi cũng mới chuyển đồ đạc về đây rồi. Buổi tối, bữa ăn là cuộc họp gia đình

Không khí cực kì u ám.

Nhã Nhi nhàn hạ từ tốn ăn, trên mặt không có chút biểu cảm nào. Thanh Hà cũng Tuấn Nam liếc ngang liếc dọc, hận không thể lập tức mở miệng

Bên phía bàn bên kia, Tiểu My đứng đằng sau hầu Lăng bà bà ăn cơm, cô không hề biết Lăng Nhã Nhi kia lại cầm một thứ giá trị như vậy, nếu biết trước, hẳn cô nên tiếp cận, sau đó moi thông tin về cho Lăng bà

Lăng Bà bà tuy trên mặt không có biểu cảm, song trên trán lại có vài giọt mồ hôi, bà đang phân vân vô cùng, khó chịu vô cùng, xấu hổ, hổ thẹn, áy náy...không thể mở miệng được!

Dì hai cùng dì ba mặt dày hơn, khi biết Nhã Nhi cầm chìa khoá kho báu đã muốn mời cô về từ lâu, song Nhã Nhi kiên quyết khi nào họ rời đi mới chịu chuyển về, hừ, tưởng cô đã bước chân ra ngoài rồi thì mời về dễ thế sao? Nằm mơ!

“Tiểu Nhi a, cháu ăn cái chân giò đi, trông gầy quá...” Dì hai mỉm cười giả lả, trên trán đồng dạng có mấy giọt mồ hôi to bằng hạt đậu

“Không cần tiếp” Tiểu Nhi giọng lạnh lùng dừng ngay cái hành động đang định ném miếng chân giò hun khói vào chén cơm của cô

“Tiểu Nhi, vậy ăn soup đi, soup rất ngon!” Dì bà thấy chết không sờn, tiếp tục tiến bước

“Không ăn!” Tiểu Nhi tiếp tục mặt bất biểu cảm

Không khí bữa cơm đột ngột tăng lên trên một tầng ới

“Tiểu Nhi à, bà nội định mang cái hộp đó về Lăng gia để...” Lăng Tuấn Nam lựa lời mà mở miệng

“Để về vị trí cũ!” Bình thường đã lạnh nhạt đậm bạc, tới bây giờ tăng thêm mấy phần băng

“Cô nói cái gì cơ?” Tiểu My uất ức từ nãy, giờ mới mở miệng, hét lên “Báu vật thuộc về Lăng gia, có gì mình cô giữ!”

Ngược lại với tất cả khuôn mặt tái xanh của mọi người, Lăng Nhã Nhi bình thản ung dung lên tiếng:

“Đến phiên cô nói sao? Lăng Gia đối với cô là gì?” Sau đó khinh khỉnh cười “Bất quá chỉ là một người giúp việc!”

Tiểu My tức trào máu, nhưng không thể phản bác, đành cúi đầu mắt rơm rớm

“Tiểu Nhi, cháu đừng có quá đáng như thế!” Lăng Bà bà cũng bắt mãn, nhưng mà tức giận nhưng cũng không dám quát to hay hồng hách như trước nữa!

“Tôi cảm thấy mình không có gì quá đáng so với thái độ bà đối với tôi!”

Quá khứ như dòng nước tràn về

“Thế này đi” Lăng bà bà hít sâu một hơi rồi nói “Cháu lấy chìa khoá, mở cái hộp cho chúng ta nhìn một chút, sau đó chúng ta sẽ để lại nó ở đây”

“Được, chúng ta làm như vậy được không?” Dì hai như bắt được vàng, mắt sáng lên

Đôi mắt của Nhã Nhi đảo qua những khuôn mặt trong căn phòng, không nóng không lạnh nói:

“Không!”

“Cô...cô quá đáng lắm rồi nhé! Chúng tôi đã lùi như vậy, cô còn không chịu sao?” Dì ba rống giận

Khép hờ đôi mắt, Tiểu Nhi chậm rãi nhả từng chữ:

“Không cần tôi mở cho bà xem, thì bà cũng không thể mang nó ra khỏi tầm tay chúng tôi, di chúc cụ cố để lại, quyền quyết định nằm trong tay người được uỷ thác, thế hệ này, người được uỷ thác là tôi và Thanh Hà, nếu tôi không cho phép, cái hộp không thể được mang đi, nếu bà nhất quyết, chúng ta sẽ gặp nhau ở toà!”

“Cô...”

Thấy Nhã Nhi rắn không ăn, mềm cũng chê, Lăng bà bà không biết nên làm thế nào

“Trong cái hộp này...” Nhi lại nói “Là một chiếc lục lạc làm bằng pha lê bạc đã mất tích hàng nghìn năm nay, nếu để lộ ra, thế giới sẽ biến động”

Sau đó ngược đôi mắt sáng như sao nhìn Lăng Bà bà, tôi sẽ nhất quyết bảo vệ nó!

.....

Sau cùng, Lăng Bà cùng dì hai dì ba và Tiểu Mi tay không trở về

“Ừ, Tiểu Nhi, em ngẫu thật đó!” Thanh Hà tròn tròn mắt nhìn Nhi

“Vậy sao?” Cô ngược mắt cười nhạt

Thanh Hà lập tức gật đầu như bồ cũi:

“Công nhận đấy, Tuấn Nam, anh có thấy không khí áp bức lúc đó không? Tiểu Nhi như đầu khí cùng bà nội vậy đó!”

“Ừ, không khí lúc đó thật đáng sợ!” Tuấn Nam gật đầu cảm thán trong lòng

54. Chương 54 : Trước Giông Bão

Sự việc kho báu cuối cùng cũng giải quyết xong, Nhã Nhi cùng Thanh Hà chúc nhau ngủ ngon sau khi riu rít với nhau chuyện hai tên bạn trai của mình, nào chuyện ưu khuyết điểm, món quà đầu tiên, nụ hôn đầu tiên, cái...tất đầu tiên..mang ra nói hết sạch bách.

“Tiểu Nhi, bài tập ngày mai...” Thanh Hà giờ có trách nhiệm...chép bài hơn, từ khi Nhi đi, cô cứ bị giáo viên mắng hoài à!

“Được rồi, em ươn, mang về phòng chị đi, em đi ngủ!” Nhã Nhi ngáp một cái, chui lên chăn thì tiếng điện thoại của cô reo lên

“Lại Hàn Thu gọi rồi!” Thanh Hà lè lưỡi trêu chọc, điềm nhiên ngồi xuống bàn học của Tiểu Nhi chép bài

“Alo?” Nhã Nhi mỉm cười, nhấc điện thoại

“Chưa ngủ à?” Giọng anh vọng từ bên kia, Thanh Hà đoán không sai, giờ này được gọi chỉ là độc quyền dành cho bạn trai thôi!

“Tất nhiên, chẳng phải em đang nghe điện thoại của anh đấy sao?!” Cô nằm xuống, kéo chăn tới tận cổ

“Tiểu Nhi...”

“Chuyện gì?”

“Tiểu Nhi...”

“...”

“Nhiều khi anh nghĩ đây chỉ là một giấc mơ...” Giọng của anh vẫn ấm như mọi khi

“Ừ, nhưng anh mơ cái gì?” Nhã Nhi tiếp tục hỏi

“Hơi sến nhỉ?” Anh bật cười một tiếng “Anh chưa bao giờ nghĩ mình sẽ nói những lời này, có chết cũng không!”

“Anh sắp nói rồi!” Nhã Nhi diễn hình là người thực tế, trực tiếp nói thẳng “Sắp die chưa?”

“Ừ chưa, anh...cảm thấy rất hạnh phúc!” Dừng một chút “Được ở bên em cảm giác...rất tuyệt, thật sự thật sự!”

“...”

“Sao em không nói gì?”

“Chỉ thế thôi?”

“Chỉ thế thôi?? Em còn muốn nghe cái gì? Những lời đường mật sao? Đợi chút, anh sẽ bật máy tính, lên google search và đọc cho em!”

“Được, anh đọc đi!” Nhi cũng không ngại nghe giọng anh nhiều một chút

“Đáng lẽ em phải ngăn anh lại chứ?” Hàn Thu nhú mày, bạn gái anh có bình thường không đây?

“Tại sao em phải ngăn?”

“Thì những lời đường mật đó là đọc chứ không phải từ chân tình”

“Em không ngại, anh tiếp tục đi!”

“...”

Bất đắc dĩ, Hàn Thu thật sự phải bật máy tính

“Tình cảm của anh dành cho em không thể đo bằng mực nước biển, nó bao la hơn bầu trời, cuồng nhiệt hơn ngọn lửa của thổ dân da đỏ...” cái gì thế này?(=.= anh mở nhầm trang web lừa tình hạng D rồi) “...Có trời mới biết anh yêu em bao nhiêu, có đất mới biết anh yêu em nhiều thế nào...”

“...” Bên cạnh Thanh Hà nghe thấy cũng có mà nhin cười

“Tốn tiền điện thoại quá, anh cúp máy nhé!” Không đợi cô ú ớ thêm lời nào, anh trực tiếp ngắt máy

“Oh, công tử nhà Showa mà lo không có tiền điện thoại ư? Khủng hoảng tài chính tới mức nào rồi?” Thanh Hà cười lớn, chúc cả đầu, hai bàn tay nắm chặt đập liên hồi xuống đất!

“Thanh Hà, chị lo làm bài đi” Nhã Nhi đơn giản cười ngọt ngào, đem Thanh Hà ngó lơ

“Hừ, ngọt ngào quá, anh em đó nha!” Thanh Hà cực lực nhin cười “Tại sao trước kia em từ chối Hàn Thu?”

“...” Nhi nghiêng đầu suy nghĩ “Em không nhớ!”

“Nói cho chị đi, không nói chị kì kèo cả đêm cho em xem”

“Lúc đó, em suy nghĩ không được thấu đáo” Cô còn nhớ khi đó còn bị cái chết của ba mẹ ám ảnh “Còn bị bệnh nữa”

“A, đúng rồi, bệnh của em...”

“Hôm trước bác sĩ nói đã tìm được thuốc chữa, em cũng đã uống rồi, bác sĩ bảo chỉ là một loại virus mới, làm mất tác dụng hệ miễn dịch, làm ảnh hưởng tới hoạt động của các bộ phận trên cơ thể như tim, các cơ chân, tay...”

“Stop nhé, chị không hiểu đâu, nói ngắn gọn thôi”

Biết Thanh Hà vốn mang một cái đầu đơn giản, những thứ tiếp thu được không thể quá phức tạp, Nhã Nhi hít sâu:

“Nói đơn giản là, đã có thuốc chữa, em đang uống”

“Tốt, bao giờ khỏi hẳn?”

“Còn phụ thuộc vào liều lượng và sức hồi phục của hệ miễn dịch, máu...”

“Nói chung là bao lâu?” Thanh Hà đem lời Nhã Nhi chặt đứt

“Chắc khoảng 3 tháng”

“Sao em cứ phải nghiêm trọng hoá vấn đề thế?” Thanh Hà chống nạnh “Nói đơn giản như vậy có phải tiết kiệm nước bọt không”

“...”

.....

Lúc đó, ở biệt thự thành phố Vincent nhà Showa, một góc phòng ăn...

“Dạo này công việc thế nào rồi?” Ngân Thanh Hoà vừa cắt thịt nướng vừa hỏi

“Ừ, ngoại trừ vị hợp tác với Lăng tổng đồ bể thì vẫn rất tốt”

“Chuyện Lăng tổng đồ bể rồi?” Thanh hoà khẽ mỉm cười “Em đã nói trước với anh, hôn nhân sắp đặt ư? Anh nghĩ con anh là ai?”

“Cũng tại Hàn Thu không chịu lấy con bé Tiểu Hương kia, nhìn nó cũng xinh xắn đấy chứ?” Đông Phương Đình Phi, giám đốc tập đoàn Showa bất mãn gờ iếng dùi gà trên tay

“Hừ, anh đúng thật là...” Thanh Hoà tặc lưỡi “Tiểu Hương dễ thương xinh xắn, nhưng con trai anh không vừa ý, cũng next”

“Cũng tại nó từ hôn, cho nên Lăng tổng mới tức giận” Đông Phương Đình Phi tức lắm, muốn nạt nộ Hàn Thu, cơ mà nếu nó nạt lại, sợ là người rúm ró lông!

Tại sao ông lại sinh ra khắc tinh của ông a? Phận làm cha thấy thật tủi thân!!!!

“Ôi dào, nếu không phải Lăng tổng thì là người khác chứ, còn rất nhiều công ty muốn chúng ta cùng hợp tác” Thanh Hoà nhún vai

“Tôi muốn hợp tác với Lăng Thị là bởi vì một phần muốn tìm hiểu ‘Lục Lạc Bạc’ mà giang hồ đồn đại a~”

Đôi mắt Ngân Thanh Hoà sáng lên, tia nhìn đượm mùi sát khí, bà từ tốn mở miệng:

“Lục Lạc Bạc mà Lăng Dạ Huân từng kể với anh? Anh muốn tìm nó?”

“Anh và Lăng Dạ Huân là bạn thân, tất nhiên anh ấy có đem chuyện kể với anh, một chút” Đình Phi ngập ngừng “Mạng lưới tình báo của showa vốn tinh xảo, nhưng một thông tin và Lục Lạc Bạc cũng tìm không ra”

“Nó là báu vật nhà người ta, anh đừng tìm nữa”

“Anh muốn nó, Thanh Hoà” Đông Phương Đình Phi không hề che giấu sự tham muốn trong ánh mắt

“RẦM!!!!”

Thanh Hoà đập bàn, mặt bà đỏ bừng vì tức giận:

“Anh còn muốn thăm hoạ tám năm trước lặp lại nữa sao?” Bà dường như cảm thấy hít thở không thông nữa “Lần này anh còn làm tới cùng, vậy chuẩn bị giấy li hôn với em đi”

Đông Phương Đình Phi không nói gì, chỉ trầm ngâm rất lâu

“Ngày trước Tiểu Hạ từng nói với em, không nên yêu anh, tám năm trước em đã hiểu, bây giờ càng hiểu, thật sự hối hận” Ngăn Thanh Hoà nhú mồm đau khổ “Tám năm trước anh bức em từ bỏ bạn thân, giờ anh còn muốn em từ bỏ thứ gì nữa? Còn thứ gì?!!!!”

“Em bình tĩnh một chút, sự việc không nghiêm trọng như thế” Ông cố sức trấn an cơn thịnh nộ của vợ

“Tám năm trước, Tiểu Hạ đã ra đi, hiện tại con gái cô ấy, em quyết không cho anh động tới chúng”

“Hai đứa trẻ song sinh họ Lăng kia...” Đông Phương Đình Phi sầm mặt lại, trầm ngâm, những lời muốn nói như mắc nghẹn nơi cổ họng

“Cạch”

Tiếng mở cửa phát ra giòn tan

“Con chào ba mẹ” Kì Phong một thân bụi bặm trở về, nhưng khuôn mặt sáng rỡ

“...” Hai vợ chồng bất ngờ

“Có chuyện gì vậy?” Kì Phong thấy khuôn mặt của cha đầy lo lắng còn của mẹ còn vương lại chút tức giận

55. Chương 55 : Chia Tay

“Có chuyện gì sao?” Kì Phong vừa cởi giày vừa đưa mắt thắc mắc nhìn hai người đang ngồi trong phòng

“Không....không có chuyện gì” Thanh Hoà mỉm cười cầu tài

Bình thường cứ khi nào nói ‘không có chuyện’ là y như rằng ‘có chuyện nghiêm trọng’

Kì Phong thủng thỉnh đi vào phòng ăn, kéo ghế, ngồi xuống:

“Ba mẹ nói đi, con nghe”

“Không có gì mà” Thanh Hoà sầm mặt, khuôn miệng khể cử động muốn cười mà không thể

“Con biết là có chuyện”

“...” Thanh Hoà tối mắt nhìn sang Đông Phương Đình Phi

“Chuyện này con không cần biết cũng được, ngược lại nói chuyện của con đi” Đình Phi khéo léo lái sang chuyện khác

“Chuyện của con?” Kì Phong nhú mồm một chút, sau đó, khuôn mặt như bừng sáng “Con có bạn gái rồi”

“...”

Hắn là không có gì đặc biệt à?

“Người đó là Thanh Hà, chị gái song sinh của Nhã Nhi” Anh nói

Một luồng sét rọi thẳng xuống nhân gian

“Kì Phong à” Thanh Hoà hạ giọng nói “Chúng ta có một số vấn đề”

“Hử? Sẽ không liên quan đến con và Thanh Hà chứ?”

“Có liên quan” Đông Phương Đình Phi cố lựa lời “Con và cô bé đó không thể ở bên nhau”

Không gian yên tĩnh một lúc, áp lực đè nén khiến con người ta cảm thấy bức bách

“Ba không đùa đấy chứ?” Kì Phong mỉm cười “Làm gì có chuyện đó?” Anh có một linh cảm gì đó, chuyện ba mẹ anh sắp nói, chắc chắn anh sẽ không muốn nghe

Kì Phong đứng dậy, cầm chiếc túi màu nâu luôn kè kè trên tay anh từ lúc mới bước vào nhà

“Xin lỗi, Kì Phong, con có thể hẹn hò với mọi cô gái, trừ Tiểu Nhi và Tiểu Hà, bởi vì, chính mẹ con là người gián tiếp hại chết ba mẹ hai cô bé”

“Choang”

Chiếc túi trong tay anh rơi xuống, một tiếng vỡ chói tai vang lên, là tiếng vỡ của trái tim anh sao?

Lúng túng nhặt lên chiếc túi, bên trong là chiếc đồng hồ cát định tặng Tiểu Hà vào ngày mai, giờ đã vỡ tan tành không một mảnh lành lặn

Thời gian đã hết rồi.....

“Con không hiểu” Từ cánh cửa ra vào phòng bếp, Hàn Thu mặt mày đăm chiêu đưa “Tại sao cái chết của ba mẹ Nhi lại liên quan tới nhà mình?”

Đông Phương Đình Phi thở dài:

“Ba từng là bạn cùng phòng rất thân với một người, đó là Lăng Dạ Huân, cha của Lăng Nhã Nhi, còn mẹ con là bạn nối khố của Tư Đồ Hạ, mẹ của Nhã Nhi cùng Thanh Hà, sau này thành vợ của Lăng Dạ Huân”

“Hồi đó xảy ra một số chuyện rất rắc rối, Bạch Liên tuy không cố ý nhưng đúng là đã gián tiếp gây ra tai nạn tám năm trước” Đông Phương Đình Phi đôi mắt mông lung nhìn về phía trước “Đúng là Bạch Liên và Tư Đồ Hạ vốn có xích mích”

“Tai nạn nào?” Hàn Thu nhíu mày đăm chiêu

“Tai nạn xe tám năm trước, nghe nói hồi đó Thanh Hà không đi cùng nên không làm sao, còn Nhã Nhi là do ba mẹ bảo vệ nên chỉ xây xước vài chỗ, không nguy hiểm lắm...nhưng mà, ba mẹ cô bé đã ra đi cũng vì thế” Thanh Hoà nhắm nghiền mắt, thâm tâm cảm thấy vô cùng có lỗi

Kì Phong đứng yên một chỗ không hề nói gì, anh chỉ nhìn chằm chằm vào những vụn cát sắc sỡ bị vỡ ra từ chiếc đồng hồ kia, là...mẹ anh hại chết sao? Tại sao lại là mẹ anh kia chứ?

“Kì Phong à, chia tay con bé đi” Đình Phi thở dài ngả đầu về phía sau ghế “Nếu nó biết chân tướng sự việc, quan hệ của bọn con sẽ tệ hơn hoàn cảnh bây giờ”

.....

Tại một góc công viên gần ngôi biệt thự nhỏ của Lăng Tuấn Nam, có một chàng trai cao lớn đứng đó, anh mặc một cái áo full đen hiệu D&G màu xám cùng một cái hoodie kéo khoá, đang hững hờ nghĩ mông lung

Bỗng từ đâu chạy tới một cô gái nhỏ, cái bóng màu xanh của cô nhanh lẹ chạy từ phía sau chàng trai, bắt ngờ ôm chầm lấy cổ anh:

“Anh hẹn em ra đây có chuyện gì vậy?”

Chàng trai mỉm cười, nắm lấy bàn tay cô gái, không nói gì

“Sao vậy?”

“Anh nhớ em, chỉ thế thôi” Anh đặt cô ngồi lên chỗ bên cạnh mình

“Vậy à? Hihi...mà tuần sau là giao thừa rồi, anh có định đi đâu không?” Thanh Hà hà hơi vào hai bàn tay lạnh cóng của anh

“Ừ, em định đi đâu?” Kì Phong cúi đầu nhìn cô thâm tình mà ảm áp

“Đi xem pháo hoa ở trung tâm nhé?” Hà nhíu mày suy nghĩ “Nhi nói ở đó hơi đông người”

“Xem pháo hoa cũng được, rồi mình đi chùa nhé?”

“Được” Cô cười tít cả mắt “Em rất muốn cùng anh ngồi một chỗ bàn những việcbạn mình sẽ làm trong tương lai, cảm giác cứ thỉnh thích thể nào ấy”

“Vậ à?” Nụ cười của anh ảm đạm dần “Anh cũng thế”

Thanh Hà nhìn ngắm anh rất lâu, sau đó rất nhạy cảm phát hiện anh có điều gì đó khác lạ:

“Anh có chuyện sao?”

56. Chương 56 : Tuột Mất Một Bàn Tay

Gió đông vun vút thổi qua, da mặt anh lạnh cóng, đôi môi anh mím chặt lại:

“Không”

Thanh Hà vô tư phì cười:

“Thật chứ? Trông mặt anh như mafia í, hi hi...”

Kì Phonglặng lẽ xoa đầu cô, những sợi tóc mượt trượt vào ngón tay anh rất ấm áp, bên cạnh cô, anh không phải lo nghĩ gì cả, anh cũng cảm thấy rất thoả mái...

Điều ấm áp nhất của anh...

.....

Giao thừa...

Từng dòngngười đi qua đi lại rất tấp nập, bây giờ là mười hai giờ kém mười lămphút, còn mười lăm phút đúng nữa, pháo hoa sẽ nổ. Công viên trung tâm là nơi đông người nhất, đèn kết phách, lồng đèn treo toả sáng khắp nơi,từng rạp hàng bán đủ thứ linh tinh như bong bóng, mặt nạ, kẹo, vv...

“Tiểu Hà, em đã nói rồi, đi sớm thật đông” Cô gái mặc chiếc áo bông đỏ, dưới cằm cài một chiếc huy hiệu hình bông tuyết liên tuyết đẹp, bên dưới mặc mộtchiếc minijuyp màu xanh trông nạnh nói

“Ừ, nhưngchị muốn đến sớm” Cô gái có khuôn mặt y hệt, mặc một cái áo cũng y hệtmàu trắng tuyết, huy hiệu là một đoá hồng liên cười khi “Không khí ngàytết mà”

“Chen chết em mất” Nhã Nhi luống cuống, bám chặt vào đôi tay của anh chàng bên cạnh

“Tiểu Nhi, tạo nữa cũng nắm chặt tay anh như vậy hiểu không?” Hàn Thu mỉm cười nhìn cô

“Ừ” Nhã Nhi được thả, nắm càng chặt hơn

“Ái, đau...”

“Mà Kì Phong đâu rồi?”

Thanh Hà nhìn chiếc đồng hồ đeo tay của mình, ỉu xiu:

“Anh ấy chưa tới, nói là có việc...”

Không khígiữa ba người không hiểu sao lại trùng xuống, không ai nói gì. Hàn Thunhú chặt lông mày, anh có một gánh nặng trong lòng muốn nói ra nhưngkhông thể. Mặc dù người hại chết cha mẹ Tiểu Nhi không phải mẹ anh,nhưng cha anh cũng tham gia vào cái kế hoạch chết tiệt đó, không biếtTiểu Nhi có thể vì thế mà chia tay anh chăng?

Nói thật là anh không dám mạo hiểm...

Hay Kì Phong cũng vì thế mà hôm nay ngay giờ phút này không xuất hiện?

“A, anh ấy tới rồi!” Thanh Hà vui vẻ hẳn, vẫy vẫy tay gọi Kì Phong từ đằng xa

“Xin lỗi, tắc đường nên tới trễ” Khuôn mặt anh vì chạy từ đoạn tắc tới nơi nên đỏ bừng lên, trên trán lấm tấm mồ hôi

Nhã Nhi cười gian, chọc ghẹo:

“Tiểu Hà, khăn tay đâu? Lưu khăn tay cho chàng đi”

“A? Khăn tay sao? Không có a” Thanh Hà giật mình, sờ khắp túi trên người

Mọi người bật cười, Nhã Nhi tiếp tục trêu:

“Hihi...Tiểu Hà, thời buổi này ai còn mang khăn tay nữa a? Giờ chỉ có khăn giấy xài một lần thôi”

Đúng lúc đó, một giọng đàn ông ồm ồm từ chiếc loa treo trên một cây cột đồng vang ra:

“Mọi người, còn năm phút nữa sẽ tới đúng mười hai giờ”

Nghe vậy, lũ người đang đứng cười nói nói rôm rả kéo nhau đi vào bên trong công viên trung tâm bây giờ mới mở cửa, dòng người vô tình cứ thế kéo nhau vào

Cả bốn người họ tuy thanh niên khoẻ mạnh như thế, cũng bị đẩy nhau vào

Hàn Thu không hiểu sao, rất có kinh nghiệm như là sợ...lạc mẹ vậy. Anh nắm chặt tay Nhã Nhi, cứ thế kéo cô đi sát bên cạnh mình

“Anh nắm tay em chặt quá” Cô nói

“Nếu không như vậy chắc chắn sẽ bị tuột mất em...”

Nhưng Thanh Hà và Kì Phong lại không may mắn như vậy, họ bị lạc mất nhau, vì tuột tay. Chớp mắt đã không thấy bóng dáng của anh đâu, Thanh Hà hoảng loạn vô cùng, cô chạy đông chạy tây, chạy nam chạy bắc nhưng ở đâu cũng chỉ toàn người với người, không thấy anh đâu cả.

“Kì Phong...”

Thanh Hà có gọi tên anh, nhưng bị tiếng cười nói của mọi người át đi mất

Cô muốn cùng anh trải qua đêm giao thừa....

Chiếc loa treo ở trên chiếc cột đồng lại vang lên:

“Còn mười giây, mọi người cùng tôi đếm ngược nào...”

“Mười...”

“Chín...”

“...”

“Ba...”

“Hai...”

“Một...”

“Zero..!!!!!!! Happy new year!!!!”

Tiếng pháo nổ chói tai vang lên, trên trời, từng bông pháo như những đoá hoa cúc nở rộ vô cùng đẹp mắt

Cô nhìn ngẩn chăm chú, lặng thinh...

Anh ở đâu rồi?

57. Chương 57 : Tối Lướt Anh Trai Tuấn Nam Chịu Trận

Pháo hoa bắn mười lăm phút, Thanh Hà chỉ đứng một chỗ bồn thần nhìn lên trời, rồi chợt nhìn xuống bàn tay mình. Tuột mất rồi? Sao cô cứ có cảm giác, Kì Phong có chuyện gì đó giấu cô nhỉ?

Sao anh không nói cho cô biết?

Có thể bọn họ quen nhau quá sớm – Khi mà cả hai vẫn còn quá trẻ, chưa đủ chín chắn để nhìn nhận vấn đề, hay còn lí do nào khác?

Tiếng xì xầm nói chuyện, tiếng chúc tụng vang lên xung quanh. Mười lăm phút trôi qua, những đoàn người ở công viên trung tâm vui vẻ trở về nhà của họ.

Hàn Thu và Nhã Nhi đi đâu không biết, cũng chỉ có một mình cô đang đứng, vẫn nguyên chỗ cũ.

“Tiểu Hà?” Một bàn tay to đặt lên vai cô, nhẹ xoay người cô lại. Gương mặt tuần tú góc cạnh hiện ra, Kì Phong lo lắng sờ trán, sờ đầu cô “Em không sao chứ?”

Thanh Hà thoát khỏi cảm xúc dâng trào, trợn mắt giận dữ nói:

“Anh đi đâu vậy hả? Mẹ kiếp, muốn chết sao? Làm em sợ chết đi được!”

Anh nghe cô mắng mình, phì cười:

“Ồ thế chúng ta cùng chết à?”

“Câm miệng! Đưa em đi! Ra khỏi chỗ này! Mau!” Thanh Hà rít lên, đứng ở nơi này, cô luôn có cảm giác rất bất an, phải thoát ra!

“Được rồi, anh biết em sợ, chúng ta đi thôi!”

Sau đó Kì Phong đưa cô vào một cửa hàng ăn lẩu, hai người ngồi im chẳng nói chẳng rằng, chăm chú nhìn vào cái nồi đang bốc hơi nghi ngút.

“Kì Phong, anh...có chuyện giấu em phải không?”

Kì Phong im lặng, trong giây phút cô nhắc tới chuyện đó, thân mình anh khẽ run lên.

“Anh có thể giấu em gì chứ?” Mặt anh trắng bệch nói

“Ví dụ như...” Thanh Hà nhún vai “...Anh có bạn gái mới”

Anh phì cười xoa đầu cô, nhưng mà nụ cười gượng gạo kia không thể xóa được nét căng thẳng trên gương mặt.

“Anh yêu em..”

Rồi anh bỗng nói, làm cô không thể tin vào tai mình. Anh nói gì đấy? Yêu cô à? Ồ nhỉ? Nhưng tại sao bỗng dưng lại nói?

“Em ghét anh, ghét chết được!” Cô chun mũi, làm bộ đáng dễ thương lè lưỡi nhìn anh.

Anh dịu dàng véo mũi cô rồi cả hai cùng ăn tối (ăn đêm chứ? :”3)

Không lâu sau, học sinh phải từ biệt những ngày tháng chỉ có vừa ngủ, vừa ăn, vừa chơi để bước vào học kì II, phải nói là lứa nào cũng cực kiêu oải, thậm chí...chả thiết sống nữa...

“Đánh chết em đi, đánh chết em em cũng không dậy đâu!” Buổi sáng, thú thực chính là địa ngục của Tuấn Nam, anh phải dậy thật sớm, nhắn tin chào buổi sáng cho bạn gái, nấu bữa sáng, và đau khổ hơn cả hai việc trên chính là phải gọi Thanh Hà dậy.

Quang cảnh trong phòng ngủ của Thanh Hà như sau:

Trên giường, cô gái nhỏ úp mặt vào gối, mặc kệ, không cần thở, hai tay giữ chặt lấy đầu giường, hai chân quắp lấy chân. Cuối giường, Tuấn Namra sức kéo chân của Thanh Hà, không thành công, vậy thì kéo chân vậy, sao cũng không thành công vậy nè?

Ngoài cửa, Nhã Nhi dựa vào bản lề cửa, đánh răng!

“Thanh Hà, hôm nay là ngày đầu tiên đi học, không nhất thiết phải ngủ trễ như vậy chứ!”

“Thừa lời, trường này trốn một, hai tiết có làm sao đâu?” Cô khê ngẩng đầu.

Trong khi cuộc chiến căng thẳng đang diễn ra bất phân thắng bại, thì một giọng nói trầm trầm vang lên:

“Tiểu Hà, chào buổi sáng!”

Đó không phải là giọng Kì Phong thì còn là giọng của ai?

Thanh Hà ngẩng phắt đầu dậy, hai tay nắm đầu giường thả ra, hai chân đang quắp chân cũng thả nốt, thành ra Tuấn Nam đang hết sức kéo phía cuối giường theo quán tính ngã bẹp dí trên tường.

Cô quay đầu lại, chỉ thấy Nhã Nhi giờ lên điện thoại, trên màn hình cảm ứng, khuôn mặt Kì Phong với mái tóc rối đang mỉm cười nhìn cô, hiển nhiên, anh cũng vừa mới dậy!

Tiểu Nhi gọi Camera call?!!!!

Tiểu Hà then quá, chùn chân, làm con rùa rụt cổ không chịu ra.

“Ha ha ha..” Tiếng cười sảng khoái của Kì Phong vang lên, anh nói “Tí nữa anh tới đón em nhé!”

Từ trong chăn, Thanh Hà chậm chạp vươn cánh tay ra, làm điệu bộ xua đuổi.

Nửa tiếng sau, mọi tiếng ồn chấm dứt, hai cô gái nhỏ ngồi trước bàn ăn sáng nghiêm túc ăn.

“Thôi đi, dẹp cái bộ mặt đó đi” Thanh Hà khó chịu cầu nhàu, nhìn khuôn mặt “xuân tình phơi phới” của anh trai, này, làm như anh là người duy nhất trên thế giới này có bạn gái không bằng, thử hỏi người ta có bạn gái có phản ứng khoa trương như anh không?

Tuấn Nam đôi mắt chớp chớp liên tục, xuân quang bắt tứ phía.

“Em gái à, đừng ghen tỵ” Anh cười sảng khoái

“Eh eh, em cần gì phải ghen tỵ chứ?” Tiểu Hà bĩu môi

“Nói đi nói lại, thế bao giờ em mới thấy chị dâu tương lai đây?” Nhã Nhi chen vào một câu, xui xẻo cho anh trai nào đó, câu này lại là câu hỏi trí mạng!

“Chỉ...chỉ sợ các em ‘giúp’ anh khiến cô ấy sợ chết khiếp mà bỏ chạy thôi!” Tuấn Nam so vai rụt cổ nói

“Cho em xem ảnh trước đi!” Một câu trí mạng nữa, mà tác giả không ai khác là Nhã Nhi

Tuấn Nam toát mồ hôi lồi trong điện thoại, màn hình điện thoại của anh là một cô gái...rất béo?

=.=

“Anh trai à...bọn em cũng...cũng không có kì thị người béo đâu...nhưng mà...” Thanh Hà run rẩy chưa nói xong thì anh trai cô xen vào:

“Diệp Anh rất dễ thương” Tuấn Nam tiếp tục chớp chớp mắt liên tục

=.= Cuồng rồi, cuồng rồi, thế giới này thật điên cuồng!

“Trông cô ấy quá trẻ” Nhã Nhi lại xen vào bình luận hết sức dã man “Anh đúng là dê già gặm cỏ non”

“Em gái à, dùng sai thành ngữ rồi” =.= Toát mồ hôi

“Tiểu Nhi cố tình đấy!” Thanh Hà cười phá lên “Em dám chắc là em ấy cố tình thay ‘trâu’ bằng ‘dê’ đấy”

“...” _ Rốt cuộc tại sao anh lại có hai đứa em quái vật thế chứ? Hu hu...

Sau đó, Nhã Nhi mở file ảnh của Tuấn Nam ra, lác mắt khi thấy trong đó không có một cái ảnh nào khác ngoài ảnh bạn gái..

Cuồng rồi, thế giới này thật điên cuồng!!!!

Cuối cùng cũng tìm được một tấm hình vừa rõ mặt vừa rõ dáng người, cô gái béo lúc này tầm mười tám tuổi, cô gái này lại tầm hai mươi tư, cao khoảng một mét sáu, dáng người nhỏ nhắn thon thon. Khuôn mặt bầu bĩnh trẻ con, mái tóc nâu búi củ tỏi...

“Để thương, duyệt!” Tiểu Nhi mỉm cười nói

“Tiểu Nhi duyệt thì em cũng duyệt” Thanh Hà thậm chí còn chẳng quan sát, liếc qua một cái

“Được rồi” Ai cần các em duyệt chứ

58. Chương 58 : Mở Hộp Pandora

Sau bữa sáng, Nhã Nhi cùng Thanh Hà vui vẻ đến trường, còn Tuấn Nam đi làm – anh mở một công ty game và giờ công ty của anh đang trên đà phát triển. Chiều hôm đó, Lăng Tuấn Nam nhận được một cuộc điện thoại, người gọi đến là em gái của mẹ anh, cũng là dì của anh – Tư Đồ Thủy.

“Dì ạ?” Anh vui vẻ bắt máy, phải nói là người dì này của anh tính tình rất cổ quái, tuy xinh đẹp quyến rũ nhưng cái gì cũng không quan tâm, tạm thời nghĩ, để có được 1 cuộc gọi quý giá của dì, không biết bao nhiêu chàng trai phải điên cuồng?

“Tiểu Nam?” Đầu bên kia vọng sang là một giọng nói trầm trầm đầy quyến rũ, người gọi là một phụ nữ có mái tóc đỏ dài xoăn nhẹ, ngũ quan xinh xắn kiết xuất, mỗi động tác giờ tay nhắc chân đều mang phong đậm mỹ nhân khó gặp.

“Dì Thủy, hôm nay dì không đi hẹn hò với bạn trai à??” Tuấn Nam thoải mái gác hai chân lên bàn, trêu chọc.

“Nhóc con, mặc dù dì hẹn hò bận bịu, nhưng vẫn chú ý tới 3 đứa các cháu đấy nhé, làm gì thì cứ cẩn thận!”

“Dì chú ý cái gì chứ? Bọn cháu lớn cả rồi!” Anh cười dịu dàng

“Ừ, dì cũng biết cháu có bạn gái, là một trong những nữ nhân viên công ty cháu chứ gì? Thảm nào, cháu trai tôi lại bỏ công việc ở bộ ngoại giao để tự mở một công ty game, đây thật là hành động bỏ giang sơn chọn mỹ nhân hiếm có đó” Tư Đồ Thủy nhếch miệng cười, ánh mắt lấp lánh tựa sao khuê.

“Sao dì biết??” Lăng Tuấn Nam thiếu chút rớt cằm.

“Hừ, dì đã nói cái gì dì cũng biết mà” Tư Đồ Thủy lấy 2 ngón tay gõ xuống mặt bàn – 1 hành động mang tính tiềm thức của cô.

“Tiểu Thủy theo dõi cháu sao?” Tuấn Nam thoát khỏi sự bất ngờ, nghĩ cũng phải, dì của anh là một nữ doanh nhân thành đạt hiếm hoi, nhà giàu nứt đổ đổ vách, bỏ tiền ra thuê thám tử thì tin gì mà chẳng biết.

“Này, Tiểu Nam, nhóc con gan càng ngày càng lớn, dám gọi dì là Tiểu Thủy hả?” Cô giả bộ tức giận

“Tiểu Thủy, Tiểu Thủy, Tiểu Thủy...”

“...”

“Được rồi, dì gọi cháu không chỉ vì việc cháu có bạn gái chứ?”

“Dĩ nhiên là không” Tư Đồ Thủy thôi cười, giọng điệu trở nên nghiêm túc hơn “Chuyện này khá rắc rối, chúng ta sẽ gặp nhau nói chuyện nhé?”

“Được, vậy 3 giờ chiều nay gặp dì tại...”

3 giờ chiều, tại một quán cà phê nhỏ, quán cà phê này được bao quanh bởi kính thủy tinh trong suốt, ánh nắng sớm chiều chiếu vào kính tạo thành những đường sáng lấp lánh hết sức sống động như hàng ngàn chiếc cầu vồng.

Bên cạnh cửa kính, một mỹ nhân áo đỏ dáng người thon thả đang ngồi chờ bạn, nhâm nhi một tách cà phê sữa thơm lừng, đôi đồng tử của cô màu nâu, lạnh lợi đảo qua trái, rồi lại qua phải, nước da trắng hồng hào mịn màng như lòng trắng trứng...e hèm, được rồi, ta miêu tả hơi quá, ta thích mỹ nhân mà.

Sau mấy phút đồng hồ, một chàng trai cao ráo, anh tuấn mở cửa quán cà phê bước vào, anh ta mặc một bộ ple cách điệu trông trẻ trung, nước da màu mạch khoẻ khoắn, ngũ quan tinh anh sắc sảo, nhìn vào đã biết là doanh nhân trẻ thành đạt hiếm có.

“Tiểu Nam” Mỹ nhân ngồi gần cửa kính khẽ gọi, ánh mắt mọi người đều tập trung vào đôi trai gái này

Chàng trai hơi mỉm cười, đôi mắt bán nguyệt cùng núm đồng tiền khiến trai tim của bao nhiêu cô gái trong quán đập lối một nhịp.

“Dì” Anh chàng đẹp trai nói

Mọi người tròn mắt nhìn, mỹ nhân xinh đẹp xuất chúng kia lại là dì của chàng trai anh tuấn này sao? Haiz...vậy thì bọn họ còn cơ hội rồi??

Lúc chàng trai ngồi vào vị trí đối diện cô gái, xung quanh bọn họ toả ra ánh nắng chói chang khác thường.

Cùng một lúc, một chàng trai và một cô gái ở bàn khác đồng thời tới xin số điện thoại, Tuấn Nam cùng Tư Đồ Thủy quay qua, gương mặt không có tí gì gọi là ngượng ngùng hay bất ngờ, lãnh đạm nói một câu:

“Tôi có bạn trai/ bạn gái rồi”

Sau khi toàn bộ trai gái độc thân trong quán mất hi vọng, bọn họ mới bắt đầu chậm rãi vào chuyện chính:

“Dì à, chuyện quan trọng mà dì nói là gì thế?”

Tư Đồ Thủy nhấp một ngụm cà phê, nhẹ giọng hỏi:

“Dạo này, theo dì biết thì Tiểu Hà cùng Tiểu Nhi có quan hệ với nhà Đông Phương??”

“Nhà Đông Phương mà dì nói là nhà Showa đấy à?”

“Ừ”

“Vâng, đúng thế đấy ạ, bọn em cháu đi theo tiếng gọi của tình yêu rồi” Tuấn Nam bật cười, tiếng cười trầm trầm của anh rất dễ nghe

“Bảo chúng chia tay đi” Tư Đồ Thủy lạnh lùng nói

“CÁI GÌ?” Tuấn Nam suýt chút rống lên “Tại sao ạ??”

“Yêu ai cũng được, trừ người nhà Đông Phương!”

Tuấn Nam nghi ngờ, này, tình tiết này cũng quá giống trong phim Hàn đi?? Kiểu gia đình ngăn cản tình yêu ý? Nhưng mà hình như chuyện này hay xảy ra ở nhà trai không chấp nhận con dâu thôi mà? Hay thực tế chính là nhà gái không thừa nhận con rể?

“?????”

“Cháu có thể không biết” Tư Đồ Thủy trầm mặt, từ tốn nói “Nhưng cái chết của bố mẹ cháu, dì đảm bảo không chỉ đơn giản như thế!”

“Tai nạn của bố mẹ cháu?” Uẩn khúc sao? Tuấn Nam nghĩ, lại còn liên quan tới bố mẹ anh nữa?

“Phải” Tư Đồ Thủy móc trong túi một điều thuốc, châm lửa “Cái tai nạn chết tiệt đó có dính líu tới nhà Đông Phương”

59. Chương 59 : Kết Quả Bất Ngờ - Kì Phong Lộ Mặt Sến! =.=||

Tuấn Nam trên đường lái xe trở về nhà đầu óc mông lung, anh vừa nghe từ chính dì của anh sự thật về tai nạn của bố mẹ. Theo như Tiểu Nhi kể lại, lúc đó con bé dại dột bịt mắt bố khiến bố phanh xe gấp lên chiếc xe bị lật, nhưng dì Thuỷ lại nói, chuyện này liên quan tới mối tình tay ...tư giữa mẹ anh, bố Hàn Thu, mẹ Hàn Thu và mẹ Kì Phong, nói một cách đơn giản là liên quan tới mẹ anh, Đông Phương Đình Phi, Ngân Thanh Hoà và Bạch Liên.

Kể chi tiết thì dài dòng, nhưng tóm gọn lại một câu chính là: Đông Phương Đình Phi - tức bố Hàn Thu và Kì Phong hồi - hồi trẻ đem lòng yêu mến mẹ anh, cuối cùng dưới sự oanh tạc liên tiếp của bố anh, mẹ anh liều mạng đem trái tim để ở nơi bố anh, Đông Phương Đình Phi không cam lòng, nhưng cũng không muốn mẹ anh chán ghét, quyết định làm bạn thân với mẹ anh và yêu bạn thân của mẹ anh là Ngân Thanh Hoà, nhưng Bạch Liên yêu thầm Đông Phương Đình Phi đã lâu, ghen ghét với mẹ anh nhân cơ hội này *** hại mấy lần đều bị Đông Phương Đình Phi cùng Ngân Thanh Hoà bắt gặp, bị tuyệt giao không biết bao nhiêu lần. Hận thù tích tụ, rồi cái lần bố mẹ anh cùng Tiểu Nhi đi chung động tay chân vào cái phanh xe ô tô, vì Nhã Nhi bịt mắt bố anh, ông theo quán tính nhấn phanh để dừng xe, nhưng không ngờ phanh không ăn, vậy là xảy ra tai nạn!

Nói như vậy, tai nạn xảy ra là do..mẹ Kì Phong chứ không phải tại Tiểu Nhi sao?

Dù sao hiện giờ nếu sự thật này bị vạch trần, Tiểu Hà sẽ là người đau khổ, nhưng nếu không thì Tiểu Nhi sẽ mãi day dứt!?

Trước sự thật này, Tuấn Nam không thể lựa chọn, đều là em gái mình, đứa nào đau lòng cũng đều không tốt! Tiểu Nhi đã chịu đựng nhiều trong 8 năm qua, anh cũng chứng kiến Tiểu Nhi từng bị tự tử, mặc dù Tiểu Hà có tình cảm với Kì Phong, nhưng chuyện này vẫn được đưa ra ánh sáng!

Nếu tình cảm của 2 đứa chúng nó chỉ có vậy đã biến mất, thì hãy cho kết thúc luôn từ bây giờ đi!

Tối hôm đó, Nhã Nhi và Thanh Hà nghe toàn bộ chân tướng từ Tuấn Nam, biểu cảm dĩ nhiên là không thể tin được, sau đó Thanh Hà thần thờ bỏ lên phòng, Nhã Nhi trầm ngâm một chút rồi ngược nhìn về phía Thanh Hà, dường như hòn gạch đè lấy tâm trí cô đã được đặt xuống, mặc dù cô cũng tự nhủ rằng sẽ không quan tâm nữa, sẽ mạnh dạn yêu, vì từ trước tới nay cô cũng có bao giờ nghe lời mẹ đâu (Bé hư mà~)

2 tuần sau, Kì Phong đến tìm Tiểu Nhi, bộ dạng hốt hải, kéo cô từ căng tin ra ngoài, sau đó dồn dập hỏi:

“Tiểu Hà đâu rồi?” Nhìn giọt mồ hôi trên trán anh, chắc là chạy xung quanh trường này một vòng rồi?

“Nghe bảo đi đến lớp học sáo gì đó ấy mà” Tiểu Nhi mút sữa nói “Có chuyện gì sao??”

“Ừ, dạo gần đây cô ấy tránh anh” Kì Phong nhún vai “Chẳng biết tại sao!”

“Kì Phong, để cho chị ấy có thời gian suy nghĩ một mình đi, chắc giờ chị ấy cũng rất dần vật!”

“Dần vật?” Anh mở to mắt

“Ừ, chuyện tai nạn của bố mẹ em, cô ấy biết chân tướng rồi! Anh chưa biết à?”

Kì Phong cứng đờ người, toàn thân như có 1 dòng điện chạy qua, thật khó khăn mở miệng:

“Thật...thật sao?”

“Ừ, mới biết cách đây 2 tuần, chị ấy trong thời gian này trầm mặc ít nói, cũng hay ngồi thần thờ một mình, nhưng anh yên tâm, Thanh Hà rất mạnh mẽ, nếu em mất 8 năm dần vật, thì cô ấy có lẽ chỉ mất một nửa thời gian thôi, anh cứ chờ 4 năm nữa đi, biết đâu lại..”

Nói tới đây, một bên vai bỗng nhiên nặng hẫng xuống, Nhã Nhi lạnh lùng quắc mắt nhìn anh chàng điển trai mặt mày nhẵn tít lại, hậm hực thở phì phì:

“Hai người đang nói cái gì đó?”

Nhã Nhi thấy vậy, sát khí trong mắt giảm xuống, ánh mắt yêu nữ ngàn năm ngủ vùi thức tỉnh, nháy mắt đưa tình với Kì Phong, sau đó uể oải nói với Hàn Thu:

“Đang bàn chuyện ngoại tình, sao? Vấn đề gì à?”

Kì Phong dở khóc dở cười, đến thời điểm nào rồi mà Nhã Nhi có thể chọc cho quả bom Hàn Thu phát nổ chứ?

Hàn Thu trợn mắt lấp bắp mãi không nói được lời nào, tức giận kéo Nhã Nhi đồng thẳng, trước khi đi không quên ném về phía Kì Phong một ánh mắt cảnh cáo!

Kì Phong toát mồ hôi, cũng quyết định đi tìm chỗ nào đó để ngủ, không quan tâm tới “thế sự khó lường” nữa, chuyện của Thanh Hà, anh sẽ để cô tự vượt qua.

Kì Phong không ngờ, ngày phán quyết nhanh như vậy đã đến, thay vì 4 năm như Nhã Nhi nói, 4 tuần sau Thanh Hà đã gọi điện cho anh, hẹn ở một quán cà phê.

Chỉ mới mấy ngày suy nghĩ, trông Thanh Hà đã gầy sọp đi, cô không còn vui vẻ như ngày trước nữa, hai hàng lông mày trông ưu phiền hẳn, tinh thần cũng không được tốt lắm, nhưng ánh mắt của cô vẫn sáng như cũ, dường như không tạp chất nào xâm phạm được nó.

“Anh đã biết chuyện mẹ em chưa?”

“Anh biết rồi” Kì Phong cúi đầu.

“Biết bao giờ? Trước hay sau em?”

“Trước...” Kì Phong nhìn Thanh Hà, thẳng thắn “Xin lỗi, anh cũng muốn nói cho em biết, nhưng mà anh thật sự rất sợ...”

“Đẹp!” Thanh Hà nhăn mày “Đừng có nói bằng cái giọng sến súa ấy, nghe ghê chết đi được!”

Kì Phong: =.=||| “Anh không nghĩ đây là chủ đề chúng ta cần nói tới!”

Thanh Hà: “Anh làm ơn ăn nói bình thường đi!”

Kì Phong: “Đây là giọng ăn năn hối hận, em có hiểu không hả? Không khí lãng mạn anh tạo ra em phá hỏng rồi!”

Thanh Hà: “Em không thèm lãng mạn!” =.=||| “Ghê chết người!”

Kì Phong bất giác nhớ tới ngày trước, khi mà anh mời Nhã Nhi đi ăn tối, rõ ràng đầy đủ ánh nến chập chờn, bản ballad dịu dàng đắm thắm đưa con người vào cõi mộng, khung cảnh như vậy, Nhã Nhi kêu muốn nghe nhạc rock, đúng là giết phong cảnh, chị em nhà này đúng là phân nửa tế bào lãng mạn cũng không có!!! Tức chết anh!!!!

“Em sẽ đi vào chuyện chính” Thanh Hà nhắc li sinh tố đưa hẩu, hút một ngụm lớn, sau đó đồng dục “Chuyện mẹ anh gây ra, không liên quan đến anh, em cảm thấy nó chẳng có tí xú gì dính líu tới tình cảm của bọn mình cả! Mối hận của bố mẹ chúng ta, cứ coi như chấm dứt từ đời họ đi, chúng ta không rảnh mà đi dằn vặt nhau bởi vì họ!” (Ai cho điểm 10 câu nói này của Tiểu Hà nào~?)

Kì Phong trợn trắng mắt nhìn cô bạn gái giỏi karate của mình, không nói được lời nào, theo phim Hàn Xềng, lời thoại của Thanh Hà hiện tại sẽ phải là: “Chúng ta thật có duyên mà không có phận, thôi thì chấm dứt đi, Kì Phong, em yêu anh, nhưng định mệnh không cho phép, chúng mình chia tay đi! Từ giờ gặp nhau hãy coi là người dưng nhé!” Sau đó ôm mặt khóc chạy đi. (Ghê tởm, quá ghê tởm, anh zai ơi, sao anh có thể nghĩ ra tình huống như vậy được chứ? Bây giờ là thời buổi nào rồi? Mà Thanh Hà là người có thể nói ra những câu đó được hay sao?

60. Chương 60 : Kỳ Nghỉ Hè Đáng Đáng Nhớ

Trong lớp học ở trường cấp III Vincent, cô giáo toát mồ hôi để sổ điểm cuối năm xuống bàn, giọng bé như con muỗi nói:

- Từ ngày mai chúng ta sẽ được nghỉ hè, các em.. - Mấy chữ “nhớ tập trung ôn tập không nên chơi bời quá” còn chưa nói hết, lớp học như muốn vỡ tung, đứa trèo lên bàn, đứa chui xuống bàn, đứa hò hét, đứa cất sách vở...

Bốn người ngồi bàn cuối đang châu đầu vào nhau. Họ là ai ấy hả? Còn ai ngoài 4 con vịt nhà ta?

Kì Phong và Thanh Hà ngồi ở bàn thứ hai từ dưới lên, còn Nhã Nhi và Hàn Thu ngồi bàn cuối. Thấy cả lớp đã ồn ã, Kì Phong và Thanh Hà quay xuống bàn hai người nói chuyện.

Nghỉ hè thì nghĩ tới cái gì? Dĩ nhiên là đi tắm biển!

- Nhã Nhi, bọn mình đi biển A thấy sao? Nằm trong thành phố thôi! - Thanh Hà hỏi.

Nhã Nhi suy nghĩ một lúc lâu, sau đó vuốt vuốt cằm:

- Cũng được.

- Chúng ta đi một tuần nhé? - Kì Phong vừa mút kẹo mút vừa cười.

- Một tuần chỉ sợ hơi lâu, anh Tuấn Nam sẽ không cho đi!

Kì Phong nhíu mày, liếc về phía Hàn Thu, dĩ nhiên đề xuất đi một tuần đối với Hàn Thu là quá tốt, anh còn muốn đi một tháng cơ.

- Không sao, có nhà bên bờ biển, quang cảnh rất đẹp, không khí cũng trong sạch, rất có lợi cho sức khỏe của Nhi. – Hàn Thu giờ cũng biết nói lí lẽ, ai za, lúc anh biết Nhi bị bệnh, tóc gáy anh dựng hết cả lên. Nhưng lúc đó bác sĩ bệnh viện đã tìm được thuốc chữa trị rồi, bác sĩ nói rằng đây chỉ là một con vi rút nhỏ không gây nguy hiểm tới tính mạng, chỉ bị suy giảm hệ miễn dịch trong thời gian nhiễm bệnh mà thôi.

- Nói cũng phải. – Thanh Hà cũng gật đầu, ngốc nghếch tin lời em rể tương lai.

Chỉ có Nhã Nhi chống cằm, bình thần liếc nhìn anh em nhà họ, rồi lẩm bẩm:

- Nguy biện có lí lẽ.

Hàn Thu cùng Kì Phong biết mình múa rìu qua mắt thợ, chỉ đành cười trừ. Ai chả được chiêm ngưỡng tiểu yêu nữ kia biến thân rồi chứ. Rõ ràng là âm mưu đẩy mình, yêu nữ bất bại.

Một tuần sau, hai chiếc xe mui trần màu xanh cô ban xuất phát từ khu A thành phố Vincent chạy thẳng tới khu O. Khu O là vùng biển mênh mang - xanh biếc, bãi cát vàng - nóng rẫy chân, cây dừa xanh – hái trộm dừa, khu resort – cao cấp.

- Nhà trên biển đâu? – Nhã Nhi con nhà lính tính nhà quan hắt cằm, rõ ràng cô đi chơi chẳng mất đồng nào, nhưng lại không ngại đòi hỏi.

- Người ta cho thuê mất rồi! – Hàn Thu tiếc nuối nói.

Sự thật thì, chả ai dám tranh với một công ty lớn như Showa, có điều, e hèm, nhà trên biển thì quá hoang vu, mà nơi hoang vu như thế tới ở cùng bạn gái thì thật tuyệt - đối với những thằng bạn trai – nhưng mà nhà trên biển cảnh sắc đẹp thì chỉ có một, anh em nhà Showa này lại chẳng muốn nhường nhịn nhau. Thôi thì đành ngậm đắng nuốt cay vào khách sạn.

Kì Phong đi thuê phòng, đem lại 2 cái chìa khoá. Thanh Hà rất tự nhiên cầm một chiếc, Nhã Nhi cũng rất tự nhiên mà đi theo Thanh Hà.

- O... – Kì Phong và Hàn Thu đồng loạt biểu đạt sự bất mãn.

- O quả mơ có hột, ơ cái gì? – Thanh Hà ngoái đầu lại hỏi.

Hàn Thu nhìn chiếc chìa khoá còn lại trên tay Kì Phong, Kì Phong cũng cúi đầu nhìn chiếc chìa phòng trên tay mình, sau đó hai người họ... nhìn nhau.

- Em muốn anh chung phòng với nó/ anh ta ư? - Bọn họ đồng thanh.

Nhã Nhi nhún vai, kiểu “hiển nhiên rồi” nói:

- Chứ sao?

- Không được! Nhất quyết không được! - Đồng thanh tập 2.

- Không được thì đi thuê thêm một phòng nữa! – Nhã Nhi đưa ý kiến.

Kì Phong cũng quay ngay lại bàn tiếp tân, rất tiếc, đây là một khu resort cao cấp nhất khu O, khách đông như trẩy hội, chỉ cần lơ là trả phòng thôi, sẽ ngay lập tức có người đặt. Nên Kì Phong tay trắng trở về.

- Hai anh chịu khó đi! – Thanh Hà vô tư nói - Để bảo đảm sự trong sáng của em, hai anh cần ở chung với nhau.

Hàn Thu đau khổ lấy tay vuốt mắt, Kì Phong lấy ngón tay day day hai huyệt thái dương. Hai căn phòng sát nhau trên tầng 12 có khách vào.

Sau khi ăn xong một bữa chiều bằng soup và bánh mì, Thanh Hà sốt sắng muốn ra biển. Cô nàng giục già mọi người từ trưa, nhưng Nhã Nhi lười biếng muốn ở trong phòng.

3 giờ chiều, bọn họ mặc áo bơi có mặt dưới đại sảnh khách sạn.

Quang cảnh thì phải gọi là đẹp hết biết, hai cô gái nhỏ khoẻ khoắn da trắng, một cô mặc bộ áo một mảnh màu đen, mặc dù là một mảnh thôi, nhưng trình độ khiêu khích thì cứ gọi là, một cô mặc đồ hai mảnh màu xanh tươi tắn, lộ ra vòng eo thon gọn, gợi cảm level max!

Bên cạnh hai cô gái có hai chàng trai tương xứng, bọn họ không mặc quần bơi, mà mặc quần short kè. Hàn Thu dĩ nhiên không chấp nhận mặc quần bơi bởi vì nó có 3 tiêu chí: mỏng - ngắn – bó sát!

Kì Phong mặc quần bơi rồi chạy sang khoe ngay với Thanh Hà, bị cô nàng ném cả chiếc dép vào mặt, bắt đi thay lại.

Nhìn hai chàng trai này rất khoẻ khoắn, tuy họ không có cơ bắp cuộn cuộn nhưng xét về độ mạnh mẽ nam tính thì có thừa!

Kì Phong khó chịu nhìn bạn gái, nhưng anh không thể bắt bẻ được cái gì. Thanh Hà đã mặc đồ bơi một mảnh rồi, nếu muốn kín đáo nữa chẳng lẽ phải mặc quần jean áo pull xuống biển?

Hàn Thu thì trợn mắt lên nhìn Nhã Nhi – hay nói đúng hơn thì là nhìn cái vòng eo của cô nàng. Vòng eo, áo bơi hai mảnh,...Nhưng vì bị anh super soi kĩ quá, cô đành phải khoác thêm một chiếc áo pull của Hàn Thu mà anh bắt cô mặc vào, chiếc áo đó thì đủ thùng thình luôn.

Hàn Thu vừa đi trên đường vừa láo liên nhìn xung quanh xem có ai ngấm vợ tương lai của mình không (Cẩn thận người ta tưởng ăn trộm =)))

- BIỂN ĐÂY RỒI!!!! – Thanh Hà gào rú, rồi không chờ ai, dong thẳng xuống biển. Cô nàng có một tình yêu vô vàn đối với biển.

Nhưng bị Nhã Nhi túm lại:

- Không ai được xuống biển khi chưa bôi kem chống nắng!

Sau đó ném cho Thanh Hà một tuýp thuốc, rồi kêu Hàn Thu nằm xuống ghế tre để bôi kem, Hàn Thu cười:

- Em bôi cho anh xong, anh bôi cho em nhé! - Bộ mặt cười he he.

- Em bôi rồi. – Cô nàng dội một gáo nước lạnh vào lửa tình đang rực rạch trong anh.

Về phía Kì Phong và Thanh Hà, bọn họ không lúc nào được yên, giờ đang cãi nhau trí tuệ:

- Em bơi toàn thân đi, bơi gì được có một góc thế?! – Kì Phong nằm một chỗ gân cổ lên.
- Em đang bơi toàn thân trừ chỗ mặc quần cho anh đấy! Còn đòi hỏi cái gì nữa!
- Hay em bơi luôn chỗ-đang-mặc-quần cho anh đi? - Anh cười hề tiện.
- Cút! – Cô tức giận giơ chân đạp vào khuôn mặt điển trai của anh.

Bọn họ rục rịch xuống biển, nước biển ở đây xanh trong, quan trọng là khu O không có mấy tên biển thái thích khoe body như mấy bộ xương khô của chúng hoặc mấy tên ngu dần thích đi trêu gái.

- Thích quá, thích quá! Bảo em ở đây một năm em cũng ở! Chả muốn đi học nữa! – Thanh Hà hớn hở nói.
- Vậy em với anh cùng nghỉ học làm nghề bán cá nhé? – Kì Phong thấy đây cũng là một ý hay!

61. Chương 61 : Đùng Ngốc Nghếch Bình Phẩm Vóc Dáng Của Người Con Trai Khác Ngay Trước Mặt Bạn Trai Minh

Thanh Hà nghe thấy vậy khinh bỉ nhìn Kì Phong, nói, sao con người anh lại có thể không có chí tiến thủ như thế chứ? Cam nguyện làm một tên bán cá ngoài đường sao? Anh cảm thấy không tồi, nhưng Thanh Hà cô thì cảm thấy rất tồi!

Bọn họ tiếp tục bơi thêm một lúc. Trong bốn người có mỗi mình Nhã Nhi không biết bơi, phải đem theo một cái phao con heo trông vô cùng ngốc nghếch, biểu cảm chững chạc của cô như bị sóng biển cuốn đi vậy. Nhã Nhi tiểu yêu nữ ở trên bờ, xuống biển trở thành vịt cạn!

Khi biết Nhã Nhi không biết bơi, Kì Phong cười gập cả bụng, nói rằng, hoá ra tiểu yêu nữ chuyên môn đi hại người cũng có điểm yếu cơ đấy! Hàn Thu thì đỡ khoa trương hơn, anh chỉ cắn chặt hàm răng, mặt đỏ lựng, so vai rụt cổ nhưng nhất quyết không phát ra tiếng cười. Nhã Nhi khó chịu, được rồi, mấy người cứ đợi lên bờ đi!

Quả nhiên, đắc tội với cao nhân thì gặp xui xẻo ngay trong ngày. Nhưng chuyện này để lúc nữa hẵng nhắc đến.

Nhã Nhi quấy đạp một lát, mệt phờ nằm lên chiếc phao con heo, Hàn Thu đứng ngay cạnh toát mồ hôi. Nhã Nhi ở trường trình độ tiếp thu thuộc loại top, thế mà dạy thế nào cũng không bơi được! Rõ ràng anh tuy không phải bơi giỏi như vận động viên thi olympic, nhưng trình độ để dạy người chưa biết bơi cũng có thừa, nhưng ngu đồ này học thế nào cũng không vào!

- Em khát quá, này giờ toàn uống nước biển! – Nhã Nhi phồng má phụng phịu, cô mới học bơi nên uống không ít nước mặn chát, giờ khát là lẽ đương nhiên.
- Được rồi, em muốn uống nước dừa hay nước cam? Nước dừa hầu thì sao? – Hàn Thu mỉm cười, sau đó đi mấy bước vào bờ, quay đầu hỏi cô.
- Đi biển phải uống nước dừa! Lấy cho em đi! – Nhã Nhi lười biếng xua xua tay, lim dim mắt hưởng thụ cảm giác được một tên công tử nhà giàu phục vụ.

Hàn Thu biến mất rất nhanh giữa bãi tắm, thoáng chốc đã không thấy đâu. Thanh Hà và Kì Phong – hai tên khốn kiếp biết bơi đã trôi dạt vào hòn đảo nào rồi chẳng biết, một mình Nhã Nhi bơ vơ vùng vẫy ở chỗ nước cạn.

Một quả bóng hơi bay từ xa tới rơi xuống gần chỗ cô, nước bắn tung toé, bắn cả vào mặt cô, tràn vào mắt cô cay xè. Nhã Nhi âm thầm tức giận, liếc xéo quả bóng, nếu ánh mắt có thể đục thủng vật gì đó, thì quả bóng này sớm xịt hơi bẹp dúm nổi lênh phênh trên biển rồi!

Khi nào cô đang bị nước biển làm úng (biểu hiện chính là đang độ mắt với một quả bóng) thì từ xa bơi lại, một chàng trai cơ bắp săn chắc, vai rộng, eo thon, nước da màu mạch khoẻ khoắn, mái tóc cắt ngắn, mái

trước trán dựng lên, khuôn mặt anh ta tuấn tú bảnh bao, từng giọt nước chảy từ trán xuống cằm trông hết sức quyến rũ, anh ta bơi rất nhanh, nhoáng cái đã tới chỗ cô, trong khi cô gái nhỏ đang mải mê đánh giá vóc dáng của chàng trai.

- Xin lỗi, bóng của tôi bay qua đây, có thể cho xin lại được không? – Chàng trai khách sáo hỏi xin bóng.

Gân xanh trên trán cô giật giật, thì ra tên khốn này ném bóng về phía cô làm ắt cô cay xè! Có điều Nhã Nhi đang nằm trên phao, lại nhát chết, nếu cử động mạnh khiến cái phao lật lại phải uống thêm mấy ngụm nước biển nữa, cho nên cô hiếm khi có lòng trác ẩu bỏ qua cho chàng trai, coi như mình ngấm dáng người mẫu của anh ta miễn phí rồi, không tính toán nữa.

Nhã Nhi nhón ngón tay đẩy quả bóng về phía chàng trai. Bỗng chàng trai giật mình một cái, trợn tròn mắt lên nhìn cô:

- Cô có phải Thanh Hà không? Nữ vương trường Vincent ý? Ồ! – Anh ta mở lời, giọng nói có mấy phần ngưỡng mộ.

Gân xanh của cô lại giật giật thêm hai cái nữa. Dáng người anh ta rất tốt, Hàn Thu nhà mình phải học hỏi thêm, có điều nếu anh ta cứ dây dưa thế này cũng không ổn, để tí nữa cái tên gió thổi qua người mình cũng ghen kia trở về, nổi máu xung muốn đánh nhau sẽ to chuyện.

- Xin lỗi anh nhận nhầm người rồi. – Cô trả lời, không thể qua loa đại khái mà nhận là Thanh Hà được, người Thanh Hà dắc tội đếm trên đầu ngón tay, ngón chân đều không hết, tuy anh chàng tỏ vẻ ngưỡng mộ để ngằm xác định, nhưng trở mặt thì không tốt! – Nhã Nhi sâu xa nghĩ.

- Tôi đã từng nhìn thấy cô một lần rồi, làm sao nhầm được? Cô nhớ tôi không? Tôi là Lê Bách trường Surret ngày trước từng đấu với cô một trận nè?

- Lê Bách? - Ngồi trong phòng khách sạn, Thanh Hà nhíu mày nghi hoặc, im lặng lục soát trong đầu xem có cái tên này không, nghe cũng quen quen, nhưng không thể nhớ nổi.

Bên cạnh Thanh Hà, Nhã Nhi đang nằm úp mặt vào gối, không rõ biểu cảm. Hàn Thu đi từ cửa vào, nhìn thấy dáng nằm của cô, lại thấy áo cô do lẫn lộn, vô tình bị vén lên, lộ mảng da trắng dưới eo, nghĩ lại chuyện hồi chiều, bực tức sốc cô dậy, ôm kín mít vào lòng.

Nhã Nhi mệt mỏi rệu rã chân tay, cũng mặc kệ Hàn Thu.

Kì Phong dựa vào vai Thanh Hà thấy vậy đá vào hông Hàn Thu, bực tức:

- Chú bị làm sao thế?

Hàn Thu quay đầu lườm Kì Phong:

- Anh thử nhìn thấy bạn gái mình mặc đồ bơi hai mảnh nói cười với đứa con trai khác xem!

Kì Phong xoa xoa cằm, nhướn mắt nghiêm túc nghĩ ngợi, đặt bản thân mình vào vị trí của Hàn Thu. Nhã Nhi uể oải thấy vậy, lên tiếng sửa:

- Em chỉ nói, không cười!

- Em không cười, nhưng tên khốn đó cười!

- ... - Anh có thể ghen hơn nữa được không?

Sau khi xoá khỏi đầu suy nghĩ Thanh Hà mặc đồ bơi hai mảnh bị tên con trai khác chọc ghẹo, mà Nhã Nhi với Thanh Hà thì khác quái gì nhau đâu, cần gì phải tưởng tượng, có điều Kì Phong cũng yên tâm hơn, là khi bị chọc ghẹo, Thanh Hà sẽ cho tên rảnh rồi đó biết cảnh má không nhận con luôn!

- Thế lúc nhìn thấy cảnh ấy, chú đã làm gì?

- Tôi dĩ nhiên chạy nhanh hết sức có thể tới ngay!

- Sau đó?

- Làm gì còn sau đó! – Hàn Thu thở dài náo nức. – Tên đó...khiến Nhi không rời mắt luôn mới sợ!

- Không rời mắt?? – Kì Phong nhướn mày thắc mắc.

Nhĩ Nhi nằm an ổn trong lòng Hàn Thu góc đầu dậy:

- Body tên đó rất ổn!

Hàn Thu càng khó chịu, anh lấy tay ấn đầu cô trở lại lòng mình, khuôn mặt hậm hực khó chịu. Kì Phong cũng xanh mặt nói:

- Hàn Thu, chú đánh nhau bao nhiêu năm kiểu gì mà cơ thể không bằng người ta?

Khi Hàn Thu ầm ức đang định thanh minh, thì Thanh Hà vỗ tay cái “Bộp” giọng nói mừng rỡ:

- Lê Bách, chị nhận ra hắn rồi! – Cô cười vang. – Cái tên học trường Surret ngày trước đánh nhau với chị để bảo vệ một tên đàn em, tên đó công nhận khoẻ như trâu, đánh ngang với chị mới sợ chứ! Công nhận body của hắn...

Lời còn chưa nói hết, Kì Phong đã cắt ngang:

- Sau này đừng gặp hắn nữa! - Nếu để ý, trong giọng nói của anh có mấy phần ghen tỵ, đố kị với người ta.

Thanh Hà đơ mặt. Cũng đúng thôi, bình phẩm về vóc dáng của người đàn ông khác ngay trước mặt bạn trai mình là một điều ngu ngốc mà.

- Nghe nói ở đây có phòng tắm lộ thiên...

- Ủ, đi.

62. Chương 62 : Ngoại Truyện

Một buổi sáng đẹp trời, Lăng Thanh Hà ta đi loăng quăng.....

Ta là Lăng Thanh Hà, hiện tại là 16 tuổi, đang học năm thứ 4 trường trung học cơ sở. Ta không học giỏi nhiều môn lắm, nói trắng ra, ta là học sinh dốt nhất lớp.

Nếu hỏi ta học không giỏi môn nào, thì chi bằng nên hỏi ta học giỏi môn nào

Bởi vì ta chỉ giỏi có mỗi môn Thể dục thôi...

Năm nào ta cũng phải ở lại học hè rồi thi lại, bla bla...Chính ta cũng không biết làm thế nào, nhưng mà ta có cố thế nào cũng không được bằng Nhi Nhi, em gái song sinh của ta.

Ta cũng đau lòng lắm ý!

Hôm ấy, ta đi dạo lung tung, mặc cho sắp thi giữa kì rồi, ta cũng mặc kệ, hôm nay ta ngứa tay ngứa chân lắm rồi, ta muốn kiếm một tên chán sống nào đó, oánh cho nó như tử.

Vừa mới nhắc, tai ta nghe thấy mấy tiếng “hự” “học” “rầm” “bụp” “bình”

Đây chắc chắn là tiếng đánh nhau rồi, mắt ta sáng như sao, xông vào con hẻm nhỏ

Đứng giữa một đồng thi thể máu me là một người thanh niên cao lớn, mu bàn tay bị thương tới nỗi chảy cả máu

Ta đoán đây là một tên ngốc!

Vì sao ư? Ta đánh nhau, không bao giờ để tay mình bị thương thế kia, bàn tay là tài sản quý giá mà, ta có cách đánh mà bọn chúng bay như rơm mà tay ta không rụng một cọng lông tay nào!

Hắn nhìn tới ta, đôi mắt sắc bén như chim ưng, phải chăng hắn lầm tưởng ta cùng với bè đảng bị hắn dập thê thảm kia ư? Oh no

~“Khoan đã” Trước khi hắn dùng cái tay đầy máu đỏ đầm vào mặt ta (dơ lắm), ta phải dự liệu trước

“ ... ”

“Xin lỗi, tôi không có ý định làm phiền anh vui đùa với bạn học đâu, tôi là người qua đường thôi, đi nhé”
Ta đã nói ta giỏi môn thể dục chưa nhỉ? Nhất là chạy nước rút hơi bị giỏi đấy!

Ta cầm đầu chạy cho tới khi cảm thấy bình yên thì thôi

Ngôi nhà hoa sữa bình yên hiện ra trước mặt ta, ta nghênh ngang bước vào nhà, bây giờ thì kể cả ma cũng không làm gì được ta nữa, nhà ta có một con Tiểu yêu nữ vô địch thiên hạ đấy há!

“Đi đâu vậy, sao không ở nhà mà học?” Anh trai ta cầm một cái muôi đứng trước cửa đón đầu.

“Em đi dạo” Ta đáp

“Phải học tập Nhi Nhi kia kìa” Anh trai chỉ vào bóng người đang ngồi ở ghế sofa làm bài tập

“Thôi mà, em mệt lắm” Ta vọt vờ lật hẳn ra cái ghế gần đấy

“Em có định thi vào trường cấp 3 Vincent không đấy?”

“Được mà”

“Em học thể này mà bảo được á?”

“Được” Ta thở dài “Anh tin em đi”

Anh trai ta quay người tiếp tục nghĩa vụ trong bếp.

“Tiểu Hà” Khi ta đang mơ mơ màng màng chìm vào mộng mị, Nhi Nhi gọi ta một tiếng

“Sao vậy?” Đang ngái ngủ, ta cau gắt

“ ... ” Nhi Nhi lườm ta “Anh trai gọi chị kìa”

“Xin lỗi” Ta xấu hổ ngồi bật dậy “Gì ạ?”

“Lên phòng mà ngủ đi, ngủ ở đây cảm lạnh đấy” Anh trai thân yêu hét từ trong bếp ra

“Vâng vâng” Ta ôm gối trèo lên tầng 3, sau đó ta lăn luôn ra giường

Rồi sau đó, một tiếng nói nữa lại phá vỡ giấc ngủ của ta:

“Lăng Thanh Hà, 16 tuổi, học trường trung học cơ sở Bạch Đằng, thành phố Vincent, lực học:5, IQ: 20, Thể lực: 100”

“Cái quái gì thế?” Ta bật dậy, kẻ nào rống cả lí lịch của ta lên?

Nhưng cái tên đó vẫn bình thản, cất giọng đều đều bóc mẽ ta:

“Chiều cao: 1m60, cân nặng...”

“Stop ngay, đến cân nặng của ta mà người không tha à?” Ta phát hiện tiếng nói phát ra từ ngoài cửa, vội chạy tới mở cửa sổ, mà không thấy ai

“Cân nặng...” Người nào đó nhất quyết không tha ta

“Im ngay, ai cho người điều tra ta hả? Người có biết cân nặng là bí mật của con gái không? Ai cho người rống lên thế hả?”

“ ... ” Bị ta xả ột trận, hắn không nói gì nữa, bất thành linh xuất hiện lù lù trước mặt ta

“Cái...cái gì đấy? Người là thứ gì đấy?” Ta neho mắt nhìn hắn, đùng lo, ta không học nhiều, mắt ta rất tốt, còn mắt Nhi Nhi, mỗi khi học phải đeo kính

“Người không nhìn nhầm” Người đó cất tiếng nói, hần chính là tên ngu ngốc ta gặp ban sáng trong hẻm nhỏ

“Cái con khỉ nhà người, ta rất tin vào mắt ta, ta nhìn người rõ ràng”

“...” Hần hơi bất ngờ “Ta là ai, người có biết?”

“Người là con khỉ thích đu cột điện” Ta khoanh tay khinh bỉ nhìn hần

“...” Hần không hề phật ý, đưa tay xoa má ta “Ta là ác quỷ”

“Phì” Ta suýt chút nữa không để ý hình tượng, lăn ra cười, may là kịp “Ừ, người là ác quỷ”

“...Người năm nay 16 tuổi, thọ tới 70 tuổi mới chết, nghĩa là người còn sống được 54 năm nữa, có muốn ta đưa người đi luôn ở tuổi 16 không?”

“Đi đâu?”

“Đi tới một nơi rất thú vị” Hần cười gian xảo lưu manh

“Ồ, có khi nào ta sẽ không phải đi thi không?” Ta vui vẻ một cách ngu ngốc

“Phải, người không phải đi thi” Hần cười

“Được được” Mắt ta sáng lên

“Vây ta thành toàn cho người” hần nói, rồi rút ra một thanh trường kiếm, ban đầu ta tưởng cái kiếm đó bằng nhựa, nhưng khi nó đâm vào ngực ta, ta mới nghĩ ra, nó là thật, một thanh trường kiếm thật!

.....

.....

.....

Lúc ta tỉnh dậy, trời đã tối, ta hơi bất ngờ, ta vẫn còn sống sao? Không ngờ đường đường là một Lăng Thanh Hà ta, lại bị người ta đâm!

Trời tối, ta chẳng nhìn thấy gì cả, hươ hươ tay, chẳng cảm thấy gì...

“Đây là loài người mà người đã vượt mặt cả bọn tử thần để đưa về đây?” Một giọng nói vang lên, một đường sáng le lói, đủ để ta nhìn thấy bóng người ngồi trên cao

Ta không nhìn rõ khuôn mặt người đó, chỉ thấy người hần rất cao to, đôi mắt đỏ quạch

“Đúng” Thằng cha đâm ta đứng bên cạnh nói

“Cô gái kia, người tên gì?” Mắt đỏ nhìn ta, tà mị hỏi

“Sao ta phải nói?” Ta vênh mặt lên

“Ồ, thật có chí khí, nữ nhân của nhân gian bây giờ đã thay đổi rồi, đúng là vật đổi sao rời!” Hần cười, mà ta thì lại cảm thấy sát khí xung quanh nộ cười ấy, ta đúng là ngốc khi đi theo tên khỉ thích đu cột điện kia, giờ ta thà đi thi còn hơn!

“Roẹt” một tiếng, sát khí của tên mắt đỏ tăng lên, một lưỡi kiếm toan ghé vào cổ ta, nhưng đừng quên, ta đã học karate từ hồi 5 tuổi không phải chỉ để cho có

“Làm gì vậy?” Ta lách người, nhanh chóng cướp đại một cây cung của tên lính gần đấy, dí sát vào mặt Mắt đỏ, e hèm, giờ ta mới nhận ra, dí súng vào mặt dễ hơn cung tên nhiều, căng cung đã là cả một vấn đề rồi!

Ta cố gắng không để tay run, cật lực căng cung:

“Nói, đây là đâu? Người là ai?”

“...” Mắt đỏ cười khoe miệng nhếch nhếch

“Nói!” Ta cực kì mất kiên nhẫn, tay ta đã đau rần rần rồi!

“Người là người phạm, nhưng lại biết được hành tung của ác quỷ bọn ta, cho nên, người phải ở lại đây” Mắt đỏ chậm rãi nói “Vĩnh viễn”

Ta choáng.

“Các người là ác quỷ thật ư?” Ta bỏ cung xuống

“...” Mắt đỏ cười như không cười

“Lậm Phong” Mắt đỏ gọi thẳng cha đu cột điện “Dọn phòng cho vị tiểu thư này”

“Ê, ta còn chưa có đồng ý ở lại nha”

“Hi hi” Hắc lấy tay chống cằm “Không được đâu”

“Đừng vớ vẩn, nhà ta có Tiểu yêu nữ vô địch thiên hạ, đừng có mà bắt ta”

“Để xem tiểu yêu nữ nhà cô có cứu được cô không” Mắt đỏ nói “Ta là Vũ Hạ, sau này chúng ta có lẽ gặp nhau dài dài...”

“...” Ta im lặng không nói gì

Gặp nhau cái XXOO!!!!

.....
.....
.....

Phòng của ta không tối lắm, có lẽ là nơi sáng sủa nhất chỗ này

“Người là Lậm Phong?” Ta hỏi tên đu cột điện

“...” Gật gật

“Đưa cho ta chỗ lí lịch của người thu thập được lúc này”

“Làm gì?” Lậm Phong hỏi

“Tiêu huỷ” Mắt ta sáng quắc, hai tay nắm chặt kêu rắc một tiếng làm Lậm Phong mặt mày xanh mét. Sao ta có thể cho người khác biết cân nặng của ta được chứ?

Khi đưa bản lí lịch cho ta, Lậm Phong tránh không được tay run bần bật, thật mất hình tượng

Ta châm lửa, tờ giấy tan thành tro tàn, ta sẽ không để nó lại, cho dù nó là một mảnh vụn!

“Hắc hắc hắc...Còn người nữa, nếu nói cho ai cân nặng của ta...” Ta cười 3 tiếng, Lậm Phong run 3 cái, giật giật cái đầu, lủi mất!

Ta đường đường là Lăng Thanh Hà, có gì lại bị người ta giam ***?

Haiz, ta phải tìm cách đào tẩu nha

~Đúng 12 giờ, bụng ta ọc ạch giục ta phải kiếm bữa trưa cho nó, ta không còn cách nào khác là phải cầu cứu chủ nhà, ta không đến nỗi mặt dày, nhưng mà ta là khách, có quyền đòi hỏi chứ?

Vũ Hạ đại nhân cho người bưng tới một bàn thức ăn được úp lên giống như những bữa ăn ở Pháp ta từng ăn. Một người già lơm khom, vừa đi xương vừa kêu răng rắc bước tới, xem chừng là quần gia, nhưng già tần này tuổi, vẫn chưa được nghỉ hưu sao?

Ông lão với tay mở chiếc vung bằng sắt ở món đầu tiên cho ta xem, là món gì đây?

Rét độc nướng?

Ồ, thật là hiếu khách thịnh tình nha!

“Ta làm sao ăn nổi cái thứ này?”

“A, tiểu thư, người đợi một chút” Lão quản gia với tay mở đĩa thứ 2:

Gián xào? Nhện luộc?

“Trông buồn nôn quá, ta không ăn nữa đâu!” Ta đứng dậy

“Vị tiểu thư này, có phải kén ăn quá rồi không?” Lão quản gia đứng im nhìn một cô gái xinh đẹp bước vào nhà ăn “Đều là những món ngon nhường này mà bảo buồn nôn?”

“Hừ hừ, món ngon, đúng là món ngon” Ta cười, nhưng so với khóc còn khó coi hơn “Đúng là ngon muốn chết đi được ấy”

“Hà tiểu thư, nếu không ngại, có thể ở lại dùng bữa với Tiểu Thanh không?”

Ta từ chối: “Không cần, Tiểu Thanh tiểu thư cứ tự nhiên, ta sức nhớ ta rất thích ăn món lá cây tươi, bài biệt”

Ta nói rồi đi thẳng, bỏ lại Tiểu Thanh ngồi trên bàn lắc đầu: “Lá cây tươi có gì ngon hả? Con người đúng là khó hiểu”

Mặc dù ta không nhớ là ta đã từng thích ăn lá cây tươi, ông trời ơi, ta phải gặm cái gì bây giờ?

Ta chờ đến tối, cũng chẳng có ai mang cho ta một bát cơm nguội nào, cứ tưởng tên Vũ Hạ kia thiết đãi nồng hậu lắm, ai dè...

“Ta đi đào tẩu đây” Đến trước mặt Vũ Hạ đại nhân, ta nói

“...” Chắc chẳng ai dám công bố dự định của mình trước khi đào tẩu cả, ta thấy hân thần người mất một lúc “Lí do?”

“Ở đây ta sẽ chết đói”

“Ta đã sai nhà bếp làm những món ngon nhất”

“Rét nướng? Gián xào? Nhện luộc? ôi thật là ngon quá, ngon muốn chết đi được ấy!” Ta dở khóc dở cười “Sáng giờ ta ta chưa được miếng nào vào bụng đâu!”

“...”

Hắn ngồi im một lúc, rồi ngoắc tay: “Lại đây”

“Lại thì người cho cơm ăn à?” Ta hỏi

“Uh”

Thế là ta cả tin lại gần, hắn kéo ta vào lòng hắn, ấn đôi môi của mình lên, ta cũng ngơ ngác lắm chứ bộ!

Trong miệng ta có một nguồn nhiệt lạnh lạnh, khi hắn nhả môi ta ra, ta mất cảm giác đói

“Wow, thật kì diệu nha” Ta ngu ngốc tới nỗi quên mất mình vừa bị cưỡng hôn “Người làm thế nào vậy?” Ta còn nghĩ, nếu ngày tận thế của trái đất ập tới, chỉ cần có Vũ Hạ hắn ở bên cạnh, loài người không lo chết đói!

“...” Hắn im lặng nhìn ta

“Giấu bí kíp là không tốt đâu, chia sẻ với ta đi?” Ta cũng không muốn lúc nào đói là phải chạy tới hôn hắn, tốt nhất là nên tự mình học!

“Đợi tới khi học được, người đã sớm đói chết” Vũ Hạ nhàn hạ nói

“Chẳng lẽ, cứ khi nào ta đói, là chạy tới hôn người?” Ta nhú mày, không phải chứ?

“Chắc” Hắn ném vào mặt ta một chữ

“Thế cái cô Tiểu Thanh gì đó có biết cách làm ta no giống người không?”

“Chắc”

“Thế ta nhờ cô ấy cũng không việc gì nha?” Ta lần thứ 2 công nhận mình ngu ngốc

“...” Hắc không còn gì để nói, một lần nữa nghi hoặc, nữ nhân thời đại này không bình thường nha

.....

Hai ngày hôm sau, ta cố tìm ở cái nơi chó ăn đá gà ăn sỏi này một thứ có thể ăn được. Chỉ cần nhìn thấy một con gà sống thôi, ta cũng sẽ tự lặn vào bếp nấu, không cần đến lũ đầu bếp quái dị ở đây!

Ta tuy trình độ nấu ăn xếp hạng bát trong nhà, nhưng không sao, có thể nuốt là được rồi, nhưng thứ khác không quan trọng nữa!

Nhưng ta sai lầm, đừng nói đến một con gà, một cọng lông gà còn chẳng có.

Rốt cuộc nơi này là ở đâu chứ?

Ta ngồi xuống đất, ngon lành bật khóc

Ta không mặt dày tới nỗi chạy tới chỗ Vũ Hạ kia bảo hắc cho ta ăn...

Nhưng ta đói, đói, đói quá đi!

Thế là Vũ Hạ như ông bụt xuất hiện hỏi:

“Tại sao người khóc?”

“Ta đói~” Ta đáp ngon ơ

“Không chạy tới chỗ Tiểu Thanh bảo cô ta hôn người cho đỡ đói à?” hắc khinh bỉ nhìn ta

“Không thể, ta mới sức nhớ, cô ta cũng ăn mấy cái món ‘ngon muốn chết’ kia của nhà người, sao có thể hôn cô ta, kinh tởm chết” Ta nước nỏ

“...”

“Khoan đã, không phải người cũng ăn món ‘ngon muốn chết’ kia đấy chứ?” ta sức tỉnh

“...”

“Ôi ôi ôi, ta đi chết đây” Ta bật dậy, tính tìm một vách núi tự vẫn, nhưng nơi quái quỷ này làm gì có ngọn núi nào? Chỉ có hòn giả sơn bé tí, đừng nói nhảy từ hòn giả sơn này xuống, tới sáng mai cũng không chết~!

“Ta không có ăn” hắc bất đắc dĩ nói

“Thế người uống sữa mẹ để sống à?” ta không suy nghĩ bật ra câu nói làm mặt hắc đen sì “Xin lỗi” ngay lấp tụt

“...” Hắc không nghĩ ta trở mặt nhanh như thế, liền không biết phản ứng ra sao

“Ta đói, ta đói”

“thế người muốn ăn gì?” Hắc hỏi, để hắc còn sai người đi mua

“KFC, BBQ...khoai tây chiên, pepsi, chocolate,...bla bla” Ta nói vụn thứ, ở đây đói suốt mấy hôm, có cơ hội đòi hỏi, không đòi hỏi mới là đồ ngu!

“...”

“thịt bò xào, pizza, sanwish, hải sản...”

“Thôi, khi nào đói, tới tìm ta” Hắc phát tay áo bỏ đi

Ta cứ nghĩ rằng mình đòi hỏi nhiều quá, hắc không có đủ tiền mua!

“Giờ ta đang đói” ta nói với theo, nhưng người đã đi mất hút rồi!

Chuyện ăn uống này một lần nữa tiếp cho ta thêm sức mạnh để đào tẩu!

Buổi tối, ta rón rén chạy qua chỗ tường vây quanh dinh thự của hắc – Trèo tường

“Vị cô nương này, thực sự muốn chạy trốn?” Giọng Tiểu Thanh vang lên sau lưng ta

“Phải, ta muốn chạy trốn” ta thở dài “Không biết cô có giúp ta không?”

“Cô nương, ta đang mong người rời đi đây” Tiểu Thanh nhìn nàng hài lòng

“Vậy giúp ta đi” Ta cũng hớn hở chả kém

“Vũ Hạ đại nhân có vẻ thích người” Đột ngột Tiểu Thanh nói

Ta ôm lấy đôi vai mình:

“Đừng có hù ta, chết người đấy”

“Người không thích hần?” Tiểu Thanh nâng đôi mắt kiêu mị

“Ma mới thích hần, ta không thích, ê ê, không lẽ người...”

“Được rồi, ta đưa người về thế giới của mình, từ nay về sau, dù có gặp lại hần, tránh xa ra, làm như không quen biết, nghe rõ chưa?” Tiểu Thanh dặn dò

“Được được” Ta nhận lời ngay lập tức, rời xa hần, ta sắp rời xa hần ...ta...ta...ta...sướng quá đi, sướng quá đi!!!

Mấy ngày qua ta chứ chốc lại đối, một ngày phải hôn hần tới mấy lần

Lần đầu tiên hần cho ta ăn, ta no tới ngày hôm sau, mà từ lần thứ 2, thứ 3 trở đi, không hiểu sao cứ 3, 4 tiếng lại đói, có phải phép thuật bất hiệu nghiệm do bị lạm dụng quá mức không?

Thấy ta nhận lời nhanh như thế, Tiểu Thanh có vẻ không tin lắm

“Được rồi, ta đưa người về!” Tiểu Thanh niệm thần chú, ta thấy người lâng lâng, tầm mắt mờ đi, sau đó ta nghe tiếng gọi, hình như là của hần, hần gọi tên ta sao? Chắc ta nghe nhầm mất rồi!

“Tiểu Hà!” Tiếng anh trai, ta mở bừng mắt, ô ô, ta đang nằm ở phòng mình, ta nằm mơ??

“Đi ăn cơm” Anh ta nói

Ngồi vào bàn ăn, ta vẫn nghi hoặc, đó có phải là giấc mơ không? Tại sao lại chân thật như thế? Tại sao ta vẫn còn nhớ y nguyên những gì vừa trải qua?

Vì không tập trung, ta làm rơi tôm miếng thịt vào bát canh của mình, nước canh văng tung toé

Nhi Nhi, em ta thì vẫn im thin thít ăn, còn anh trai ta, mặt chỉ chút gân xanh gân đỏ:

“Tiểu Hà!!! Tập trung vào đi!!!!!!”

Sáng hôm sau, ta đi học như bình thường, chuyện giấc mơ hôm qua, ta sớm để qua một bên, chắc ta có trí tưởng bỏ phong phú quá rồi!

Đứng trong con hẻm đối diện nhà ta, có 3 nam thanh nữ tú, cả 3 khuôn mặt ấy, ta đều trông rất quen!

Người đứng đằng sau, hơi cúi đầu, là Lâm Phong, người đứng giữa, khuôn mặt anh tuấn tiêu sái, đôi mắt đỏ, ngũ quan trên mặt vẫn bình thường, nhưng ta lại cảm thấy hần đang tức giận nhìn chằm chằm ta. Còn cô gái xinh đẹp khoác tay hần, trông mắt nhìn ta, ý bảo, người từng hứa với ta khi nhìn thấy hần làm bộ như không quen, đừng có nuốt lời!

Ta nhìn thấy thế, cũng ngoảnh mặt đi...

Văng vẳng bên tai, ta nghe có tiếng nói

“Vũ Hạ đại nhân, cô ấy không nhớ ngài, theo Tiểu Thanh trở về đi, ngài biết rõ, ác quỷ không thể ở bên con người mà.....”

—————Vũ Hạ phân cách tuyến—————

Lần đầu gặp cô ấy, ta đã có hảo cảm...

Nói chuyện rất tự nhiên, tuy cô ấy chưa từng nói cho ta biết tên, nhưng thông qua Lâm Phong, ta biết toàn bộ về cô ấy

Khi nói đến đoạn cân nặng, Lâm Phong hơi run run, cuối cùng, nói không nên lời, nói ta tốt nhất nên hỏi thẳng cô ấy.

Trước khi Lâm Phong đưa cô ấy về đây, các Lão Quỷ chỗ ta đã thúc giục ta lấy vợ, ta tất nhiên từ chối, hiện tại không có hứng.

Khi nhìn thấy gương mặt méo mó của cô ấy lúc tìm đến ta, thông báo cho ta cô ấy sẽ đào tẩu, ta nghĩ, có phải cô ấy lợi hại không? Dám thông báo trước khi bỏ trốn. Nhưng nghe Lâm Phong nói, ta cũng yên tâm phần nào

Những ngày sống trong cung điện của ta, cô ấy không hề có ý bỏ trốn, thế mà ta lại nghĩ, cô ấy không thể bỏ trốn, ta sai lầm.

Nụ hôn đầu của ta, là trao cho cô ấy. Tuy chỉ truyền khí, nhưng nó khiến ta nghiện, ta nghĩ thế.

Vì thế, những lần truyền khí sau, ta chỉ truyền có một ít, cứ chốc chốc, cô ấy lại chạy tới chỗ ta kêu đói, ta cũng hài lòng cho ăn.

Tiểu Thanh tới nhắc nhở ta, đừng đem trái tim trao cho con người. Ta khinh bỉ nghĩ, ta sao có thể yêu ai đó dễ đến thế. Ta một lần nữa sai lầm.

Tối hôm ấy, ta cảm thấy vô cùng thấp thỏm, lòng ta nóng như lửa đốt, ta cảm thấy...mình sắp mất đi thứ gì đó...

Ta tới phòng của cô ấy, không thấy, đêm đã khuya lắm rồi, còn đi đâu?

Ta hoảng loạn, chạy ra ngoài tìm cô ấy, nhìn thấy 2 cái nữ nhân đang đứng với nhau, ta nhận ra, đó là Tiểu Thanh và cô ấy.

Ta kinh hoàng khi thấy Tiểu Thanh niệm chú đưa cô ấy về nhà

Ta đã sai lầm nhiều thứ...

Ta sai lầm khi nghĩ cô ấy không thể trốn khỏi bàn tay ta...

Ta sai lầm khi không quan tâm tới cô ấy nhiều hơn mà chỉ nghĩ tới cảm quan của mình...

Ta sai lầm khi nghĩ mình không dễ yêu cô ấy, dễ yêu sâu sắc đến thế...

Ta, sai lầm khi không gọi tên cô ấy nhiều một chút, vì khi ta gọi tên cô ấy lần đầu tiên cũng là lần cuối cùng, không biết cô ấy có nghe thấy ta không?

Ta đứng im một chỗ, nhìn vào vị trí cô ấy vừa biến mất. Tiểu Thanh phía sau ta cũng đứng im:

“Ngài cảm thấy tiếc nuối sao?”

“...” Ta không nói gì, hiện tại ta đang tìm cách để không xông tới bóp chết Tiểu Thanh

“Chuyện này không phải phận sự của ngài, yêu con người, là điều không thể”

“...” Tiểu Thanh nói không phải không có lí, nhưng sao lòng ta lại cảm thấy không can tâm

Ta quyết đi tới thế giới con người tìm lại cô ấy

Và ta nhìn thấy cô ấy, cô ấy cũng nhìn thấy ta, nhưng rồi quay đi mất

Tiểu Thanh khoát tay ta, ta chẳng còn bận tâm nữa, Tiểu Thanh khuyên ta trở về, nhưng ta lại cảm thấy mình không muốn.

Tên của cô ấy rất ngọt ngào, ta muốn gọi tên cô ấy, gọi thật nhiều, nhưng làm vậy phỏng có ích gì nữa?

2 năm sau, ta vẫn luôn dõi theo cô ấy, chắc cô ấy nghĩ, đoạn kí ức có ta, chỉ là một giấc mơ?

Cô ấy đã có người đàn ông bên cạnh, cô ấy cười, cô ấy sống hạnh phúc, ta đã mãn nguyện.

Tiểu Thanh thích ta, ta hiểu, nhưng ta, không thể đáp lại!

Trái tim ta để ở một nơi khác, một nơi tưởng như gần mà rất xa xôi.....

2 năm sau, Vũ Hạ từ bỏ Thanh Hà, hấn quyết định, tình yêu dành cho Thanh Hà đã hết, nhiều tiếc nuối, nhiều ân hận, giờ đã không quan trọng nữa rồi...

Hấn một lần nữa gặp người hấn yêu, oan trái, cô ấy cũng chính là con người, giờ hấn quyết sẽ không thể một l

Đọc và tải ebook truyện tại: <http://truyenclub.com/hoc-vien-ac-quy>